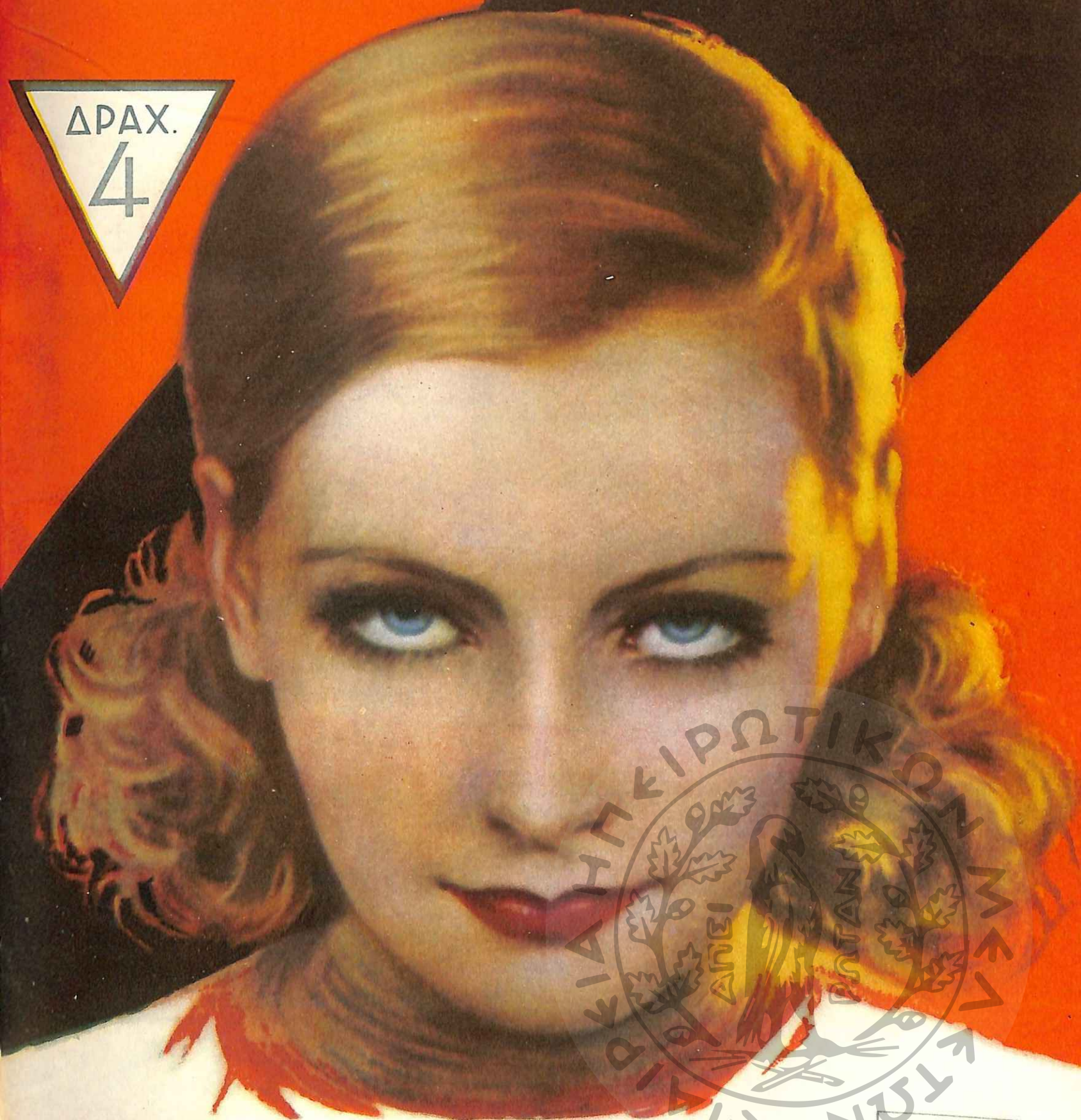

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

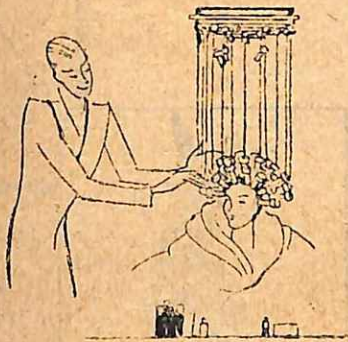
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

60 - σελίδες - 60

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Δραχμάς 100

Έπί τῇ ἀφίξει τριῶν
νέων μηχανημάτων μας

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Δραχμάς 100

Προσέξατε Διεύθυνσιν
 Πατησίων - Χαλκοκονδύλη
 ἀριθ. 20

ΚΑΤΑΚΟΠΟΣ ΕΞΗΝΤΛΗΜΕΝΗ

ἀπὸ τῇ ΓΡΙΠΠῃ καὶ τοὺς ΠΟΝΟΥΣ, θὰ
εὕρῃ τῇ σωτηρίᾳ τῆς μόνον μὲ τὸ

ΚΑΝΤΡΟΝΑΛ

Ζητεῖται φακέλους (2 δισκίων).

ASTA A. G. Εὐπόλιδος 14 γ' ὄροφος 9

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Πλάσης αξίας, παντός είδους Ώρολόγια, παλαιά άσήμια, παράσημια, παντός είδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοίνιξ» παλαιά έλληνικά χαρτονομίσματα (άκέραια), εικόνες Βυζαντινές, κομπόλόγια καί πίπες κεραιμπυρία καί γιούσερ φίλντισι καί κοράλια μὲ άνωτέρας τιμὰς όλων τών άλλων καταστημάτων. Όστις μὰς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του ώρολόγιον άναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του σὲ νικελία κάσα. Κατασκευάζω καί έπισκευάζω παντός είδους καλλιτεχνικά κοσμήματα. Δόγω ρεκλάμας έπισκευάζω ώρολόγια ήγγυημένα διὰ 2 έτη πρὸς 40 δραχ. διὰ πάσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 56

ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ

ΑΝΤΙ ΔΡΧ. 15

Θὰ τ' άποκτήσετε μεταχειριζόμενοι καθημερινῶς τὴν Όδοντόπαστα

EDELWEISS

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΟ ΑΠΑΙΤΕΙ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΛΕΠΙΕΣ

Διὰ νὰ κατορθώσητε όμως τούτο χωρίς νὰ βλάψητε καθόλου τὴν υγείαν σας πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖτε τὸ

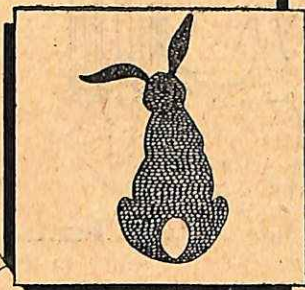
ΤΣΑΪ RIEHTER

Τὸ όποῖον εὕρσκεται εἰς ὅλα τὰ καλά Φαρμακεία.

ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΕΠΙΣΗΣ — ΕΝ ΑΤΟΜΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ

Τὰ παιδιά μου επίσης αγαπούν τὰ σχέδια τῶν χαρατωμένων ζώων τὰ ὁποῖα ἐκέντησα ἐπὶ τῶν φορεμάτων των. Τὰ ἰδικὰ σας θὰ κάμουν τὸ ἴδιον ἐάν ἀρχίσητε! Ἡ μικρὰ μου κίρῃ ἔχει ἐκλέξει ἕνα κουνελάκι διὰ τὰ ἰδικὰ της — ἀλλ' ὑπάρχουν πρὸς ἐκλογὴν πάρα πολλὰ σχέδια πρὸς ἀποτύπωσιν. Γνωρίζω ὅτι ἐπιθυμεῖτε ν' ἀρχίσητε, τότε τρέξατε καὶ προμηθευθήτε ΔΩΡΕΑΝ ἕν βιβλιάριον, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ὑποδείξῃ πέντε διαφόρους τρόπους κεντήματος διὰ τὰ παιδικὰ ΣΑΣ σχέδια, μὲ Μουλινὲ ΑΓΚΥΡΑΣ — τὴν κλωστήν κεντήματος μὲ στερεοὺς χρωματισμούς.

ΑΤΟΜΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ

Ἐκλέξατε τὸ σχέδιον ἀπὸ τὰς σειρὰς ἀπὸ τὰς βιβλίων ΑΤΟΜΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ, ἐμπεριεχόντων σχέδια πρὸς ἀποτύπωσιν, ἅπαντα δύνανται νὰ προμηθευθῶσι ΔΩΡΕΑΝ εἰς ὅσα ἐμπορικὰ καταστήματα τίθεται τὸ σήμα τοῦ

ΜΟΥΛΙΝΕ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΔΩΡΕΑΝ

ΑΤΟΜΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΠΡΟΣ ΑΠΟΤΥΠΩΣΙΝ

αἱ μητέρες

δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ὅτι ἡ **ΜΑΓΝΗΤΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ** εἶνε τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὰ παιδιά των. Ἰδίᾳ διὰ ν' ἀποβάλλῃ τοὺς σκώληκας ἢ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐνιμόνους διαρροίας αἰτίνες ὀφείλονται εἰς τὴν πολυφαγίαν καὶ τὰς ζυμώσεις τῶν περιττωμάτων ποὺ παραμένουν ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν ἐντέρων. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις εἶνε ἀπαραίτητος μία καλὴ καθαρσις. Ἡ πλήρης θεραπεία τῶν ἄνω συμπτωμάτων ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ καθαριστικοῦ τούτου, οὗτινος δύνανται τις νὰ κάμῃ χρῆσιν ἐξακολουθητικῶς ἐπὶ ἐβδομάδας καὶ μῆνας ἀκινδύνως.

ΜΑΓΝΗΤΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΑΓΟΡΑΖΩ

Εἰς τὰς καλλιτέρας τιμὰς πάντα τὰ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ μεταχειρισμένα ἢ μὴ, Ἑλληνικὰ καὶ ξένα. ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ καὶ ΣΥΛΛΟΓΑΣ, ἀεροπορικὰ γραμματόσημα καὶ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΥΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ (δηλ. φακέλους ἐπιστολῶν ἀφικθέντων ἀεροπορικῶς) ΠΩΛΗΣΕΙΣ — ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ Κ. ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ Κάνιγγος 6 — Ἀθῆναι
ΣΗΜ.— Οἱ ζητοῦντες πληροφορίας ἐγγράφως δεόν ἀπαραιτήτως νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Τὴν ἔβλεπα τὰ χιτικὰ στὶς ἐκλεκτὰς ὑπαίθριες συγκεντρώσεις, στὸ θαυμάσιο πάρκο τῆς κοντέσας Δ. Τὴν πρόσεξα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἦτανε κάτι σὺν ὄνειρο. Ἐγὼ, ποὺ ἤμουνά τόσο θαρραλέος, τόσο ἐτοιμολόγος μὲ ὅλες τὶς κυρίες, ὅταν τὴν ἔβλεπα νὰ πλησιάζῃ, κύτταζα πῶς νὰ κρυφτώ, χωρὶς ὅμως νὰ τὴν χάσω ἀπ' τὰ μάτια, γιατί εἶχα τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα πῶς μπροστά της θὰ τάχανα καὶ ἴσως νὰ τῆς φαινόμουνα γελοῖος.

Ἦτανε ἕνα πλάσμα αἰθέριο: ὅταν περπατοῦσε, ἀκόμα κι' ἀπάνω στὰ ποικιλόχρωμα χαλίκια τοῦ πάρκου, ὅταν χόρευε, μὲ τὴν ἰδιαιτέρη ἐκείνη ἀέρινη χάρη της δὲν μπόρεσα ποτέ ν' ἀκούσω τὰ βήματά της. Θαρρεῖς καὶ δὲν πατοῦσε ἀπάνω στὴ γῆ. Δὲν τὴν εἶδα ποτέ νὰ πάρῃ κάτι, ἔστω κι' ἕνα δροσιτικό ποτό. Μονάχα μιά φορὰ: θυμοῦμαι, μόλις ἔβρεξε τὰ χεῖλη της σὲ λίγο χυλὸ φρούτων. Ἀσφαλῶς ζῆ με τὶς ἀχτίτες τοῦ ἡλίου, σκέφτηκα, καὶ μὲ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν.

Πέρασαν ἔτσι, μὲ ἀπόλυτη σιωπὴν κι' ἀπὸ τοὺς δύο μας, πολλές βδομάδες. Τυχαῖα κάποτε συναντηθήκαμε, εὐτυχῶς ὅμως ἤμαστε μόνοι κι' ἔτσι βρήκα τὴ δύναμιν νὰ κάνω μιά βαθεῖα ὑπόκληση. Μὲ χαϊρέτησε καὶ κείνη μὲ ὅλη τὴ χάρη τῆς αἰθέριας υπάρξεώς της. Δὲν τόλμησα νὰ τῆς μιλήσω. Ἐφυγα, κρύφτηκα, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῶ. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου αἰσθανόμουνα τὸ ἄρρωστημένο αἶσθημα τῆς δειλίας. Δειλός! Ἐγὼ δειλός! Σὰν ἀστραπὴ πέρασαν ἀπ' τὸ νοῦ μου τὰ τόσα μου ἐρωτικά καὶ πολεμικὰ κατορθώματα, ποὺ, μὲ ὅλο ποὺ ἤμουν ἀκόμα τόσο νέος, μ' εἶχαν κάνει ἑακουστό στοὺς κύκλους τῆς αὐλῆς καὶ ἀγαπητὸ στὶς λαϊκὲς τάξεις. Καὶ τότε κατάλαβα. Κατάλαβα, πῶς αὐτὸ ἦτανε ἡ ἀληθινή, ἡ πραγματική, ἡ μόνη ἀγάπη, ὁ ἔρωτας! Ὁ ἔρωτας!...

Καθὼς ἔκανα αὐτὲς τὶς σκέψεις κι' ἐξέταζα ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό μου, εἶδα νὰ πηγαίνῃ κοντὰ τῆς ὁ ἱππότης ντὲ Καντελμοράν. Τὸν ἄκουε τρομαγμένη καθὼς ἐκείνος χειρονομοῦσε. Ἡ συζήτησις τοὺς ἦτανε κάπως βίαιη. Ἡ ζήλεια ὅμως δὲν ἀγγίζει τὴν καρδιά μου, γιατί τὴν εἶδα νὰ σηκώνῃ περήφανα τὸ ἐξάλιστο κεφάλι της καὶ νὰ τοῦ μιλή μὲ μίαν ἀπόλυτη περιφρόνηση στὴν ἑκφρασί της. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Ἀποφάσισα νὰ περιμένω καὶ νὰ ἐπέμβω μονάχα ἂν ὁ ἱππότης τολμοῦσε νὰ τὴν προσβάλῃ. Ἐκείνος ὅμως, ἀπ' ἐναντίας, ὅταν πιά τελείωσε, τῆς προσέφερε μὲ μεγάλη εὐγένεια τὸ μπράτσο του καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ μέρος τῆς γενικῆς συγκεντρώσεως.

Τὴν κύτταξα προσπαθώντας νὰ μαντέψω ἀπ' τὴν ἑκφρασί τοῦ προσώπου της. Τώρα ὅμως ἦτανε πάλι κλεισμένο, σφραγισμένο μ' ἕνα χαμόγελο καὶ μοῦ ἦτανε ἀδύνατον νὰ κατάλαβω τὸ ἐλάχιστο.

Ἐπρεπε νὰ χορῶσκω κι' ἐχόρεψα. Καθὼς σκούπιζα ἀργότερα τὸ παγωμένο μέτωπό μου μὲ τὸ δαντελλένιο μου μαντηλάκι, αἰσθάνθηκα πῶς κάποιοι με πλησίαζε. Δὲν ἄκουσα διόλου τὰ βήματά της, ἐνοιῶσα μονάχα πῶς ἐρχότανε κοντὰ μου. Γιὰ πρώτη φορὰ ἄκουσα τὴ φωνή της. Παρ' ὅλο τὸ τρομερὸ περιεχόμενο τῶν τεσσάρων λέξεων ποὺ μοῦ εἶπε, ἡ φωνὴ ἐκείνη μοῦ φάνηκε ἡ ἀρμονικότερη μελωδία ποὺ μπορούσα ποτέ ν' ἀκούσω:

— Ἀπόψε τὴ νύχτα κινδυνεύω, εἶπε μονάχα κι' ἐξαφανίστηκε πῶς ἀπ' τοὺς ὀλοπράσινους θάμνους τοῦ πάρκου.

Ὁ νοῦς μου ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν σκέφτηκε διόλου τὸν κίνδυνον τῆς ἀγαπημένης μου. Ὡ! ὄχι! Γιατὶ ἐκείνη

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΛΕΞΕΙΣ

τῇ στιγμῇ, μ' αὐτὸ τὸ ἄγγελμα τοῦ κινδύνου, μοῦ χάρισε τὴ μεγαλειότητα τῆς εὐτυχίας: Ἦξερε πῶς τὴν ἀγαποῦσα!

Αὐτὴ μονάχα ἡ σκέψη ἤρθε τότε στὸ νοῦ μου. Ξέρετε! Μὲ τὴ γυναικεῖα λεπτὴ διαίσθησή της, δὲν δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβῃ. Ἦξερε, πῶς ἔφτανε μιά μόνη τῆς λέξης, γιὰ νὰ βρεθῶ μὲ τὸ σπαθὶ γυμνὸ μπροστά σὲ κάθε κίνδυνον. Ἦξερε, πῶς θάδινά με χαρὰ τὴ ζωὴ μου γι' αὐτήν.

Ὁ νοῦς δὲν μὲ τρόμαξε ποτέ. Ἄπολυτη ἐμπιστοσύνη στὸ σπαθὶ μόνον. Ἦξερε, μὲ ἀντιληφθῇ οὐτε αὐτὴν κρύφτηκα ἀπὸ νωρὶς στὸν πυλὸν κεντρώκηπο, ποὺ κύκλωνε τὸ μέγαρό της. Ἦξερα τὸν ἀντίπαλό μου. Ἀν ἦτανε μόνος, ἡ νίκη ἦτανε σίγουρα δική μου. Ἦρθε ὅμως μαζί μὲ τέσσαρες μισοφόρους. Πήδησαν τὸν τοῖχο παλὺ κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ἤμουνα κρυμμένος. Ἀπὸ τὶς παραγγελλίες ποὺ τοὺς ἔδωσε κατάλαβα πῶς οἱ τέσσερις ἐκείνοι ἦτανε καθάρματα, ἐτοιμοὶ γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματα, ποὺ θὰ τοὺς ἔφεραν πολὺ χρήμα. Τοὺς ἄφισε νὰ φυλάγουν κατ'ὼς μὲ τὰ ξιφὴ γυμνὰ κι' αὐτὸς ἀναρρήθηκε μὲ μεγάλη ἐκκολὰ στὸ μπαλκόνι. Ὅταν πιά δὲν ἔβλεπα τὴ σιλουέττα του, φανερώθηκα, χωρὶς νὰ ξιφουλκήσω, ἀλλὰ μὲ καταπληκτικὸ θάρρος, μπροστὰ στοὺς τέσσερις κακούργους:

— Παιδιά! τοὺς εἶπα, ἐδῶ ἔχετε ἑκατὸ χρυσὰ εἰκοσὸφραγκα. Πάρτε τα. Κι' ἂν φύγετε ἀμέσως, ἔλατε αὐριο νὰ σᾶς δώσω ἄλλα τετρακόσια. Ξέρετε βέβαια ποῖος εἶμαι.

— Στὸ λόγο τῆς τιμῆς σας, ἀκούστηκε μιά γνώριμή μου φωνή. Ἦτανε ὁ Ζὰκ Μυρῶ, παληὸς μου στρατιώτης, ποὺ τοῦ εἶχα σώσει τὴ ζωὴ σὲ μιά μάχη. Ἀνάπνευσα μὲ χαρὰ.

— Ναί! στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου!...

Λίγα δευτερόλεπτα βάσταξε ἡ συνεννόηση μεταξὺ τῶν δολοφόνων καὶ τοὺς εἶδα, ἕναν—ἕνα, νὰ σκαρφαλώνουν στὸν τοῖχο. Τελευταῖος ἔφυγε ὁ Μυρῶ:

— Θὰ ἔρθω ἐγὼ, εὐγενέστατε, αὐριο, μοῦ εἶπε. Ἄν δὲν μοῦ δώσετε τὰ χρήματα, θὰ με σκοτώσουν. Δὲν ξέχασα ἰὶ σὰς χρωστώ.

Ὅταν τὰ μάτια της μὲ ἀντίκρυσαν μὲ τὸ σπαθὶ γυμνὸ, κατάλαβα πῶς γιὰ μιά στιγμή εἶχε ἀμφιβάλει γιὰ μένα.

— Ὡστε ἤρθατε; εἰστε κοντὰ μου; ἔλεγαν τὰ οὐράνια ἐκείνα μάτια.

Ὁ ἱππότης ντὲ Καντελμοράν κατάλαβε πῶς ἦτανε χαμένος. Τὰ μάτια μου ἔβγαζαν φλόγες, ἡ φωνή μου ἦτανε βαρεῖα ὅταν τοῦ φώναξα:

— Φυλαχτήτε!

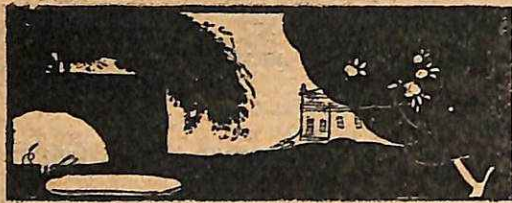
Στάθηκα γιὰ νὰ δώσω καιρὸ στὸν ἀχρεῖο ἀντίπαλό μου νὰ ἀμυνθῇ. Διάβασα ὅμως μέσα στὰ μάτια του τὴ βεβαιότητα τῆς νίκης μου. Ἐνοιῶσα τὸν ἐξευτελισμὸ του!

Γι' αὐτὸ δὲν τὸν σκότωσα. Μιά βαρεῖα πληγὴ στὸν δεξιὸ ὤμο τὸν ἀνάγκασε νὰ πετάξῃ τὸ ξίφος.

Μὲ δυνατό καρδιοχτύπι πῆγα στὴν ἐπόμενη συγκέντρωση τῆς κοντέσας Δ. Ἐκείνη ὅμως ἦτανε ἐκεῖ ἀπὸ πολλὰ ὥρα, μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελό της. Ἐνοιῶσα πῶς γινόμενοι πάλι δειλὸς, πῶς δειλὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Τὰ μάτια μας συναντήθηκαν καὶ γὰ κατέβασα, κοκκινίζοντας, τὰ δικά μου. Ἦμουν ὁ πῶς εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Καὶ ὅμως, αὐτὴ ἡ ἀπόλυτη εὐτυχία, δὲν ἦτανε τίποτα μπροστὰ σὲ κείνο ποὺ δοκίμασα, ὅταν, ἀργότερα, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῶ διόλου νὰ πλησιάσῃ ἄκουσα τὴν οὐράνια φωνὴ της νὰ μοῦ λέῃ σιγὰ, γλυκὰ, τέσσερις πάλι λέξεις, προσφέροντάς τὸ χεράκι της νὰ τὸ φιλήσω:

— Μήπως λησμονήσατε τὸν δρόμο; Ὡστε μὲ περιμένει!

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ κακοῦργα μητέρα

Μπορεῖ κανεὶς νὰ παραδεχθῇ ὅτι μιὰ μητέρα ἀφοῦ ἔκανε τρομερὰ ἐγκαύμα-
τα στὸ μωρὸ παιδί της, τὸ ἄφησε ὕ-
στερα νὰ πεθάνῃ μέσα σὲ φρικτοὺς
πόνους χωρὶς καμμιά βοήθεια;

Καὶ ὅμως αὐτὸ ἔγινε. Ἡ Ἰρμα Νίς, ἡ
μέγαιρα μητέρα, εἶχε κάνει στὸ παιδάκι
της ἕνα μπάνιο μὲ παγωμένο νερὸ—ἦ-
ταν Δεκέμβριος—καὶ ὕστερα τὸ ἔβαλε
πάνω στὸ καλοριφέρ τὸ ὁποῖο εἶχε
θερμοκρασία 70 βαθμῶν. Τὸ παιδάκι
ζεματίστηκε σὲ πλάτες καὶ στὰ πο-
δαράκια του, ἀλλὰ ἡ... φιλόστοργη αὐ-
τῇ μητέρα, δὲν ἔκρινε σκόπιμο νὰ τὸ
πῇ σὲ κανένα. Ἡ ἔλεγε ν' ἀπαλλαχθῇ
μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὶς ἐνοχλητικὲς
φροντίδες του.

Στὸ κακογυδικεῖο τῶν Παρισίων ὁ-
που δικάστηκε ἡ ὑπόθεση αὐτῇ, ὁ εἰ-
σαγγελεὺς ἀγανακτισμένος ζήτησε
τὴν καταδίκη τῆς κακοῦργας αὐτῆς
μητέρας σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔρ-
γα. Οἱ ἔνορκοι ὅμως ἀδυνατοῦντες νὰ
πιστέψουν ὅτι αἱ πράξεις τῆς γυναίκας
αὐτῆς εἶχαν γίνῃ ἀπὸ σκοποῦ τὴν ἔ-
βγαλαν ἐνοχο φόνου ἐξ ἀμελείας. Κα-
τόπιν αὐτοῦ τὸ δικαστήριον ἐπιεικῶς
φερόμενο τὴν καταδίκασε σὲ πέντε ἔ-
των φυλάκιση.

Ἡ πρώτη γιαντρίνα

Στὴν γερμανικὴ πόλι Φρέιμπεργκ ἐ-
ορτάστηκε ἱελευταία ἐπισήμως ἡ 95ῃ
ἐπέτειος τῆς γεννήσεως τῆς πρυτάνε-
ως τῶν Γερμανίδων ἱατρῶν Μαιθίλδης
Τεύσσην. Ὅταν ἡ Τεύσσην γράφτηκε
στὸ Πανεπιστήμιον—σπούδασε στὸ Πά-
ρισι—ἦταν ἡ μοναδικὴ φοιτήτρια τῆς
ἐποχῆς τῆς καὶ εἶχε προκαλέσει ἀφθο-
να τότε σχόλια περὶ τοῦ ἀν ἐπιτρέπε-
ται ἢ ὄχι νὰ σπουδάζῃ μιὰ γυναίκα
τὴν ἱατρικὴ. Ὅταν ἡ Τεύσσην πῆρε τὸ
δίπλωμα τῆς τὸ 1865 γύρισε στὴ Γερ-
μανία. Κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸ πό-
λεμον τοῦ 1871 ὑπηρετοῦσε ὡς ἱατρός
λεμό τοῦ 1871 ὑπηρετοῦσε ὡς ἱατρός
στὸν γερμανικὸ ἐρυθρὸ σταυρὸ, σὲ
μιὰ μαχὴν μαλιστα ποὺ εἶχε τρεῖς νὰ
δώσῃ τις πρώτες βοήθειες στοὺς τραυ-
ματίες, τραυματίστηκε καὶ αὐτῇ. Μετὰ
τὸν πόλεμον ἐγκατεστάθηκε στὸ Στρα-
σποῦργο ὅπου καὶ ἐξασκήσε τὸ ἐπάγ-
μα της ἐπὶ μισὸν ἀκριβῶς αἰῶνα.

Ἀπὸ τὰ ἐπίσημα βιβλία τῆς—στὴν
Γερμανία εἶναι ὑποχρεωμένοι οἱ γιαν-
τροὶ νὰ κρατοῦν ἐπίσημα στατιστικὰ
βιβλία—φαίνεται ὅτι στὸ διάστημα
αὐτὸ ἐξήτασε τριάντα ἐπτὰ χιλιάδες
ἀσθενεῖς μόνον στὴν κλινικὴ τῆς.

Κατόπιν πῆγε στὴν Ἑλβετία ὅπου καὶ
ἔκει ἀρκετὰ χρόνια ἐργάστηκε. Τελε-
ταία, σὲ ἡλικία 94 χρόνων πιά ἀποσύρ-
θηκε στὴν ἰδιαιτέρη πατρίδα της, τὴν
Φρέιμπεργκ.

Ἐνας νέος Λανδρὺ

Εἰς τὸ Μπλάνσβιλ-Μπὸν-Σεκοῦρ τῆς
Ρουέννης, βρέθηκε πρὸ ἡμερῶν ἔξω ἀ-
πὸ τὸ νεκροταφεῖο τὸ πτώμα ἑνὸς ἀν-
δρός, τοῦ ὁποῦ τοῦ κεφάλι εἶχε παρα-
μορφωθεῖ ἀπὸ σφαίρα περιστρόφου.
Στὴν τσέπη του βρέθηκε ἕνα σημείωμα:
«Ὀνομάζομαι, ἔγραφε, Παῦλος Περιέ.
Εἶμαι 55 ἐτῶν, μένω στὸ Παρίσι καὶ
αὐτοκτόνησα γιὰτὶ σκότωσα τὴ γυναί-
κα μου. Παίρνω μαζί μου τὸ μυστικὸ
αὐτοῦ τοῦ φόνου».

Ἡ ἀστυνομία τῶν Παρισίων εἰδοποι-
ηθεῖσα ἔτρεξε στὸ σπῆτι τοῦ Περιέ, ὁ-
που στὸ πλυσταριὸ, μέσα στὸ καζάνι
τῆς μπουγάδας, ἀνεκάλυψε τὸ πτώμα
τῆς γυναίκας του, κομμένο σὲ μικρὰ
κομμάτια, ὅπως οἱ μερίδες τοῦ φαγητοῦ.
Σ' ἕνα κασόνι βρέθηκαν ὅλα τὰ κόκ-
καλα τοῦ θύματος.

Αἱ ἀνακρίσεις ἀπόδειξαν ὅτι ὁ Πε-
ριέ παραφρονήσας ἀπὸ τὸν αἰφνίδιον
θάνατον τῆς μοναχοκόρης του, σκότωσε
τὴ γυναίκα του μὲ τὸν ἀπαίσιο αὐτὸν
τρόπον καὶ κατόπιν σκοτώθηκε καὶ ὁ ἑ-
αυτός.

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

Καμμία ἀντίρρησης.

— Ἐκεῖνος : Χρυσό μου, ποῦ θές νὰ
πᾶμε πρῶτα στὸ θέατρο ἢ στὸ καφε-
νεῖο!

— Ἐκεῖνη : Ὅπως θέλεις, ἀγάπη
μου... Φτάνει νὰ πᾶμε ἔπειτα στὸ
θέατρο.

ΑΠ' ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

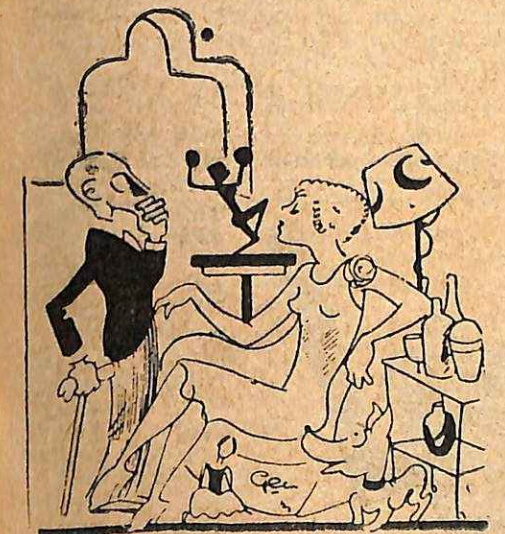

Ὁ πρωτότυπος λωποδύτης

Ὁ κ. Μπονάρ, διευθυντὴς γραφείου
ταξειδίων στὴ Νίκαια, ὅταν ξύπνησε
τὸ πρῶτὴ τῆς περασμένης Κυριακῆς
βρέθηκε πρὸ μιᾶς ἐκπλήξεως. Τὸ δω-
μάτιό του ἦταν ἄνω κάτω, μερικὸι
πίνακες ζωγραφικῆς εἶχαν κατεβασθῇ
ἀπὸ τοὺς τοίχους, τὰ συρτάρια ὅλα
χυμένα στὸ πάτωμα. Τὸ περίεργον ἦταν
ὅτι διάφορα πράγματα μεγάλης ἀξίας,
εἶχαν καὶ αὐτὰ βγῇ ἀπὸ τὴ θέσι τους
καὶ εἶχαν μεταφερθεῖ σ' ἄλλο μέρος
τοῦ δωματίου. Ὁ λωποδύτης ποὺ εἶχε
μπεῖ στὸ δωμάτιον τὰ εἶχε περιφρονῇ-
σει ὅλα. Τὸ μυστήριον αὐτὸ ἔλυσε τὴν
ἴδια ἡμέρα ἡ ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἐξα-
κρίβωσε ἀπὸ τὰ ἀφθονὰ δακτυλικά
ἀποτυπώματα, ὅτι ὁ λωποδύτης ἦταν
ἕνας... χιμπατζῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε μπεῖ
στὸ δωμάτιον τοῦ κ. Μπονάρ ἀπὸ τὴν
μαλκονόπορτα. Ὁ χιμπατζῆς αὐτὸς
ἄνηκε σὲ κάποιον γείτονα τοῦ κ. Μπο-
νάρ, πηδῶντας δὲ ἀπὸ μπαλκόνι σὲ
μπαλκόνι εἶχε φτάσει, καὶ στὸ μπαλκόνι
τοῦ κ. Μπονάρ, ἀπὸ ἐκεῖ δὲ μῆλκε
στὸ δωμάτιον ὅπου καὶ ἔκανε τὰ πάντα
θάλασσα.

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ΦΙΛΑΘΛΗ :

— Πῶς; Εἶστε πρωταθλητὴς; Πε-
ρίεργον δὲν ἔχετε ἀθλητικὸν παράστημα.
Καὶ σὲ τί ἀγώνισμα εἶστε πρωταθλη-
τὴς κύριέ μου;

Ὁ ΤΣΑΜΠΙΟΝ :

— Εἶμαι πρωταθλητὴς στὸ σκάκι.

Εἰδύλλιον μέσα σὲ...κιβώτιον

Ἀπὸ ἕνα φορτηγὸ βαγόνι τοῦ σιδη-
ροδρόμου Βαρκελώνης—Παρισίων ἐκ-
φορτώθηκε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν στὸ
σταθμὸ τῶν Παρισίων, ἕνα ὀγκῶδες
κιβώτιον.

Μόλις τὸ κιβώτιον αὐτὸ ἀκούμπησε
στὴ γῇ ἀνοιξε μόνον του, λὲς καὶ ἦταν
κανένα μαγικὸν κιβώτιον τῶν παραμυ-
θίων τῆς Χαλιμάς, καὶ ἀπὸ μέσα πετὰ-
χτηκαν ἀμέσως μιὰ χαριτωμένη νεαρή
Ἰσπανίδα καὶ ἕνας εἰκοσαετής μαῦρος!

Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ζευγάρι συνε-
λήφθηκε ἀμέσως καὶ ὠδηγήθηκε στὸ
ἀστυνομικὸν γραφεῖον τοῦ σταθμοῦ γιὰ
ἀνάκριση, γιὰτὶ οὐτε ἐκεῖνος οὐτε ἐκεῖ-
νη εἶχαν ἀπάνουν τῶν κανένα διαβα-
τήριον.

Καὶ οἱ δύο τοὺς μιλοῦσαν πολὺ λίγα
γαλλικά, μὲ δυσκολία δὲ ὁ ἀστυνόμος
μῆλρεσε νὰ καταλάβῃ ὅτι οἱ νεαροὶ
εἶχαν ἔλθει στὸ Παρίσι γιὰ νὰ βροῦν
δουλειὰ. Ἐκεῖνος ἦταν μάγειρος, ἐκεῖ-
νη μολίστρα.

Ὅλα αὐτὰ βέβαια ἦταν καλὰ καὶ ἄ-
για Ἀλλὰ ποῖος τοὺς φόρτωσε μέσα
σ' ἐκεῖνο τὸ κιβώτιον, ποῖος ἔβαλε στὴ
φορτωτικὴν ἡ περιέχει «ἐμπόρευμα»
καὶ ποῖος ἔγραψε ἀπάνουν τοῦ «προσο-
χή, γυαλικά»;

Ἡ ἀνάκριση τέλος, ὕστερα ἀπὸ πολ-
λὲς προσπάθειες ἀνακάλυψε τὰ ἑξῆς :
Κάποιος γάλλος ἐργοστασιάρχης
ἀρωμάτων ἀπ' τὸ Παρίσι βρισκότανε
τελευταία γιὰ δουλιές του στὴ Βαρ-
κελώνη. Ἐνα βράδυ σὲ κάποιον δρόμον
εἶδε τὸ ζευγάρι καθισμένο σὲ μιὰ γω-
νιά νὰ κλαίῃ. Ὁ ἐργοστασιάρχης στά-
θηκε τότε τοὺς ρώτησε τί εἶχαν καὶ
ἔμαθε ὅτι θέλανε νὰ πεθάνουν ἐπειδὴ
οἱ γονεῖς τοὺς δὲν τοὺς ἀφῆναν νὰ
παντρευτοῦν. Ἐκεῖνος τότε συγκινήθη-
κε καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ τοὺς στεί-
λῃ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ βροῦν ἐκεῖ δου-
λειὰ καὶ νὰ παντρευτοῦν. Ὁ ἐργοστα-
σιάρχης διηγουόμενος τὸ ἐπεισόδιον αὐ-
τὸ τὸ ἴδιον βράδυ σὲ κάποιον φίλον του,
στοιχημάτισε μαζί του, ὅτι θὰ τοὺς
στείλῃ στὸ Παρίσι μέσα σὲ κιβώτιον
ὡς ἐμπόρευμα.

Ἔτσι καὶ ἔγινε, ὁ δὲ γάλλος ἐργο-
στασιάρχης κέρδισε τὸ στοιχημὰ. Ἡ
διαφορὰ τώρα εἶνε ὅτι θὰ τὸ πληρῶσῃ
δεκαπλάσιον γιὰτὶ ἡ μὲν Ἐταιρία Σιδη-
ροδρόμων τὸν μῆλυσε «ἐπὶ ἀπάτη», ἡ
δὲ Ἀστυνομία ἐπὶ «ἀποπειρὰ λαθραίας
εἰσαγωγῆς ἀλλοδαπῶν».

Ὅσο γιὰ τὸ ζευγαράκι αὐτὸ, θέλον-
τας καὶ μὴ φορτώθηκε στὸ τραῖνον καὶ
ἐξαναγύρισε στὴ Βαρκελώνη. Τὸ κέρδος
τοῦ ἦταν τὸ ταξίδι Βαρκελώνης—Παρι-
σίων—Βαρκελώνης.

Ἦταν καὶ αὐτὸ κατὶ.

Ἐνα δῦμα τῆς φαντασίας.

Τὸ ἑξῆς παράδοξον γεγονός ἀνα-
γράφουν οἱ τελευταῖες γαλλικὲς ἐ-
φημερίδες. Στὴ γαλλικὴ πόλι Λυὼν,
μιὰ νύκτα ἀργά, κάποιος κτύπησε
βιαστικὰ καὶ ἀνυπόμονα τὴν πόρτα
τοῦ γιανοῦ Μαμπέν. Ἦταν ἀπὸ τὸ
σπῆτι κάποιου πελάτου του, ὁ ὁποῖος
πάνω στὸν ὕπνον του εἶχε κατα ἡ ὁ-
λόκληρη τὴν ψεύτικη ὁδοντοστοιχία
του. Ὁ γιαντοὺς ἔτρεξε ἀμέσως καὶ
τὸν βοήκη σὲ οἰκτρὴ κατάστασι. Τὸ
πρόσωπόν του εἶχε γίνῃ γαλάζιον, τὰ
μάτια του κόκκινα καὶ πεταγμένα ἔ-
ξω, ὁ σφυγμὸς του γρήγορος καὶ ἀτα-
κτος, ἡ ἀναπνοὴ του δύσκολη.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ἐμετικά δὲν φέρα-
ναν κανένα ἀποτέλεσμα καὶ ὁ πά-
σχος ἔλεγε ὅτι αἰσθάνεται φρικτοὺς
πόνους στὸν οἰσοφάγον, ἐπαρουσίαζε
δὲ καὶ συμπτώματα πνιγμένου ἀν-
θρώπου, ὁ γιαντοὺς τὸν πληροφόρησε
καὶ τοῦ ἔκανε ἀμέσως ἐγγείση στὸν
οἰσοφάγον. Στὸν οἰσοφάγον ὅμως δὲν
βρέθηκε τίποτα.

Ὁ ἀ-θῶπος μὲν τ' ἄκουσε αὐτὸ
συνῆλθε λιγάκι, ἀλλὰ ἀμέσως ἄρχισε
νὰ λὲθ ὅτι αἰσθάνεται τώρα πόνους
στὸ στομάχι. Ὁ γιαντοὺς πολὺ ἀνῆσυ-
χος, ἦταν ἔτοιμος νὰ τοῦ κἀνῃ νέα
ἐγγείση στὸ στομάχι, ὅταν ξαφνικὰ
ἀκούστηκε ἕνας κρότος.

Ἡ γυναίκα τοῦ ἀρρώστου ἔσκυψε τό-
τε κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι του καὶ τί
νὰ εἶδῃ; Ὁλόκληρη τὴν ὁδοντοστοιχία
τοῦ ἀνδρός τῆς! Τὴν εἶχε συμβεῖ λοιπόν;
Ἀπλούστατα καθὼς ἐκεῖνος κοιμό-
τανε ἡ ὁδοντοστοιχία τοῦ ἔξφυγε ἀπ'
τὸ στόμα καὶ κυλλοτήκηε στὴν κόχη τοῦ
κρεβατιοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία μὲ κάποιον
τυχαῖον κούνημα ἔπεσε στὸ πάτωμα.

Ὅταν ὁ ἀρρώστος εἶδε τὴν ὁδον-
τοστοιχία τοῦ ἔμεινε κατὰπληκτος.
Στὴ στιγμὴ ἐπανῆλθε στὸν ἑαυτὸν του
καὶ ἐδήλωσε ὅτι δὲν αἰσθάνεται πιά
κανένα πόνον. Εἶχε γιαντρευεῖ ἀμέσως.
Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἀπὸ τὴ μάταιη ἐγ-
χείρησιν τοῦ οἰσοφάγου ἀναγκάστηκε
νὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι τρεῖς βδομάδες.

Τὰ μικρότερα κράτη τῆς Εὐρώπης

Μιὰ ἀγγλικὴ ἐφημερίς δημοσιεύει τίς
τελευταῖες στατιστικὰς τῶν διαφόρων
κρατῶν τῆς Εὐρώπης ποὺ ἔχουν τὸν
μικρότερον πληθυσμὸν. Τὸ μικρότερον
λοιπὸν κράτος τοῦ κόσμου εἶνε ἡ Δη-
μοκρατία τῆς Ἀνδόρρας κοντὰ στὰ ἱ-
σπανογαλλικὰ σύνορα καὶ ἔχει πληθυ-
σμὸν μόνον 6000 κατοίκων. Ὑστερα ἔρ-
χεται τὸ Πριγκιπάτον τοῦ Λιχτενστάιν
μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Ἑλβετίας μὲ πληθ-
υσμὸν 9500 κατοίκων. Κατόπιν ἡ Δημο-
κρατία τοῦ Ἀγίου Μάρκου μὲ 12000 κα-
τοίκους καὶ τὸ Πριγκιπάτον τοῦ Μονά-
κῳ μὲ 22000 κατοίκους.

Η φωτιά της σόμπας που φάνταζε κατακόκκινη μέσα στο σκοτάδι της κάμαρας, φώτιζε μ' ένα φως γεμάτο μυστήριο τη γερασμένη μορφή του κ. Στέφανου, που δυο ώρες τώρα, χαμένος μέσα στην πολυθρόνα του, ήταν βυθισμένος στις κρυφές του σκέψεις... Τά μάτια του παρακολουθούσαν αψηχημένα το όργιο της φλόγας, ενώ ο νους του εσκόλαζε τη φωτιά της καρδιάς του, που είχε αναστηθή εξαφνικά μέσ' από τη στάχτη των πενήντα του χρόνων.

Ήταν έρωτευμένος... Στη δύση της ζωής του, τώρα που είχαν άσπρισει τα μαλλιά του κι' οι ρυτίδες αulάκωναν το πρόσωπό του, η καρδιά του, που είχε τόσο καιρό να του θυμίση την υπαρέση της, άρχισε να κτυπά δυνατά και παράξενα, όπως τότε, που ήταν είκοσι χρόνων... Το γλυκό προσωπάκι της Νέλλης τάραξε την ήρεμία της ζωής του και τον άναστατάωσε.

Τρείς μήνες είχαν περάσει από την ημέρα, που την πρωτοείδε. Αυτός ήταν καθηγητής σε μία δραματική σχολή. Κι' εκείνη είχε γραφτή μαθήτρια. 'Η Νέλλη

θα ήταν εύκολο να δώσει μιά λύση σ' αυτό το δρόμα. "Επρεπε να το μάθη. "Επρεπε να ξέρη ότι ο καθηγητής της, ο άνθρωπος με τ' άσπρα μαλλιά, την αγαπούσε με την τρέλλα των είκοσι χρόνων, ότι τ' όραμα της πλημμύριζε την υπαρέση του... Τάχα, δέ τον αγαπούσε κι' αυτή; Γιατί όχι; Είχε ακούσει πολλές ιστορίες κοριτσιών, που έρωτεύθηκαν μεγάλους. Γιατί άρα γε δεν θα μπορούσε να γίνει και τώρα το ίδιο; 'Αλλά πώς θα της τόλεγε; Νά της έγραφε ένα γράμμα; Τόβρισκε γελοίο. Νά της μιλούσε; Φοβόταν πώς δεν θαύρισκε τα λόγια που θα ήταν κατάλληλα για να σπασούν τον πάγο της καρδιάς της. Σταμάτησε σε μία σκέψη: "Αν της διηγόταν την υπόθεση ενός έργου που επρόκειτο, δηθεν, να γράψη και που θα ήταν σχετικό με την ιστορία του; "Ενας καθηγητής γέρος, που ερωτεύεται μία μαθήτριά του και τον αγαπάει κι' αυτή... Κι' εκείνος πάλι, όταν θα της έλεγε αυτή την υπόθεση, θα βλεπε τί έντύπωση θακανε στη Νέλλη... Καί κατόπιν... 'Η ιδέα δεν ήταν άσχημη.

Την άλλη μέρα είχε δεύτερο μάθημα με τη Νέλλη. 'Ερχόταν στο σπίτι του. Ποιός θα παρεξηγούσε τη μαθήτριά του που πηγαίνει στο σπίτι ενός ηλικιωμένου δασκάλου; Τη δέχτηκε στο σαλόνι, όπως πάντα. 'Η φωτιά σκόρπιζε μιά γλυκειά ατμόσφαιρα στο δωμάτιο. 'Η Νέλλη πέταξε το καπελλάκι της στο ντιβάνι, ξαπλώθηκε με νωχέλεια κι' έτοιμαστικη για το μάθημα. 'Ο Στέφανος, για πρώτη φορά στη ζωή του, δοκίμαζε το αίσθημα του τράκ. 'Ο ρόλος που άβπαιζε σε λίγο, τον έτρεμαζε. Ήταν τόσο δύσκολος για την ηλικία του.

Την κύτταξε στα μάτια και της είπε: — Πρίν κάνουμε μάθημα, θα σου έμπιστευθώ κάτι, Νέλλη... Καί θα ζητήσω και τη γνώμη σου κατόπιν, γιατί μ' ενδιαφέρει... — Τόσο σοβαρό είναι αυτό το ζήτημα; ρώτησε η Νέλλη — Θα κρίνης και μόνη σου... — Τί συμβαίνει λοιπόν; — Νέλλη, σου εξομολογούμαι ένα μυστικό που δεν τόπα σε κανένα ακόμα: "Αρχισα να γράφω ένα αίσθηματικό δράμα... Καί θα σου διηγηθώ με λίγα λόγια την υπόθεση, γιατί έχω έμπιστοσύνη στην κρίση σου... Τα κύρια πρόσωπα του έργου είναι δύο. Μία νέα κοπέλλα, όμορφη, χαριτωμένη κι' αίσθαντική, και ένας άσπρομάλλης γέρος, στην ηλικία μου απάνω—κάτω, που την αγαπάει τρελλά. Είναι καλλιτέχνες κι' οι δυο... Για κείνον, όλος ο κόσμος συγκεντρώνεται στο γλυκό της πρόσωπο. 'Η πε-

ρασμένες αγάπες του δεν είναι παρά μερικές λεπτομέρειες μπροστά στην καινούργια του, τη μεγάλη του αγάπη, που έρχεται τόσο άργα γι' αυτόν... "Ενα βράδυ της εξομολογείται τον έρωτά του... — Κι' εκείνη; ρώτησε η Νέλλη περίεργα. — Τον αγαπάει κι' αυτή τρελλά... Του όμολογεί κι' εκείνη ότι ένοιωσε για το γέρο καλλιτέχνη ένα αίσθημα πα-

ράξενο, που δεν είναι παρά ό έρωας. "Ενας έρωας γεμάτος άφοσίωση, γεμάτος άγνότητα κι' ελικρίνεια... Του λέει ότι νοιώθει τον έαυτό της εύτυχισμένο κοντά του, το χαί δεύει τα γκρίζα του μαλλιά, κι' ενώνει τη φωτιά της νεότητος με την άδυ

— "Ενας μενάλος φρενολόγος ώδηγούσε το ίδιος μερικούς συναδέλφους του που ήρθαν να επισκεφθούν την κλινική του. — Τώρα, το λέει, θα σ' παρουσιάσω έναν τύπο πολύ περίεργο. Είναι ένας άνθρωπος πολύ μορφωμένος και ευχάριστος στην συνομιλία. Μιλεί για κάθε ζήτημα με μεγάλη εύκολια και πολύ θέλητρο. "Όταν όμως τον ρωτήσετε ποιος είναι, θ' ας απαντήσει: «Είμαι ό Απόστολος Παύλος». Μπαίνουν λοιπόν στο κελλί του άρρωστο, ό όποιος σ' όλη την συνδιάλεξη δεν παρουσιάζει κανένα σημείο ανισορροπίας ή και νευρικής διαταραχής. Μονάχα όταν ό επισκέπτης τον ρώτησε για τ' όνομά του, έδωκε την απάντηση που πρόδιδε τη κατάστασή του: «Είμαι ό απόστολος Παύλος».

— Τί λέτε γι' αυτό το φαινόμενο, κ. συνάδελφε; ρώτησε ό διευθυντής τον έπισκέπτη του όταν βγήκαν από το κελλί. — Πραγματικά, έχετε δίκαιο, είναι πρωτοφανής περίπτωση... απάντησε με ύφος, που έδειχνε πραγματική συμπόνια, ό γιατρός. Περίπτωσης, όμολογουμένως πρωτοφανής και περίεργος...

— Καί το περιεργότερο ακόμα, αγαπητέ μου, λέγει ό διευθυντής, είναι ότι... έγώ είμαι ό απόστολος Παύλος!

— "Ενας νέος είκοσι χρόνων τώρα, θα σ' ας ήταν δυνατό ν αγαπήσετε μιά γρήα πενήντα χρόνων; Δέν θα σ' ας φαινόταν άστείο; Ν' αναπήσετε τη γιαγιά σας!... Χά, χά, χά!.. "Η Νέλλη ξέσπασε σ' ένα αούδωρητο κρυσταλλένιο γέλιο, που άντήχησε σαν πένθυνη καμπάνα στην ψυχή του γέρου καθηγητή. Ήταν ό θάνατος της έλπίδας του... Σηκώθηκε κι έφερε άργες βόλτες στην κάμαρα, για να κρύψη δυο δάκρυα που κυλούσαν στις ρυτίδες του προσώπου του.

— Παρακάτω; ρώτησε η Νέλλη, που δέν είχε άντιληφθεί τίποτα άπ' όλη αυτή την τραγωδία. Τί έγινε παρακάτω; — Δέν έχει παρακάτω, Νέλλη, απάντησε με φωνή πνιγμένη ό Στέφανος... Τώρα καταλαβαίνω κι' έγώ πόση άφύσικη είναι ή άρχή... Τί χρειάζεται λοιπόν ή συνέχεια; Μεσολάβησε λίγη σιωπή, που τη διέκοψε ή φωνή της Νέλλης. — Καί τώρα—είπε—θ' προχωρήσουμε στο μάθημά μας — "Όχι Νέλλη, απάντησε ό Στέφανος. "Ας το αναβάλουμε γι' άλλη φορά. Μου φαίνεται πώς είμαι λίγο άρρωστος... Με συγχωρείς, α!; — "Όπως θέλετε! είπε ή Νέλλη και σηκώθηκε... Θα μου πητε στη σχολή την ήμέρα. "Ετσι; "Ωρεβουάρ... "Ανοίξε την πόρτα κι' έβγαι. "Ο Στέφανος άκουγε τα γρήγορα βήματά της στη σκάλα που έσβυσαν σιγά—σιγά... Καί ή μαύρη αulαία κατέβηκε στην καρδιά του και τη σκέπασε για πάντα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΑΤΡΩΝ

Κάποιος τραπεζίτης κάλεσε ένα διάσημο γιατρό. "Αφοδ τον εξέτασε ό γιατρός, βγάξει ένα μπουκαλάκι άπ' την τσέπη του, το φέρνει κάτω άπ' τη μύτη του άρρώστου και το λέει:

— "Αναπνεύστε δυνατά... ώραία, τώρα είστε καλά. — Καί τί σ' ας χρωστώ, γιατρέ; ρωτά ό τραπεζίτης. — Χίλια φράγκα.

Πηγαίνει τότε στο γραφείο του, παίρνει από το συρτό ένα χιλιόφραγκο, το βάζει κάτω άπ' τη μύτη του γιατρού και το λέει:

— "Αναπνεύστε δυνατά, γιατρέ, πολύ δυνατά. "Ωραία, τώρα είστε πληρωμένος.

"Ο γνωστός σοφός Ιατρός Ντέλμπε ήτανε πολύ άπασχολημένος στο γραφείο του, όταν μπαίνει τρομαγμένος ό ύπνρέτης του και του φωνάζει:

— Κύριε, το σπίτι έπιασε φωτιά! — Μά δέ σ' ας είπα, άπαντά ψυχραιμότατα ό σοφός, να μη μ' ανακατεύετε έμένα για τα ζητήματα του σπιτιού; Τρέχα να είδοποιήσης την κυρία.

— "Ενας μενάλος φρενολόγος ώδηγούσε το ίδιος μερικούς συναδέλφους του που ήρθαν να επισκεφθούν την κλινική του. — Τώρα, το λέει, θα σ' παρουσιάσω έναν τύπο πολύ περίεργο. Είναι ένας άνθρωπος πολύ μορφωμένος και ευχάριστος στην συνομιλία. Μιλεί για κάθε ζήτημα με μεγάλη εύκολια και πολύ θέλητρο. "Όταν όμως τον ρωτήσετε ποιος είναι, θ' ας απαντήσει: «Είμαι ό Απόστολος Παύλος». Μπαίνουν λοιπόν στο κελλί του άρρωστο, ό όποιος σ' όλη την συνδιάλεξη δεν παρουσιάζει κανένα σημείο ανισορροπίας ή και νευρικής διαταραχής. Μονάχα όταν ό επισκέπτης τον ρώτησε για τ' όνομά του, έδωκε την απάντηση που πρόδιδε τη κατάστασή του: «Είμαι ό απόστολος Παύλος».

— Τί λέτε γι' αυτό το φαινόμενο, κ. συνάδελφε; ρώτησε ό διευθυντής τον έπισκέπτη του όταν βγήκαν από το κελλί. — Πραγματικά, έχετε δίκαιο, είναι πρωτοφανής περίπτωση... απάντησε με ύφος, που έδειχνε πραγματική συμπόνια, ό γιατρός. Περίπτωσης, όμολογουμένως πρωτοφανής και περίεργος...

— Καί το περιεργότερο ακόμα, αγαπητέ μου, λέγει ό διευθυντής, είναι ότι... έγώ είμαι ό απόστολος Παύλος!

— "Ενας νέος είκοσι χρόνων τώρα, θα σ' ας ήταν δυνατό ν αγαπήσετε μιά γρήα πενήντα χρόνων; Δέν θα σ' ας φαινόταν άστείο; Ν' αναπήσετε τη γιαγιά σας!... Χά, χά, χά!.. "Η Νέλλη ξέσπασε σ' ένα αούδωρητο κρυσταλλένιο γέλιο, που άντήχησε σαν πένθυνη καμπάνα στην ψυχή του γέρου καθηγητή. Ήταν ό θάνατος της έλπίδας του... Σηκώθηκε κι έφερε άργες βόλτες στην κάμαρα, για να κρύψη δυο δάκρυα που κυλούσαν στις ρυτίδες του προσώπου του.

— Παρακάτω; ρώτησε η Νέλλη, που δέν είχε άντιληφθεί τίποτα άπ' όλη αυτή την τραγωδία. Τί έγινε παρακάτω; — Δέν έχει παρακάτω, Νέλλη, απάντησε με φωνή πνιγμένη ό Στέφανος... Τώρα καταλαβαίνω κι' έγώ πόση άφύσικη είναι ή άρχή... Τί χρειάζεται λοιπόν ή συνέχεια; Μεσολάβησε λίγη σιωπή, που τη διέκοψε ή φωνή της Νέλλης. — Καί τώρα—είπε—θ' προχωρήσουμε στο μάθημά μας — "Όχι Νέλλη, απάντησε ό Στέφανος. "Ας το αναβάλουμε γι' άλλη φορά. Μου φαίνεται πώς είμαι λίγο άρρωστος... Με συγχωρείς, α!; — "Όπως θέλετε! είπε ή Νέλλη και σηκώθηκε... Θα μου πητε στη σχολή την ήμέρα. "Ετσι; "Ωρεβουάρ... "Ανοίξε την πόρτα κι' έβγαι. "Ο Στέφανος άκουγε τα γρήγορα βήματά της στη σκάλα που έσβυσαν σιγά—σιγά... Καί ή μαύρη αulαία κατέβηκε στην καρδιά του και τη σκέπασε για πάντα.

— Αυτός πάλι, έξήγησε ό γιατρός, είναι εκείνος που παντρεύτηκε την χαριτωμένη νέα που σ' ας έλεγα.

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΔΑ ΜΑΣ

«Δικτατορία γάρ η κοινοβούλιον» ;
Ρωτούν οι μέν τους δέ ανελλιπώς.
Καλούν εὐθὺς οἱ ἀρχηγοὶ συμβούλιον
καὶ σκεφθέντες ἀπαντᾶνε οὕτω πῶς :
ΚΟΝΔΥΛΗΣ :
—Ναί ! Δὲ θέλουμε πιά ξεῖλλα
καμῶματα κομμάτων, κουραφέξαλα !
Θὰ σὰς τὸ πῶ, θὰ βρυχηθῶ ὡς λέων
καὶ σάν Πλαστήρας θ' ἀνεβῶ στὰς στέγας !
Τὸ ἴδιο θάκανε κι' ὁ Ναπολέον
ὁ μέγας τῆς Γαλλίας Βοναπάρτης,
τὸ ἴδιο κι' ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας
καὶ ἄλλος οἷοσδήποτε... ἀντάρτης !
Βαρέθηκα νὰ μ' ἔχετε ὑπουργό !
Δικτατορία ! Κι' ὁ δικτάτωρ εἰμ' ἐγώ !
Θὰ καταργήσω δὲ μὲ τὴν οὐκ
κάθε δανδὴ καὶ γυναικᾶ,
κάθε χαρτόμouτρο ἢ μεθύστακα !
(Ἐδῶ συστρέφει τρίς τὸν μύστακα).
Κι' ὅποιος τολμήσει, μοῦ μιλεῖ !
Εἰς τὴν Ἀρχή, θάμαι σκυλλί.
ΣΥΣΣΩΜΟΝ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ :
—Τότε ψηφίστε... κυνοβούλιον !
ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ :
—Τί εἶπατε ; Στὴν ἐποχὴ τῆ στεῖρα,
δικτατορία ; Συμφωνῶ ! Καλέστε τὸν Πλαστήρα !
ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ :
—Νὰ δῶ τί λένε ἐπ' αὐτοῦ οἱ νόμοι μου !
Ἐπιφυλάσσομαι νὰ πῶ τὴ γνώμη μου,
ποῦ κι' ἂν τὴν ἔχω, τὴν κρατᾶω μυστική.
ΚΟΝΔΥΛΗΣ :
—Ἐπιφυλάσσεις ; Στρατὸς ἐν... ἐπιφυλακῇ !!
ΠΑΓΚΑΛΟΣ :
—Θὰ τὸ σκεφθῶ ἂν θά... δεχθῶ
στὴ θέσῃ τὴν παλῆά μου νὰ βρεθῶ !
Ἀλλὰ ἡ ὥρα φθάνει ἤδη,
Φωνάξτε μου τὸν... Τανταλίδη !!
Ο ΜΕΤΑΞΑΣ !
—Δικτατορίαν φυσικὰ θὰ ὑποστηρίξω
ὕπὸ τὸν ὄρον καί... νὰ τὴν κηρύξω
— τί ἔχω δᾶ, τί χᾶνω ; —
καὶ ἡ θὰ σὰς ξεκάνω
ἢ σεῖς θὰ μὲ ξεκάνετε !
ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ :
—Καλημέρα σας ! Πῶς εἴσθε ; Τί κάνετε ;
ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ :
—Τὰ σχέδιά μας φαίνονται πρωτόπειρα !
ἐγὼ θὰ κάμω ἀκόμα μιὰν ἀπόπειρα
ἐλπίζων πῶς τοῦ Βενιζέλου ἡ κρίσις...
ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ :
—Τί εἶπατε ; Ἀπόπειρα !!! Νὰ γίνουν... ἀνακρίσεις !
Γ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ :
—Δικτατορία ! Νύχτα Βαλπουργία !
Νὰ πάρουμε κι' ἐμεῖς... δυὸ ὑπουργεῖα !
ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ :
—Χρειάζεται ὅμως κι' ἓνας θαλασσόλυκος !
ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ :
—Ἐσὺ εἶσαι καλός ! Μά... πέφτεις μπόλικος !
ΚΟΝΔΥΛΗΣ : (ἀπαυδήσας)
—Τὸ νοιώθετε πῶς εἴσατε μυστήριοι ;
«Ἡ τὰ νκς ἢ ἐπὶ τάν—κς» κύριοι !
ΟΛΟΙ :
—Μάλιστα ! Μάλιστα !
ΚΟΝΔΥΛΗΣ :
—Χατζηστόλαρχε, κουβάλιστα !

ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ (τηλεφωνεῖ) :
—Λάβετε δρακόντια μέτρα
καὶ μὴν ἀφίσετε πέτρα στὴν πέτρα
κι' ἐν ἐπιγνώσει τῆς σοβαρότητος τοῦ πράγματος
στεῖλτε τὸ Στόλο στὴν Πλάτ. τοῦ Συντάγματος !
ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (γράφει) :
«Ἐξοχώτατον καὶ φιλόλαον
στρατιηγὸν Πλαστήραν Νικόλαον.
Δὲν στερεῖσθε γενναϊότητος
— οὐδὲ κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος —
καὶ δὲν σὰς λείπει ἡ οὐσία ἢ φαῖα.
Σπεύσατε καὶ στείλατε «τάνκς», τσίφ Πειραιᾶ !!
(Ἡ συνεδρίασις ἐδῶ διακόπτεται
καὶ ὁ Λαὸς μονάχα κόπτεται !)
Τὴν γνώμη τοῦ κι' ὁ Τύπος μᾶς τὴν εἶπε
κι' ἐνῶ τοῦ πούρου ὕψωνοντο αἱ τολύπαι
πρωτίστως ὁ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ μᾶς ἀπήντησε :
—Τὸ Κράτος, εἶπε, ἔτσι ποῦ κατήντησε,
Διδακτορίαν θέλει, ἦτοι,
λυπᾶμαι ποῦδιωξα τὸ Μοσχοβίτη
ποῦναι σὲ τέτοιες ὥρες χρήσιμος
καὶ ὁδηγὸς τῶν «τάνκς» ἐπίσημος !
Γ. ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ :
—Δικτατορία ; Χμ ! Τὸ βρῖσκω τόλμημα μεγάλο.
Κι' οἱ δικτάτορες ; Πάρ τὸν ἓνα χτύπα τὸν ἄλλο !
ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ :
—Δικτατορία ; Βέβαια ! Θάχη ἐπιτυχία
φτάνει νὰ ἐπιτρέψῃ τὰ λαχεῖα !
ΑΘΑΝΑΤΟΣ :
—Ἐγὼ θὰ τὴν ἐκήρυσσα μονάχα σ' ἓνα βράδυ !
Τὸ δικτάτορα τὸν ἔχω ! Τὸ Νίκβα τὸ Βασιλειάδη !
ΑΧ. ΚΥΡΟΥ :
—Δικτατορία σθεναρά, ὠργανωμένη, ἥτις
νάχη πυγμὴν. Τασσόμεθα λοιπὸν κι' ἐμεῖς μαζίτης
κι' ὅσο γιὰ τὸ δικτάτορα : Ὁ Φῶτος ὁ Πολίτης.
Γ. ΒΛΑΧΟΣ :
—Ἐγὼ δὲν ἔχω μιὰ προτίμηση
εἰμ' ἀπ' τὰ δυὸ κατὰ τὸ ἥμισυ
κι' ἔτσι προσωπικῶς δὲ μπλέκομαι
καὶ εἰς τὸ ὕψος μου θὰ στέκομαι !
ΣΠ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ :
—Ἀς γίνῃ καὶ δικτατορία τέλος !
Φτάνει νὰ τὴν κάνῃ ὁ Βενιζέλος.
ΓΙΑΝΝΑΡΟΣ :
—Ἐφθασ' ἡ ὥρα νὰ διοικήσω,
ὠρβουάρ, μαμά ! Δὲ θ' ἀργήσω !

Κι' ἔτσι ἄρπαξαν γραμμὴ τὴν εὐκαιρία
καὶ κηρύξαν τὴ σοφὴ δικτατορία,
ἀφοῦ πέτυχαν νὰ γίνουνε καὶ φίλοι
ὁ Πλαστήρας μὲ τὸ Γιώργη τὸν Κονδύλη
κι' ἔτσι μαζὶ νὰ πέρνουν καὶ νὰ δίνουνε
καὶ μὲ τὸ Στόλαρχο οἱ τρεῖς τους νὰ τὰ πίνουνε.
Κι' ἡ δικτατορικὴ τριάς δίνει ποῦ λὲς καὶ λύνει
καὶ δίνει ἔτσι καρπάζε γραμμὴ τοῦ Μουσσολίνι,
τοῦ Μέγα Ντοῦτσε, ὅστις
εἶναι... συνάδελφός της !
Παντοῦ ἡ εὐθυμία καὶ ὁ γέλωας
λάμπουνε στὴ χαρούμενη Ἀθήνα
ψοφάει ὁ κοσμάκης ἀπ' τὴν πείνα
τὰ φτιάχνει ὁ Παναγιῆς κι' ὁ Βενιζέλος
καί... Δόξα τῷ Θεῷ καὶ : ΤΕΛΟΣ.
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ

[Πρὸ ἡμερῶν στὸ δικαστήριον τοῦ Σηκουάνα ἀθώωθηκε ὁ τραπεζίτης Ἀλαφρένι ντὲ Πλεσίς. Ἡ δίκη ἦταν πολὺκροτη καὶ ἡ γαλλικὴ κοινωνιολόγος καὶ συγγραφεὺς κυρία Ὑβὲι Ντομπλαὶ ἔγραψε στὸ «Ζουρνάλ ντὲ λα Φῶμ» τὸ παρακάτω αἰσθηματικὸτατο κομμάτι ὡς διαμαρτυρίαν γιὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν Ἐνόρκων.]

Ὁ Λῶρης κύτταξε ἀπ' τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου τοῦ ἔξω, στὴ βαθεῖα θυελλώδη νύχτα. Τὸ ρολοὶ τοῦ σήμανε δέκα, καὶ τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ. Σὰν ἀπὸ σύνθημα, τὴν ἴδια στιγμὴ ξέσπασε ἓνας δυνατὸς κεραυνὸς καὶ ἡ μπόρα δυνάμωσε. Ὁ Λῶρης σκέφτηκε πῶς σὲ μισὴ ὥρα, θὰ βρισκόνταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης του. Τὴ φαντάζονταν ξαπλωμένη στὴν ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα της, πλαί στὴν ἀναμμένη σόμπα, ὥραία καὶ ὑπέρκομψη, ὅπως πάντα, μέσσα στὸ ντεζαμπινιέ της, νὰ μετράῃ τὰ δευτερόλεπτα ποῦ περνοῦσαν, μὲ τὰ μάτια ρεμβῶδη κι' ἐκστατικά, κρατώντας στὰ χέρια της τ' ἀνοιχτὸ ρομάντζο ποῦ δὲν ἐδιάβαζε.
Ἀλήθεια, θάταν παρὰξενὴ ἡ περιπέτεια τοῦ αὐτοῦ τὸ βράδυ ποῦ ὁ ἄντρας τῆς Μίνας ἔλειπε μακριὰ, σὲ ταξίδι. Μέσσα στὴ λυσσασμένη πάλῃ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, αὐτοὶ οἱ δυὸ θὰ χαιρόντουσαν τὴν ἀγάπην τους, ἔτσι κλεφτά, καὶ ὅμως τόσο γλυκά ! Ὁ Λῶρης ἔβαλε τὸ βαρὺ τοῦ παλτοῦ, τὴν ἔβγαλε τὸ κασκὸλ στὸ λαιμὸ του, καὶ ξεκίνησε. Ἡ βίλλα τῆς Μίνας ἀπέειχε μόλις δέκα λεπτά ἀπὸ τὴν δικήν του. Ἡ ὑπηρεσία ὅλη θὰ εἶχε πιά ἀποσυρθεῖ. Αὐτὸς θ' ἀνοίγε ἡσυχὰ μὲ τὸ κλειδί ποῦ τοῦ εἶχε δώσει τὸ ἀπογεῦμα ἡ Λίνα καὶ τὴν εὗρισκε στὸ διαμέρισμά της. Καθὼς προχωροῦσε, ἐνοιῶθε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ. Παράξενον πράμα. Αὐτὸς ὁ καταχτητής, ποῦ εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιὰ του τόσα ὥραϊα κορμιά, μεστὰ, λεπτά, ἀρμονικά, ποῦ εἶχε ξεχάσει τὸν ἀριθμὸν τους, αὐτὸς ἐνοιῶθε τώρα μιὰ παρὰξενὴν ὀνατριχίλα καὶ μόνο ποῦ σκέφτονταν τὴ Μίνα. Αὐτὴ ἡ μικροπαντρεμένη, μὲ τὰ μεγάλα γλυκὰ μάτια, τὰ ἄθῳα σὰν τοῦ παιδιοῦ τὸν εἶχε ξετρελλάνει, τὸν εἶχε σκλαβώσει. Κοντὰ της εἶχε νοιώσει μιὰ μέθη παρὰξενῃ, μιὰ μέθη καινούργια.
Μὲ χτυποκάρδι, λαγοπατιῶντας ἀνοίξε ἀδόρυβα τὴ μεγάλη δρῦν θύρα τῆς βίλλας, τὴν ξανάκλεισε καὶ προχώρησε. Ἐφτασε μπροστὰ στὴν κρεβατοκοίμαρα τῆς Μίνας καὶ χτύπησε διακριτικά. Κι' ἀμέσως διέκρινε μέσα στὸ γαλάζιο φῶς τοῦ δωματίου τὴν ἀγαπημένην του, μέσ' ἀπ' τὸ τετράγωνο τῆς πόρτας, ποῦ ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιὰν της. Ἐκείνος ἐπιδέχεται ἔβγαλε τὸ παλτό του ποῦ ἔσταζε, καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἡ κόκκινη φλόγα τῆς σόμπας ἐφώτιζε κι' ἐθέρμαινε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὰ ξαναμμένα τοὺς πρόσωπα. Ἀνάμεσα στὰ τρυφερά χάδια ἡ Μίνα θυμήθηκε ξάφνου τὸν ἄντρα της.
—Ἀχ ! Θέμου. Ἄν ἐρχόταν ξαφνικὰ θὰ χανόμαστε !
Τότε μονάχα ὁ Λῶρης ἐνοιῶσε πόσο βαθεῖα μισοῦσε τὸν ἄντρα τῆς Μίνας, τὸν ψυχρὸ τραπεζίτη ποῦ ἐξουσίαζε τὸ μοναδικὸ πλᾶσμα ποῦ τὸν εἶχε κάνει νὰ νοιώσῃ πῶς εἶναι ἄνθρωπος.
—Ἄν ἔρθῃ ; Ἄν ἔρθῃ, θὰ σὲ παντρευθῶ. Αὐτὸ εἶνε ὄλο.
Κι' ἂν δὲ θελήσῃ τὴ λύση αὐτὴ, τότε θὰ σκοτώσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Ἀκουσε μένα, δὲν μπορεῖ νὰ γίνεταὶ αὐτό : Ἐνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας πρέπει νὰ λείψῃ. Ἡ αὐτὸς ἢ ἐγώ. Ἡ καρδιά σου εἶναι δική μου. Τί μπορεῖ νάχη αὐτὸς ἀπὸ σένα ; Αὐτὸς ὅλα τὰ βλέπει μέσ' ἀπὸ τὰ ἑκατομύριά του. Μὰ ἐσένα, ἐσένα δὲ μπορεῖ, δὲν πρέπει, δὲ θέλω νὰ σέχη δική του. Τὸ καταλαβαίνεις ; Ἐσὺ εἶσαι δική μου, ναί, δική μου...
Ἐκανε σάν μανιακός. Ἡ ζήλεια εἶχε σκληρύνει τὰ χαρακτηριστικά του. Ἀπὸ τὰ βίαια αἰσθήματα ποῦ τὸν συγκλόνισαν μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ἔπεσε ἐξαντλημένος στὴν πολυθρόνα. Ἡ Μίνα τότε γονάτισε μπροστὰ του, πάνω στὸ παχὺ περσικὸ χαλί. Μὲ στοργὴ καὶ μὲ συγκίνηση ἄπλωσε τὰ χέρια της στὸ λαιμὸ του.
—Ἀκουσε, Λῶρη μου, ἀγαπημένε μου, ἡσυχάσε... Ἀκουσε... Θὰ σοῦ πῶ αὐτὸ ποῦχω μέσα στὴν καρδιά μου... Γιὰ νὰ μὲ νοιώσῃς, πρέπει νὰ ξέρῃς πιὸ πολὺ τὴ ζωὴ μου. Ἡμουν

μοναχοκόρη μι κρεμπόρου. Κατὼρθωσε νὰ μὲ σπουδάσῃ. Ἐβγαλατόγυμνασιν καὶ πῆγα 2 χρόνιχ στὸ Πανεπιστήμιον στὴ φιλολογία. Δὲ μπόρεσα νὰ τὸ τελειώσω γιατί ὁ πατέρας μου γρεωκόπησε. Ὁ ἄντρας μου ἐγνωρίζετὸν πατέρα μου καὶ ὅταν ὁ μπαμπᾶς αὐτοκτόνησε με προσέλαβε ὁ πάλῃλός του. Μ' εἶχε ἐρωτευτεῖ στὰ καλά. Μοῦκανε προτάσεις. Δὲν τις δέχτηκα. Τὸ πάθος του μεγάλωνε καὶ βλέποντας πῶς ἤμουν ἀνένδοτη νὰ τοῦ παραδοθῶ, με παντρεύτηκε. Εἶναι ἀλήθεια πῶς με φορτώνει ὁδῶρα. Κι' ὅταν με κυττάζει, πάντα τὸ πάθος του εἶναι δυνατό, μὰ εἰν' ἓνα πάθος ποῦ με πληγώνει. Ἀπαιτεῖ τὴν ἀγάπην μου, ἀφοῦ τὴν ἀγόρασε τόσο ἀκριβὰ. Λῶρη αὐτὸ τὸν ἄνθρωπον τὸν μισῶ. Τὸν μισῶ γιατί τοῦ πουλήθηκα. Δὲ θάθελα τὰ πλοῦτη του, τὰ μέγαρα του, τὶς βίλλες του, τὰ ἐξείδια του. Δὲ θάθελα τὴ ζήλεια τῶν γυναικῶν, ποῦ με μακαρίζουν γιατί βρήκα ἓνα τόσο πλούσιον ἄντρα. Θέλω τὸν ἑαυτὸ μου. Ἐχω κι' ἐγὼ καρδιά, ἔχω κι' ἐγὼ σκέψη δική μου. Στὰ χάρισα σένα, ξεύρεις, γιατί αὐτὰ τὰ ὀρίζω καὶ γιατί στὸν ἄντρα μου πούλησα τὸ κορμί μου μονάχα... Γιατί με κυττάζεις μὲ φρίκη... Χαχὰ. Μιὰ πουλημένη ἔ ! Ποῦ ἀφίνει τὸν ἓνα γιὰ νὰ πάρῃ ἓναν ἄλλον ἄντρα ἐξίσου πλούσιον. Μὰ ἐσένα σ' ἀγαπᾷ ὁ Λῶρη. Δὲ σοῦ προσφέρομαι παρὰ γιατί τὸ θέλω. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲ θέλω νὰ σὲ παντρευθῶ ποτέ. Δὲ θὰ μπορούσα νὰ νοιώθω νὰ με ζηλεύῃς γιατί θὰ εἶμαι δική σου ἰδιοκτησία. Νὰ δες ! Ἀγαπιόμαστε... Κι' εἶναι ὥραϊα ἡ ἀγάπη γιατί δὲν ἔχει καμμιά χρυσωμένην ἀλυσίδα. Ἀχ, Λῶρη, Λῶρη, γιατί νὰ μὴν εἰσαι φτωχός ;
Ὁ Λῶρης τὴν ἐκύτταζε σαστισμένος. Αὐτὸ τὸ ξέσπασμα τοῦ πόνου, τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ ἓνα βαθὺ σεβασμὸ μπροστὰ στὸ πλᾶσμα ποῦ με τόση κρυφὴ ἀγωνία ἔσερνε τὶς ἀλυσίδες του.
Τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιὰν του καὶ τὰ φιλιὰ του στεγνώσανε τὰ πονεμένα δακρυσμένα μάτια. Κι' ἐνῶ ἐκείνη τοῦ ψιθύριζε λιγωμένη λόγια τρυφερά, ὁ τραπεζίτης ποῦ εἶχε γυρίσει στὸ μετὰξὺ μ' ἀεροπλάνο, καθὼς ἀνοίξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ πῇ στὴ γυναῖκα του τὴν καλησπέρα καὶ τοὺς εἶδε, τρελλὸς ἀπὸ πάθος, ἀπὸ ζήλεια κι' ἀπὸ ἐγωισμό, φύτρε δυὸ σφαῖρες στοὺς ἐρωτευμένους.
Τὸ δικαστήριον τὸν ἐδικαίωσε : Δράμα τιμῆς. Εἶναι μιὰ δικαιολογία πολὺ πρόχειρη στὰ χεῖλη τῶν ἐνόρκων, οἱ ὅποιοι συγκινῶνται καμμιά φορὰ περισσότερο ἀπὸ τὴν τραγικὴ μοῖρα τοῦ κατηγορουμένου, παρὰ ἀπὸ τὸ οἰκτρὸ καὶ ἀδικο τέλος τοῦ θύματος του. Ἐπειτα, σὰν ἀπὸ κάποια παράδοση, τὸ Κακουργοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα εἶναι τόσο ἐπιεικὲς γιὰ ὅσους σκοτώνουν γιὰ λόγους τιμῆς. Κι' ὁ μαῖτρ Μορὸ—Τζαφφερὶ ἦταν τόσο εὐγλωττος... Μὰ τοὺς ἐρωτευμένους τοὺς ἔθαψαν μαζὶ καὶ μαζί τοὺς θάφτηκε καὶ τὸ μυστικὸ τῆς Μίνας..

ΚΑΙΤΗ ΠΑΠ: Μην
αδιαφορείτε ποτέ στα
απρόοπτα της τύχης.
Προσέχετε τον εαυτό σας γιατί αργό-
τερα θα μετανιώσετε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΖΩΖΩ: Κάποια παρεξήγηση θα συ-
νέβη ασφαλώς. Προσπαθήστε να συμ-
φιλωθήτε, κι' όταν έρθετε σε εξηγή-
σεις, θα δείτε ότι συνέβη παρεξήγησης.
ΣΟΦΙΑ Χ.: Βέβαια, δεν αποκλείεται
να ξέρετε γράμματα, να πηγαίνετε σε
γραφείο να δουλεύετε, μα και να είστε
μια καλή νοικοκυρά.
ΣΩΣΩ Φ.: Έδωσα το γράμμα σας
στον κ. Αρχισυντάκτη.
ΦΙΛΙΩ Ζ.: Όλα συμβαίνουν στη
ζωή· κάνετε υπομονή, θαρθούν και μέ-

ρες καλύτερες. Περι-
στε από το γραφείο
να σας γνωρίσω.

ΖΑΝΕΤ: Βέβαια και είναι εύκολο.
Σας συνιστώ να ζητήσετε από το κα-
τάστημα Μ. Μεταξά, Αθηναίος, 5, το
χρωματισμό που θέλετε για μάλλινα,
και θα επιτύχετε θαυμάσια.

ΣΑΣΑ: Μην παρακινδυνεύετε. Είναι
ανοησίες. Φανείτε πιο λογική.

ΝΟΡΔ: Βέβαια, όποτε θέλετε. Εί-
μαι πάντοτε πρόθυμος.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ: Γιατί αυτές οι
κλάψες και τα παράπονα; Μήπως έχά-
θηκαν οι άντρες από τη γη;

Κυρία Δ. Κ.: Διαβάστε τη σελίδα
των καλλυντικών μας. Παρακολουθεί-
στε την από το πρώτο φύλλο.

ΧΗΡΑΝ: Δέ φταίω, βέβαια εγώ. 'Η
στάση σας, απέγοιτεψε, προσπαθείτε
να φανήτε πιο λογική.

Δαδ' ΕΛ. ΚΥΠ.: Οι φρον-
τίδες του σπιτιού που σας
τρομάζουν τόσο, δεν είναι ο-
πως φαντάζεστε δυσάρεστες.
Έχουν και την καλή του ο-
ψη. Όταν μάλιστα μια γυναί-
κα—όπως έσείς—έχει την τύ-
χη να έχει υπηρεσία, οι φρον-
τίδες του σπιτιού είναι πολύ
ευχάριστες. Θα συνηθίσετε
πολύ γρήγορα. Δυο πράγμα-
τα πρέπει να έχετε υπ' όψη σας
μόνο: Χρειάζεται προ παντός
ο ι κ ο ν ο μ ί α και από λυ-
τη τ ά ξ η. Ένα βιβλιαράκι
όπου θα γράφετε κάθε βράδυ
τα έξοδα της ημέρας, θα σας
βοηθήσει πολύ. Στο τέλος του
μηνός θα είσατε σε θέση να
περικόψετε ώρισμα έξοδα
που θα δότε από το βιβλιαρά-
κι σας ότι ήταν υπερβολικά
και να διαθέσετε τα χρήματα
σ' άλλα πράγματα που χρειά-
ζονται αύξηση εξόδων κουρά-
γιο λοιπόν. Πρέπει ν' αρχίσετε
τη δουλειά με κέφι. Έτσι θα
σας φανή λιγώτερο βαρεία.

ΝΕΑΝ Ρ. Ένα φλερτάκι—
όπως το χαρακτηρίζετε—δεν
είναι αμάρτημα. Στην εποχή
μας μάλιστα θεωρείται απα-
ραίτητο p. sse—tempis. 'Η Γαλ-
λίδα ποιήτρια κόμησα ντε
Νοαίγ γράφει μάλιστα κάπου
«το φλέρτ είναι το άκονι της
γυναίκας φιλαρεσκείας και
είναι απαραίτητο για να
μην αφίνεται μια γυναίκα να...
μουχλιάζει». Νάχουμε όμως το
νοῦ μας: είπαμε για φλερτά-
κι μόνο. ΛΑΟΥΡΑ

ΟΙ ξανθές έχουν άδικο να μη φορά-
νε το μπλέ πάλ, που τους δίνει συνή-
θως μια θαμπάδα στο χρώμα, πολύ
συμπαθητική. Ένα φόρεμα από βελού-
δο μαύρο ή μπλέ γίνεται μια όμορφη
κορνίζα για το όμορφο προσωπάκι
και τα χρυσά μαλλιά της ξανθής.

Τα ούδέτερα χρώματα δεν πάνε κα-
θόλου σε ξανθές.
Αρα μόδα στο χρώμα δεν υπάρχει,
τόνοι χρωματισμού υπάρχουν, ποικι-
λίες χρωματισμών. Έπαναλαμβάνω
έδώ μια φράση που άκουσα στο Παρί-
σι από το γνωστό Πατού, όταν τοῦ
ζήτησα τη γνώμη του για το χρώμα
της μόδας.

—Το χρώμα της μόδας, Κυρία μου
είναι εκείνο που πηγαίνει καλύτερα
στο χαμόγελό σας.

1) Φόρεμα βραδυνό από τουρκοφύζ
ντραπαρισμένο στη μέση, με βολάν γαρ-
νιρισμένο με σατέν ρόζ.

2) Φόρεμα από βουάλ με δύο χρωμα-
τισμούς ρόζ, φιδόγκος λοξός εμπρός.

3) Φόρεμα από κρέπ ρόζ, πάλ, γραμμή
πρενσές ντραπαρισμένο με σοῦρες.

4) Ντεζαμπιγέ από κρέπ ντε οίν τουρ-
κουάζ. Μεγάλα μανίκια μονοκόμματα
σηματίζουνε φτερά.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ

Σήμερα, αγαπητές μου ανα-
γνώστριες, δε θα σας μιλήσω
για τη μόδα, ή όποια άλλωστε
δεν έχει καμιά μετατροπή και
καθώς φαίνεται θα βα-
στάξη ως την άνοιξη.

Για τις άποκρηάτικες
τουαλέτες, χ ο ρ ο ὀ,
θα έχω να σας πω βέ-
βαια πολλά στο έρχό-
μενο.

Για σήμερα όμως θα
μou επιτρέψετε ν' ασχο-
ληθώ λιγάκι και με τα
χρώματα.

Τα χρώματα, όπως λέ-
νε, δεν είναι κι'ένα τόσο

πολύ εύκολο πράγμα όπως το νομί-
ζουμε. Για την έκλογή του χρωματι-
σμού ενός φορέματος, θα γίνει πρώτα
συζήτηση κι' έπειτα για το σχέδιο.

Η Μαντάμ Ντε Μαιντενόν έλεγε:
«Ένα καλό γούστο, δείχνει ένα λογι-
κό άνθρωπο». Δεν ξέρω κατά πόσο
αυτή ή κρίση της Μαντάμ ντε Μαιν-
τενόν είναι όρθη, αλλά ξέρω πολύ
καλά—όπως όλες μας άλλωστε—ότι
το καλό ή το κακό ταίριασμα του χρω-
ματισμού μπορεί να μας κάνει να κερ-
δίσουμε ή να χάσουμε πολύ σε όμορφιά
και σε χάρη.

Μια κοντή, αδύνατη γυναίκα όταν
φορέση μαῦρα, γίνεται ακόμα πιο κον-
τή και πιο αδύνατη.

Όστε το μαῦρο, όταν μάλιστα είναι
ματ' αδυνατίζει. Την ίδια ιδιότητα έχει
και το σκούρο πράσινο, και το κόκκι-
νο όταν δεν είναι πολύ φωτεινό.

Αντιθέτως το μπλέ, το μπλέ μαρέν
και το κίτρινο παχαίνουν.

Το άσπρο είναι ευχάριστο και πη-
γαίνει σ' όλα τα νεαρά σωματάκια,
δίνει κάτι το παρθενικό, το άερινό.

Γι' αυτό ακριβώς το άσπρο ή το ζα-
χαρί, το πολύ ανοιχτό γκρι, πέρλ και
δλα τα παστέλ χρώματα, από μια ώ-
ρισμένη ηλικία και πέρα είναι πολύ
επικίνδυνα. Το άερινο και το παρθενι-
κό που δίνουν, κάνει μια φανταχτερή
αντίθεση, σ' ένα κουρασμένο σώμα ή
ένα φαναρισμένο πρόσωπο και έτσι
το γερνά περισσότερο.

ΟΙ ξανθές έχουν άδικο να μη φορά-
νε το μπλέ πάλ, που τους δίνει συνή-
θως μια θαμπάδα στο χρώμα, πολύ
συμπαθητική. Ένα φόρεμα από βελού-
δο μαῦρο ή μπλέ γίνεται μια όμορφη
κορνίζα για το όμορφο προσωπάκι
και τα χρυσά μαλλιά της ξανθής.

Τα ούδέτερα χρώματα δεν πάνε κα-
θόλου σε ξανθές.

Αρα μόδα στο χρώμα δεν υπάρχει,
τόνοι χρωματισμού υπάρχουν, ποικι-
λίες χρωματισμών. Έπαναλαμβάνω
έδώ μια φράση που άκουσα στο Παρί-
σι από το γνωστό Πατού, όταν τοῦ
ζήτησα τη γνώμη του για το χρώμα
της μόδας.

—Το χρώμα της μόδας, Κυρία μου
είναι εκείνο που πηγαίνει καλύτερα
στο χαμόγελό σας.

LILY

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Μία από τις αγαπητές μου ανα-
γνώστριες μ' έρωτοῦσε σ'
ένα χαριτωμένο γραμματάκι
της να της υποδείξω και
να τη συμβουλέψω, προ-
κειμένου να κάνει
μια βιβλιοθήκη, τι
βιβλία ν' αγοράση
για να τη στολίση.
Τι ώραία λέξη,
που είν' αυτό το
«στολίση», όταν έ-
χουμε γούστο και
λεφτά, και πρόκει-
ται να την εφαρμό-
σουμε για μιὰ έταξέ-
ρα, για ένα δωμα-
τιάκι, για μιὰ γκαρνταρόμπα.

Πόσα μικρά, μεγάλα πραγματάκια,
όμορφα, νοστιμούτσικα, δε θα διαλέγα-
με από τα μαγαζιά κι' από τις βιτρι-
νες των καταστημάτων.

Μπιμπελό λογιῶ—λογιῶ, κάθε τέχ-
νης και έποχής, που να πιάσουν τόπο
και να νοστιμίσουν ένα έσωτερικό,
που να μπορούμε να το επιδείξουμε με
κάποια φιλοδοξία γούστου στις φίλες
και τις γνωστές μας.

Προκειμένου όμως να έχωμε ώρισμέ-
νη θέση κενή στο γραφείο μας, αγα-
πητές μου αναγνώστριες, και να σκε-
φτούμε για μιὰ στιγμή, ότι πρέπει να
την γεμίσουμε με μιὰ βιβλιοθήκη που
να περιέχει βιβλία, τότε το πράγμα
αλλάζει.

Βιβλία για λουσο, βιβλία επιδείξεως,
βιβλία για ένα βερνίκωμα της σνο-
μπιστικής μας ημιμάθειας μπορεί ή
κάθε μιὰ ν' αγοράση, φτάνει να πάρη
τα μέτρα φάρδος και ὕψος, να κάνει
ένα περίπατο στην οδό Σταδίου, Πα-
νεπιστημίου και Σύνταγμα, να δῇ μέσ'
στις προθήκες ποιάς από τους Βιβλιο-
πώλας έχει τα ωραιότερα δεσίματα,
και να μπη μ' ὄλη την απαιτούμενη
τόλημ, αλλά και αφέλεια και να πα-
ραγγέλλη στὸν έπιτετραμένο επί της
πώλησεως υπάλληλο:

—Μου στέλνετε σας παρακαλῶ στο
σπίτι μου, ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς τάδε,
μιὰ σειρά καλοδεμένα βιβλία, για μιὰ
βιβλιοθήκη 1 1/2 μέτρο ὕψος και 1 μέ-
τρο φάρδος...

Και έτσι θα είναι βεβαία ότι ὁ υπάλ-
ληλος θα έκτελέσῃ την παραγγελία
της, και μέσα σε μιὰ ὥριτσα θα ἔχη
να επιδείξῃ στο τσάι, που θα δώση
στις φιλενάδες της, και την ώραία βι-
βλιοθήκη της.

Ε, λοιπόν, αγαπητές μου αναγνώ-
στριες, μιὰ βιβλιοθήκη δεν είναι ζητη-
μα επιδείξεως, μιὰ βιβλιοθήκη είναι
ένα κιόδι που κατασταλάζει μέσα
κει, λίγο-λίγο, κι' έπειτα από πολύ
χρονικό διάστημα ὄλη ή έκλεκτικότη-
τα της σκέψης μας, σύμφωνα βέβαια
με την ιδιοσυγκρασία μας και τα γού-
στά μας.

Θαγοράσωμε 5—10 ρομάντσα για να
κρατήσωμε τα ὠραιότερα και να τα
τοποθετήσωμε, θα κρατήσωμε ὠριμέ-
να ὀνόματα για να κάνωμε συλλογή
της σειράς των έργων τους, θα κρατή-

σωμε το νέο εκείνο που έκανε κάποιο
θόρυβο για την έκλεκτικότητά του στο
σύγχρονο ή στο παλιό στῦλ, θα κρα-
τήσωμε τέλος εκείνα που διαβάσαμε
σελίδα-σελίδα και τῶν ὁποίων το
θέμα, το ὕψος, το γράψιμο, μας συγ-
γίνησε μας έκανε να το νιώσωμε.

Εκεί μέσα στη βιβλιοθήκη πρέπει να
υπάρχη κάτι από μας, κάτι από την

ψυχή μας.

Κάθε βιβλιοθήκη είναι ένα άλλο μας
έγῳ, που μας συγκίνησε, μας ευχαρί-
στησε, μας έλύπησε, που μας έκανε
τέλος να σκεφτούμε ένα σωρό πράγ-
ματα, που μας έφερε σε κόσμους άλ-
λους, σ' επίπεδα ἀνώτερα ἀπ' αὐτά
που ζῶμε στην καθημερινή πεζή ζωή
μας. ΠΡΙΟ

ΜΙΑ ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ

Είναι ή πρώτη που θα συμβούλευα
τις αγαπητές μου αναγνώστριες να
έμπιστευώνται πάντα τον εαυτό τους
στα χέρια ειδικῶν, ὅσον ἀφορᾷ την
περιποίηση της καλλονής τους. Υπάρ-
χουν όμως περιπτώσεις, που με λίγη
ἀντίληψη και γνώσεις μερικές, σε στιγ-
μές που δεν έχουμε πρόχειρο τὸν ειδικό
και μας συμβαίνει κάτι το έκτακτο,
μπορούμε και μόνες μας να μπαλώ-
σωμε μιὰ κατάσταση επείγουσα.

Ας πάρῳμε παράδειγμα για μιὰ
στιγμή τη δύσκολη θέση μας για ένα
περμανάντ, ή μιὰ, μίζ αν πλί. Μας κα-
λοῦν σε μιὰ έσπερίδα, ὅλους ἀπρόο-
πτα, ή ὁ σύζυγός μας, ὁ ἀδελφός μας,
έρχεται να μας πάρη για να πάμε σ'
ένα νυχτερινό γλέντι. Ο κομωτής εἶ-
ναι κλειστός, και κανέννας τρόπος δεν
υπάρχει να βρούμε ή να φέρῳμε, οὔτε
το βοηθό του σπίτι μας. Γιατί να το
χάσωμε, γιατί να μην πάμε στο γλέντι
μας φρεσκοχτενισμένες;

Πλένουμε λοιπὸν ἀμέσως τα μαλλιά
μας με κάτι το ἀντισηπτικό για να

1) Η τελευταία λέξη γυναι-
κειου παπουτσιού από πράσινο
σεβρώ. Μετάλλινα κουμπιά και
με μιὰ ραφή στη μέση.

2) Παπουτσάκι σπόρ από
μπόξ κάλφ καφέ σκούρο. Το τρι-
γυρίζει ένα κορδόνι πέταινο.
Τακοῦνι φαρδύ.

3) Από σατέν και σεβρώ αρ-
ζαντέ.

4) Σκαρπίνι από ἀντιλόπη και
σεβρώ.

5) Σκαρπίνι βραδυνό από μαῦ-
ρο σατέν, με κρυστάλλινες μποῦ-
κλες, μαῦρο έμάιγ και στράς.

κάνη τις τρίχες μαλακές, καθαρές μα
και ν' αφήσῃ ακόμα τα ίχνη της προη-
γούμενης ὄντουλασιόν που ἔχομε κά-
μει στὸν κομωτή μας.

Χτενισθῇτε στο ίδιο μοτίβο που συ-
νειθίζετε πάντοτε.

Επειτα παίρνετε ένα ψεκαστήρα
τὸν ὁποῖο καλὸ θα ἦταν να ἔχετε πάν-
τοτε ἐφωδιασμένο με νερό ὅπου ἔχουν
βράση πολὺ λίγα κυδωνοκούκουτσα
ψεκάσετε τα μαλλιά, τα χτενίζετε, πιέ-
ζετε με το δάχτυλο τα βαθουλώματα
της χτενισιάς και δένετε το κεφάλι με
μιὰ βελέτα ή μ' ένα τοῦλι, ὄχι σφιχτά.

Βέβαια αν εἴχατε κ' ένα ηλεκτρικό μι-
κρὸ στεγνωτήρα, θα σας ἐξοικονομῳ-
σε χρόνο για το στέγνωμα, ή δ' ἄλλως
κ' είναι χειμῳνας καθῆστε κοντὰ σ'
ένα καλοριφέρ που να ὑποβοηθήσῃ με
τη ζεστασία στο πιο γρήγορο στέ-
γνωμα.

Αφοῦ λοιπὸν στεγνωῶσουν και βγά-
λετε το τοῦλι ή τη βελέτα, παίρνετε
ένα μεταξωτὸ πανί και το περνάτε πά-
νω ἀπὸ τα μαλλιά. Θα δῇτε και πῶς
θα γυαλίζουνε και τι πλούσια ἀντανά-
κλαση θα ἔχη ή ὄντουλασιόν σας.

Λ

ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΛΑΙΜΟΣ — ΩΜΟΙ — ΜΠΡΑΤΣΑ

Ο λαιμός είναι ωραίος, όταν είναι λεπτός, μακρύς, απαλός, εύλυγιστος χωρίς ρυτίδες, χωρίς πάχη, ένας λαιμός «κύκνου», όπως λένε οι ποιηταί. Ένας λαιμός παχουλούτσικος, τρυφερός, μοιάζει το λαιμό τρυγώνας, κι' αυτός επίσης είναι χαριτωμένος.

Όταν όμως είναι χλωμό μεσα στους ώμους, όπως συμβαίνει σε μερικές παχείες γυναίκες, καταστρέφει την αρμονία του συνόλου, και δεν είναι βέβαια καθόλου ωραίος. Προς Θεού, προσέχετε το λαιμό σας και όταν δώτε ότι έχετε τάσεις να χοντρήνουν, προσπαθήσατε να το αποφύγετε.

Ο λαιμός πρέπει να πλένεται καθημερινώς όπως και το πρόσωπο. Να το κάνετε μασάζ, αρχινώντας εμπρός κάτω από το πηγούνι και καταλήγοντας πίσω κάτω από τ' αυτιά. Ύστερα επιστρέψετε, καταλήγοντας στο λαγονόσθιο του πηγουνιού. Για το μασάζ αυτό χρησιμοποιείτε πομάδα ή σαπούνι ιωδοχόου.

Επίσης λίγη γυμναστική είναι ωφέλιμη στο λαιμό. Γίνετε ως εξής: Για πέντε λεπτά κλίνετε απαλά το κεφάλι μπρός, πίσω, αριστερά δεξιά. Το στρίβετε, απαλά επίσης, τότε αριστερά, τότε δεξιά.

Αυτή η γυμναστική συντελεί και στην εξέλιξη του δεύτερου σαγονιού, που είναι η προειδοποίηση του πάχους του προσώπου.

Πολλές γυναίκες σκέπτονται τους ώμους τους μονάχα όταν πρόκειται να φορέσουν μια έξωμη τουαλέτα για να πάνε σε καμιά έσπερίδα ή κανένα χορό. Αυτό δεν είναι σωστό. Κάθε γυναίκα πρέπει να φροντίζει διαρκώς για όλα. Με πόση περηφάνεια και κρυφή ικανοποίηση δείχνετε στον άντρα σας τους ωραίους ώμους σας, την καμπυλότητα και την άσπράδα τους!

Τα μπράτσα επίσης πρέπει να είναι όμορφα. Και για να είναι όμορφα, πρέπει να είναι αερογυαλά και λευκά.

Και τους ωραίους ώμους επίσης θα μάς τους χαρίσει η γυμναστική, η οποία να πώς γίνεται:

Σηκώνουμε τα χέρια στο ύψος των ώμων, τα λυγίζουμε και τα φέρουμε μπροστά στο στήθος. Τ' ανοίγουμε κατόπιν οριζόντια και ίσια καμιά δεκαριά φορές.

Αν τα μπράτσα σας δεν είναι αερογυαλά και σκληρά, αλλά πλαδαρά, τρίβετε τα δυνατά πρωί και βράδυ μ' ένα σκληρό γάντι.

Επεκτείνετε το τρίψιμο αυτό στους ώμους και στη ράχη.

Η έλαφρόπετρα βγάζει και τα μικρά μπιμίκια και καθαρίζει το δέρμα το σπιρωτό που μοιάζει πολλές φορές με το πεσί της όρνιθας.

Ύστερα από ένα καλό τρίψιμο, νερό χλιαρό, σαπούνι πράσινο, σκληρό γάντι και έλαφρόπετρα, ξεπλένεστε μ' ένα

πανί βρεγμένο με κολώνια. Αυτό είναι όλο. Περνάτε τέλος από πάνω μια πομάδα κολνι κρέμ.

ΧΟΝΤΡΕΣ και ΑΔΥΝΑΤΕΣ

Το πάχος και η αδυναμία είναι βέβαια δύο αντί-

θετα πράγματα, με τα οποία όμως η όμορφη δέ συμβιβάζεται.

Μπορούμε δηλαδή να πάθουμε το ένα ή το άλλο χωρίς να το καταλάβουμε, έτσι από άφροντιστά μας, από αμέλεια, από απερισκεψία.

Δεν είναι καθόλου δύσκολο—αν δεν μπορούμε να το διακρίνουμε στον καθρέφτη μας—τουλάχιστο να το ξέρουμε, αν ζυγίζομαστε τουλάχιστο μια φορά τη βδομάδα.

Το φυσιολογικό βάρος του σώματος αντιστοιχεί σε κοιλιά με τον αριθμό των εκατοστών του μέτρου που μένει ως υπόλοιπον, αν αφαιρέσουμε από το όλικό ύψος του σώματος ένα μέτρο. Δη-

λαδή ένα σώμα, που έχει ύψος ένα και έξη εκατοστά, πρέπει να έχει βάρος έξη εκατοστά κοιλιά. Όταν λοιπόν βλέπετε ότι υπερβαίνετε το βάρος αυτό, μη προστρέξετε σε φάρμακα. Το καλύτερο μέσον για την πρόληψη ή την αποβολή του υπερβολικού πάχους είναι η διαίτα εν συνδυασμώ με τη γυμναστική. Το πρωί παίρνετε ένα καφέ και κάνετε ένα περίπατο. Το μεσημέρι, όχι πολύ φαί.

Μετά το φαί, όχι εσπάλωμα. Κ' έπειτα το απόγευμα, ή το βράδυ επίσης περίπατο.

Κάθε πρωί κάνετε τις ρυθμικές κινήσεις γυμναστικής που συμβουλευόμαστε στο προηγούμενο φύλλο μας.

Γυμναστική και βάδιση νηστικοί, όχι φαγωμένοι. Λίγο ύπνο.

Κι' αυτά για το πάχος. 'Αλλ' αν το πάχος είναι δυσάρεστο, η αδυναμία επίσης είναι ένας εχθρός της όμορφιας.

Λένε πως όλες οι αδύνατες γυρεύουν να παχύνουν. Δεν το πιστεύω και πολύ, γιατί βέβαια δεν είναι ευχάριστο να φανώνται τα κόκκαλα, αλλά είναι επίσης δυσάρεστο να φουσκώνη κανείς και να ξεφουσκώνη ιδρώνοντας από το πάχος.

Ίδου τι πρέπει να κάνουν οι πολύ αδύνατες. Πλαγιαγίζετε νωρίς, σεικάνετε ε άργα. Ύπνος όκτώ ώρων τουλάχιστο. Γελάτε όσο μπορείτε περισσότερο και φροντίζετε να βλέπετε όλα τα πράγματα από την εύθυμη όψη τους. Αποφεύγετε την κούραση, τρώγετε κανονικά και κάνετε τον περίπατό σας.

Κι' έπειτα, βοηθήστε λιγάκι και την εμφάνισή σας με το ντύσιμο. Αδύνατες κυρίες μου, ντυθήτε με δαντέλλες, με κορδέλλες, τουλίτσες, μπουλουίνες και όλα αυτά τα μικροπράγματα, που δίνουν αέρα στο κορμί και γελούν το μάτι.

Κι' έπειτα, βοηθήστε λιγάκι και την εμφάνισή σας με το ντύσιμο. Αδύνατες κυρίες μου, ντυθήτε με δαντέλλες, με κορδέλλες, τουλίτσες, μπουλουίνες και όλα αυτά τα μικροπράγματα, που δίνουν αέρα στο κορμί και γελούν το μάτι.

ΣΑΣΑ Κ.: Μια πολύ ωφέλιμη συνταγή για τα καψίματα είναι:

Ess. géranium 15 σταγ.
Microcidine 0. 30
Vaseline blanche 100 gr.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΑΡΝΙ ΦΡΙΚΑΣΕ.— Διά 6-8 άτομα πέρνομε 1 1/2 δκά κρέας μοσχαρίσιο ή σπάλα, το κόβουμε σε κομμάτια έως ένα αυγό και το βάζουμε σε λίγο νερό. Έπειτα το στραγγίζουμε, χύ-

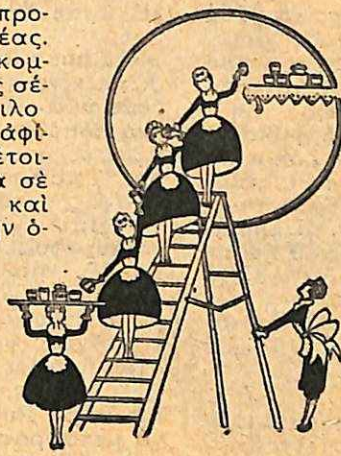
νουμε το πρώτο νερό και ρίχνουμε νέο, κατά προτίμηση ζεστό, τόσο, ώστε να σκεπασθώ το κρέας. Έπειτα προσθέτουμε 2-3 μέτρια κρεμμύδια κομμένα σε ψηλές φέτες, 1-2 καρόττα, λίγες ρίζες σέλινο ψιλοκομμένο. Αλάτι, πιπέρι και άνηθο ψιλοκομμένο. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και τ' αφήνουμε να βράσουν καλά. Δέκα λεπτά πριν έτοιμασθώ το φαγητό, μεταφέρουμε την κατσαρόλα σε δυνατότερη φωτιά για να τραβήξει το ζουμί και να μείνι τόσο, όσο φθάνει για τη σάλτσα την οποία φτιάχνουμε ως εξής: Βάζουμε στη φωτιά μια κατσαρόλα και ρίχνουμε 2 κουταλιές της σούπας βούτυρο και 2 κουταλιές αλεύρι. Τα δουλεύουμε με σύρμα κι' όταν ζεσταθούν καλά περνάμε το ζουμί του φαγητού από τρυπητό και το ρίχνουμε μέσα στη μικρή κατσαρόλα εξακολουθώντας να τα δουλεύουμε. Όταν όλο το μίγμα πάρη 2-3 βράσεις, βάζουμε τον κροκό ενός αυγού και το ζουμί ενός λεμονιού και έπειτα ρίχνουμε αυτό το μίγμα μέσα στο κρέας. Κινούμε λίγο την κατσαρόλα και το φαί είναι έτοιμο.

ΜΥΔΙΑ ΠΙΛΑΦΙ.— Καθαρίζουμε τα μύδια εξωτερικώς αφαιρώντες το χνούδι τους μ' ένα μαχαιράκι και τα πλένουμε καλά. Έπειτα βάζουμε στην κατσαρόλα ανάλογο λάδι και καβουρντίζουμε ένα ψιλοκομμένο κρεμμύδι. Όταν ξανθίσω ρίχνουμε και τα μύδια και τα σιγοβράζουμε έως ότου ανοίξουν μόνα τους όλα. Τότε βάζουμε λίγη τομάτα, ανάλογο άσπρο κρασί, νερό και αλάτοπιπερο. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και τα αφήνουμε να βράσουν επί ένα τέταρτο της ώρας. Ετοιμάζουμε τότε τις ανάλογες του πιλαφίου, 2 φλυτζάνια ταχυγούρμι ρυζι και 4 νερό, για 6 άτομα, και ή θα ρίξουμε το ρυζί στη κατσαρόλα που βράζουν τ' ακαθάριστα μύδια ή θα τα καθαρίσωμε πρώτα από τα στρακά τους και ύστερα θα ρίξωμε το ρυζί. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και εξακολουθούμε το βράσιμο ταράζοντες το φαγητό από καιρού σε καιρό, μέχρις ότου γίνη το πιλάφι.

ΑΥΓΑ ΠΑΤΑΤΕΣ ΟΜΕΛΕΤΤΑ.— Για 4-5 άτομα βράζουμε 100 δράμια πατάτες ολόκληρες χωρίς να τις ξεφλουδίσουμε και τότε τις κόβουμε φέτες μεγάλες. Κατόπιν παίρνουμε 3 κουταλιές ψιλοκομμένο κρεμμύδι και το τσιγαρίζουμε λίγο με βούτυρο. Όταν κάνη χρώμα καστανί, τότε ρίχνουμε μέσα τις πατάτες και τις αφή-

νουμε να σιγοψηφώνονται επί 5-6 λεπτά της ώρας ανακατεύοντας από καιρού εις καιρόν. Έν τω μεταξύ τα σκεπάζουμε και ρίχνουμε λίγο τυρί τριμμένο και αλάτοπιπερο. Ρίχνουμε τ' αυγά στο σαγάνι όπου οι πατάτες, τ' ανακατεύουμε λίγο με το τυρί και αφήνουμε να ψηθούν χωρίς να τα διπλώσωμε όπως στη συνήθισμένη ομελέττα. Σερβίρονται συνήθως με το σαγανάκι.

ΑΡΝΙ ΑΓΚΙΝΑΡΕΣ.— Κόβουμε 300 δράμια κρέας άρνι σε μέγεθος λεμονιού. Πέρνομε 1-2 κρεμμύδια ξερά, ψιλά και τα βάζουμε σε μια κατσαρόλα με

ταλιά της σούπας αλεύρι και τ' ανακατεύουμε καλά. Βάζουμε τόσο νερό, ώστε να σκεπασθώ το κρέας. Έως ότου πάρη βράσι έτοιμάζουμε τις άγκινάρες: τις κόβουμε σε δύο, αν είναι μεγάλες, τις τρίβουμε με λεμόνι και τις ρίχνουμε σε κρύο νερό. Καθαρίζουμε και κόβουμε σε μικρά κομμάτια, χωρίς τα πράσινα μέρη, 5 κρεμμυδάκια φρέσκα και λίγο άνηθο. Μόλις πάρη βράση το κρέας, ρίχνουμε τις άγκινάρες, τα κρεμμυδάκια, το άνηθο, αλάτι και στίβουμε ένα λεμόνι μεγάλο. Καλό είναι, όταν ρίξωμε τις άγκινάρες, να παραμερίσωμε το κρέας, ώστε να είναι χωριστά από τις άγκινάρες για να μη λυώσουν. Βάζουμε ένα κομμάτι άσπρο χαρτί επάνω, σκεπάζουμε την κατσαρόλα και αφήνουμε να βράση και να μείνι τόσο σάλτσα όση φτάνει για να φτιάξωμε το αὐγολέμονο το οποίο γίνεται ως εξής: Βάζουμε σε μια κατσαρόλα 2-3 κουταλιές σούπας ζουμί απ' το φαγητό, τους κρόκους 2 αυγών και το ζουμί 1 1/2 λεμονιού. Τα δουλεύουμε όλα μ' ένα σύρμα και τέλος τα ρίχνουμε στο φαί που πρέπει να είναι κατεβασμένο. Γιατί αν πάρη βράση μπορεί να κόψη. Σερβίρωμε το φαί ως εξής: Βάζουμε το κρέας στη μέση της πιατέλας, γύρω του τις άγκινάρες και περιλούμε όλο το φαγητό με τη σάλτσα την αὐγοκομμένη.

ΡΑΒΑΝΙ.— Πέρνομε 100 δράμια βούτυρο, το λιώνουμε σε μέτρια φωτιά και το βάζουμε σε μια λεκάνη. Εκεί το δουλεύουμε με το χέρι ν' άσπρίσω καλά, επί ένα τέταρτο της ώρας και προσθέτωμε μισή δκά ζάχαρι και έναν-έναν τους κρόκους 14 αυγών. Κατόπιν κάνωμε τα άσπράδια μαρέγκα (σελίς 159 αριθ. φύλλου 3) σφιχτή και την προσθέτωμε λίγο-λίγο προσεκτικά στο άνω μίγμα: ρίχνουμε επίσης σιγά μισή δκά κοπανισμένο ρυζί. Όταν όλα αυτά γίνουν μια μάζα, αλείβωμε με βούτυρο ένα ταψί και το γεμίζωμε με το μίγμα. Βάζωμε το ταψί στο φούρνο και όταν έτοιμασθώ το ραβανί το κοσκινίζωμε με ζάχαρι, το κόβωμε και το σερβίρωμε όταν κρουσθή.

ΠΟΔΑΡΑΚΙΑ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ.— Πέρνομε τα ποδαράκια (τα πουλάνα καθαρισμένα) τα σιγίζωμε σε δύο από τη μέση των νυχιών έως το μέσον τους και αφού τα πλύνωμε, τα βάζωμε σε μια κατσαρόλα με νερό να βράσουν. Προσθέτωμε 2 κρεμμύδια ολόκληρα, καθαρισμένα, λίγο πράσο, λίγο σέλινο, σπιρίδι πιπέρι, ένα φύλλο δάφνης και ανάλογο αλάτι. Όταν βράσουν καλά και πυκνωθώ το ζουμί, το περνούμε από ένα τρυπητό, ξεκοκκαλίζωμε τα ποδαράκια και τα διατηρούμε σε θερμό μέρος και τ' αὐγοκόβωμε. Το αὐγόκομα ειδικώς για το ζουμί αυτό που είναι πολύ πηχτό θέλει μεγάλη προσοχή. Πρέπει να γίνη άναλογία ενός μεγάλου λεμονιού με ένα αυγό και να πέση το ζουμί λίγο-λίγο στο αὐγολέμονο για να είμαστε σίγουροι πως δεν θα κόψη.

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Άρνικι φρικασέ
Τυρί φέτα—Μήλα

Μαρίδες ηγανητές
Χόρτα ραδίκια

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Μύδια πιλάφι
Έλνές—Πορτοκάλια

Πατάτες βοσνικές
Λιμνέρι—Πορτοκάλ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι σχάρας
Σαλάτα ρωσική
Άχλάδια

Αὐνά πατάτες όμελέτ.
Γιαούρτι
Κομπόστα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Άρνι άγκινάρες
Τυρί Άγράφων
Ραβανί

Πιλάφι σκέτο
Τυρί—Μήλα
Γλυκό

ΔΕΥΤΕΡΑ

Παστίτσιο μακαρόνια
Πατάτες ηγανητές
Τυρί—Φρούτα

Αὐνά βραστά
Γιαούρτι—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Ποδαράκια άρνιού
Έλνές
Φρούτα

Γόπες σχάρας
Σαλάτα λάχανο
Κομπόστα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Φακές σούπα
Έλνές—Ρέγκα
Φρούτα

Κοιθαράκι γιαχνί
Πατάτες ηγανητές
Κομπόστα

Στο έρχόμενο φύλλο:

Από τις Σημειώσεις του
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

— Ο —

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Η τραγική Ιστορία του ωραιότερου κλέφτη, τον όποιον αγάπησαν οι τρεις αδελφάδες του.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗΣ

«Η θεία μου δεν έδειξε κανέναν ένθουςιασμό για την επιτυχία μου.

— Μή χαίρεσαι, παιδί μου, έλεγε, ίσως νάγινε κανένα λάθος, ξέρεις καμιά φορά...

Μα τι λάθος; Μπορούσε ποτέ να γίνει λάθος, αφού ο ίδιος ο αρχισυντάκτης της «Φιλολογικής Ζωής» ήρθε σήμερα σπίτι και μου είπε, ο ίδιος, πώς πήρα το πρώτο βραβείο του περιοδικού— 1200 φράγκα παρακαλώ—για το μυθιστόρημά μου: «Το παιδί με το τριαντάφυλλο»;

Δεν χωρούσε καμιά, ούτε η παραμικρότερη αμφιβολία.

Να ιδούμε μονάχα τώρα πώς θα του φανή το Ζάκ αυτή η είδηση, που γέμισε χαρά την ψυχή μου. Όχι πώς είμαι περήφανη και το πήρ' άπάνω μου, αλλά ήτανε βέβαια πολύ, παραπολύ ευχάριστο για μένα. Χαιρόμουν! Δεν το κρύβω διόλου. Για ένα όρφανό κορίτσι, σαν και μένα, που ζούσε ολομόναχο με μια γρηά θεία, λίγη χαρά ήτανε ότι είναι το φως του ήλιου, η πρωινή δροσιά για τα λουλούδια. Ευτυχώς λοιπόν, ο Ζάκ ευχαριστήθηκε, χάρηκε πολύ και βρήκε τα πιο τρυφερά και τα πιο γλυκά λόγια να μου το πη:

— Αγάπη μου, είμαι περήφανος για σένα...

Για να γιορτάσουμε μάλιστα τον πρώτο μου φιλολογικό θρίαμβο, μάς πήρε και φάγαμ' έξω. Κάναμε ύστερα έναν ωραιότατο περίπατο στο δάσος και κατόπι γυρίσαμε κι' οί τρείς μαζί.

Από κουβέντα σε κουβέντα ο αγαπημένος μου Ζάκ δεν ξέρω πώς τα κατάφερε κι' ήρθε πάλι στο μόνο ζήτημα που τόσο μάς ενδιέφερε και τους δυό:

— Τώρα πια δεν πιστεύω να έχετε αντίρρηση να έπιταχύνουμε τους γάμους μας, είπε όρθα κοφτά στη θεία μου, στηρίζοντας ίσως τις έλπίδες του στην εξαιρετικά καλή διάθεσή της εκείνο το βράδι.

Η θεία μου όμως, κούνησε πάλι το κεφάλι της κι' απάντησε:

— Αγαπητό μου παιδί, μην ξεχνάς τι σου είπα όταν μου ζήτησες τη Γενεβιέβη: ο γάμος σας θα γίνει, αφού πάρης το δίπλωμά σου. Δεν έχω καμιά όρεξη να σας βλέπω να πεινάτε. Κατάλαβε το!...

Δεν ξέρω τι μου κατέβηκε να πω κι' εγώ:

— Μα τώρα, θείσα, κερδίζω κι' εγώ...

Εκείνη όμως χαμογέλασε με καλωσύνη και δε μούδωσε καμμιάν απάντηση. Ίσως να είχε δίκιο...

Τα 1200 φράγκα μόλις φτάσανε για να τυπώσω το βιβλίο μου, το περιοδικό όμως και μερικές φιλικές έφημερίδες μούπήρανε συνέντευξη γράψανε πολλά καλά λόγια για μένα κι' έτσι ακούστηκα άρκετά.

Μια βραδεία ο Ζάκ ήρθε νωρίτερα απ' τη συνηθισμένη του ώρα. Έλαμπε ολόκληρος:

— Σπουδαϊνάνα, φώναζε. Έχω σπουδαία νέα, ευχάριστα: Η Κα Βέρα Ρουβίν, η περίφημη μυθιστοριογράφος, διάβασε το «Παιδί με το τριαντάφυλλο».

— Ε, λοιπόν;

Με πήρε απ' τα χέρια και με χόρευε μέσα στη σάλα, φέροντας γύρο, όπως κάναμε όταν ήμασταν μικρά παιδιά.

— Λοιπόν, αγάπη μου, ή Κα Βέρα Ρουβίν, αποφάσισε να μεταφράσει το βιβλίο σου στη γλώσσα της, ρούσικα!

— Όχι δά!...

— Το καταλαβαίνεις αυτό; Γίνεσαι πια γνωστή, όχι μονάχα στη Γαλλία, αλλά και στους παγκόσμιους φιλολογικούς κύκλους!...

Λοιπόν αν μου λέγανε πριν από έξη μήνες πώς θα με μεταφράζαν ρούσικα, όρισμένως θα σκαγα στα γέλια.

Η Κα Ρουβίν μάς κάλεσε μια Τρίτη. Ήτανε Ιούλιος. Όταν μπήκαμε στο σαλόνι της, η θεία μου κι' εγώ, βρήκαμε πολύν κόσμο: κυρίους διαφόρων ηλικιών και πολλές κυρίες. Ήταν και ο Ζάκ εκεί. Μόλις μάς είδε σηκώθηκε, ήρθε κοντά μας κι' έκαμε τις συστάσεις.

Απ' τον καιρό που έγινε διάσημη την φανταζόμουν την Κα Ρουβίν ήλικιωμένη, με ώραία ασημένια μαλλιά. Κάθε άλλο όμως! Ήταν ακόμα νέα, μόλις τριάντα έτών. Όχι ώραία βέβαια, αλλά κάτι χειρότερα: γοητευτική, σαγηνευτική, χαριτωμένη. Ντυμένη μ' ένα έλληνικό χιτώνα, άκουμπουσε, εκείνη τη στιγμή στο τζάκι σε μια όμορφη στάση, όπως βλέπουμε στα ρολόγια ρυθμού Λουδοβίκου—Φιλίππου.

Ήρθε κι' έκατσε με τον συμπαθητικώτερο τρόπο κοντά μου κι' έπι δέκα ολόκληρα λεπτά παινούσαμε ή μια το έργο της άλλης: Της μιλούσα ένθουςιασμένα για τις «Μακρινές Στέπες», το πιο ζακουστό απ' τα βιβλία της και μ' απαντούσε με θαυμασμό για το «Παιδί με το τριαντάφυλλο».

Η θεία μου κι' εγώ περιμέναμε κάτι το έκτακτο απ' αυτή τη φιλολογική συγκέντρωση, γι' αυτό ή απογοήτευσή μας ήτανε μεγάλη όταν άκουσαμε διαφόρους ζακουσμένους συγγραφείς να μιλούνε για τα πιο κοινά πράγματα. Πολύ άργά, για να υπάρχει και κάποιος καλλιτεχνικός τόνος, σηκώθηκε δειλά—δειλά ένας νεαρός, πολύ χαριτωμένο παιδί, μα την αλήθεια, με ολόξανθα μαλλιά, προχώρησε και μάς διάβασε μερικούς στίχους του. Ήτανε πολύ συμπαθητικός ο νεαρός κ. Μπατελιέ, με την χαριτωμένη παιδική ακόμα αδεξιότητά του. Προσπαθούσε να διαβάσει όσο μπορούσε πιο καλά, διάβαζε όμως άσκημα. Και όμως, οί στίχοι του ήτανε καλοί, θελκτικοί, ζωηροί, γεμάτοι δροσιά και φως όπως κι' ο ίδιος, συγκινητικοί. Τόν συγχάρηκα άργότερα και γενήκαμε καλοί φίλοι.

Αφού πλήξαμε άλλη μια ώρα, ευχαριστήσαμε την ευγενικά οικοδέσποινα, με την υπόσχεση ν' ανταμώθουμε στην έξοχή: Η Κα Ρουβίν παραθέριζε πάντα τον Αυγουστο στο Ροτενέφ, ένα χωριουδάκι της Βρετάνης, όπου ή θεία μου κι' εγώ περνούμε κάθε χρόνο τους μήνες της μεγάλης ζέστης. Χάρηκαμε γι' αυτή την συμ-

πτωση, έτσι θα τελείωνε γρηγορά κι' ή μετάφραση του βιβλίου μου.

Το ταξίδι μας στο Ροτενέφ ήτανε κουραστικό, όπως κάθε χρόνο. Φτάσαμε πρωί ξαγρυπνισμένες. Ο ήλιος όμως έμπαινε χαρούμενος μέσα στο μικρό μας χωριάτικο σπιτάκι. ή ατμόσφαιρα καθ'ήρη, δροσιά και ήσυχία παντού!

Σε λίγες μέρες ήρθε κι' ο Ζάκ. Έμεινε φυσικά στο Ξενοδοχείο της Παραλλίας—το μοναδικό ξενοδοχείο του τόπου. Εκεί μένει κι' ή Κα Βέρα Ρουβίν κι' ο ξανθούλης ποιητής με τους γονείς του και την αδελφούλα του, το δυόσο παιδί της οικογενείας. Ο κ. Μπατελιέ έχει άλλες έξη κόρες και τις πάντρεψε καί τις έξη! Μεγαλοφυία σωστή! Μ' έλη του όμως αυτή τη μεγαλοφυία ο κ. Μπατελιέ είν' ένας χαριτωμένος άνθρωπος, όπως κι' ο γιός του, όπως κι' ή γυναίκα του, όπως κι' ή μικρή κορούλα του.

Δεν θα μπορούσα να έκφοραστώ με τον ίδιο ένθουςιασμό για την Κα Βέρα Ρουβίν. Έχει απόλυτη πεποίθηση για τη μεγάλη αξία της, την κοινωνική, τη φιλολογική, την πνευματική και την ήθική! Χτές μου μιλούσε όλο για τον έαυτό της, για τα σουξέ της, για τα γράμματα, για τα συγχαρητήρια που πέρνει ως κι' απ' την Κίνα, κι' απ' την Ιαπωνία κι' απ' την Αυστραλία! Τι να σάς πω; Μ' έλες τις περιποιήσεις και τη μεγάλη λεπτότητα που μου δείχνει, δεν μπόρεσε να μου έμπνεύσει καμιά συμπάθεια.

Κι' ή θεία μου είναι της ίδιας γνώμης. Μονάχα ο Ζάκ με κάνει ν' απορώ σ' αυτό το ζήτημα: Κατο θώνει και βρίσκει έλαφρυντικά για όλα. Το χειρότερο ήτανε που μια μέρα μούριξε κατά πρόσωπο τη μεγάλη αξία της φίλας της Κας Ρουβίν «που δεν φαινόμουν να την εκτιμώ όσο πρέπει». Μου το είπε αυτό, βέβαια, φιλικά, ευγενικά, μου φάνηκε όμως σαν ένα συνεφάκι που σκίασε την ευτυχία μου.

Κάθε βράδι, στις έννέα, ή θεία μου άνάβει το κερί της και πάει να ήσυχάση. Μένω μόνη στον έξωστη. Η περίφημη πολυθρόνα που φέραμε έπίτηδες για τον Ζάκ μένει άδεια κοντά μου. Μέσα στο σκοτάδι, καθώς την διακοίνω, μου φαίνεται σαν ένα θειο έτοιμο να χυμήξει έπάνω μου. Στο ξενοδοχείο της Παραλλίας τρώνε άργα. Είναι ζήτημα αν σηκώνονται απ' το τραπέζι την ώρα που ή θεία μου πάει να πλαγιάσει. Έτσι ο Ζάκ δεν μπορεί να έρχεται να με βλέπη. Κ' ένω εγώ στενοχωρούμαι στη μοναξιά μου, στο Ξενοδοχείο της Παραλλίας περνούνε θαυμάσια. Μου το είπε ή μικρή Γκίττα Μπατελιέ.

Η Γκίττα με συμπάθησε πολύ. Την βλέπω κάθε μέρα. Πολλές φορές πάμε μαζί περίπατο. Είναι αξιαγάπητη.

Ο Ζάκ έχει κάνει μεγάλη εντύπωση στη μικρή. Τόν θαυμάζει. Για την Κα Ρουβίν δείχνεται πιο έπιφυλακτική, διατάζει να την χαρακτηρίσει. Μπορεί να είναι βέβαια μια ανώτερη γυναίκα, όπως το λέει κι' όλος ο κόσμος, είναι όμως και καθώς πρέπει; Η Γκίττα δεν το βρίσκει διόλου. Τα φορέματά της είναι πολύ ντεκολτέ, τα καπέλλα της ιδιότροπα κι' όλο καπνίζει μαζί με τους κυρλους! Έχει πολύ προχωρημένες ιδέες, που τρομάζουν τη μικρούλα.

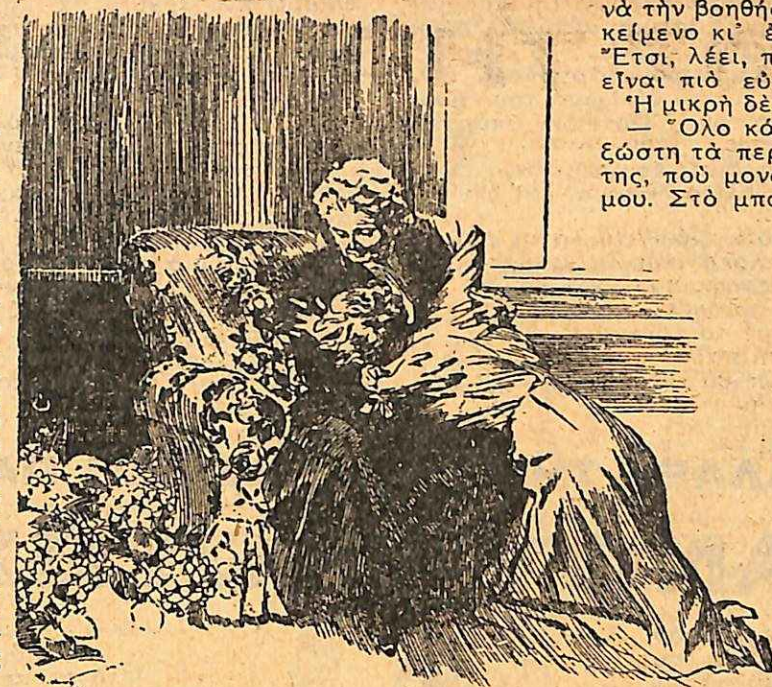
— Και τι λέει ο Ζάκ γι' όλ' αυτά;

— Ο κ. Ζάκ; Χμ!.. Δεν συμφωνεί βέβαια πάντα με την Κα Ρουβίν, από ευγένεια όμως δεν άφνει να φανή αυτό. Ο μπαμπάς μονάχα της τά λέει όρθα—κοφτά κι' έτσι έχουνε λιγάκι ψυχραθή!.. Άλλως τε ή Κα Ρουβίν προτιμά τη συντροφιά των νέων κυρών, σαν τον κ. Ζάκ!...

Από λεπτότητα έπρεπε να μη ρωτήσω περισσότερα, ή περιέργεια όμως δεν μ' άφισε, ίσως και κάποια μικρή ζήλεια κι' έτσι ρώτησα:

— Πώς το ξέρεις εσύ αυτό, Γκίττα, πώς προτιμά τη συντροφιά του Ζάκ;

— Πώς το ξέρω; Μα θέλει φιλοσοφία! Είναι πάντα μαζί. Του ζήτηει τη γνώμη του για το κάθε τι. Κατάντησε πια γελοία μέσα στο ξενοδοχείο. Κι' έπειτα, τώρα που άρχισε να μεταφράζει το μυθιστόρημά σας, ζήτησε απ' τον κ. Ζάκ

να την βοηθήσει: εκείνος διαβάσει το γαλλικό κείμενο κι' εκείνη το μεταφράζει ρούσικα. Έτσι, λέει, πάλι πιο γρηγορά κι' ή δουλειά είναι πιο ευχάριστη!...

Η μικρή δεν είχε πια σκοπό να σταματήσει: — Όλο κάθονται και καπνίζουν στον έξωστη τα περίφημα ανατολίτικα τσιγάρα της, που μονάχα ένα πρόσφερε στον αδελφό μου. Στο μπαμπά δεν πρόσφερε ούτε ένα!...

Διαρκώς μαζί, μαζί, μαζί!.. Τι νομίζετε δηλαδή; Έπειδή είμαι μικρή, θαρρείτε πως δεν καταλαβαίνω; Έννοιασας και δεν μου ξεφεύγει έμένα τίποτα!...

Καθώς έμπαινα, την άλλη μέρα, στο Ξενοδοχείο της Παραλλίας, αντίκρισα τη Γκίττα και τον αδελφό της.

— Πού είν' ο Ζάκ; ρώτησα. Έχω μια παραγγελία απ' τη θεία μου.

— Πού θέλετε να είναι; πετάχτηκε άμέσως ή Γκίττα. Με την παρέα του στο καπνιστήριο!...

Μια συγκίνηση μου πίεσε το στήθος για μια στιγμή συνήλθα όμως άμέσως. Πέ-

ρασα τον έξωστη κι' έφτασα μπροστά στο μικρό πτράθυρο του καπνιστηρίου: Καθισμένοι, ο ένας αντίκρυ στον άλλο, ή Κα Ρουβίν κι' ο Ζάκ καπνίζουν και κουβεντιάζουν. Άνοιγω την πόρτα. Η Κα Ρουβίν με χαιρετά πρόσχαρη. Ο Ζάκ απ' έναντίας φαίνεται στενοχωρημένος, το χαμόγελό του δεν είναι διόλου φυσικό. Θέλησα να συκρατηθώ, να μη φανώ και δυος είπα ακριβώς εκείνο που δεν έπρεπε:

— Σας ένοχλώ μήπως;...

Διόλου! διόλου! είπε ή Κα Βέρα. Έχω αναλάβει να του μάθω τα ρούσικα του κ. Ζάκ. Κόνουμε μάθημα, είναι πολύ καλός μαθητής, έχει λαμπρό μνημονικό και προσέχει πολύ. Το ωραιότατο βιβλίο σας προχωρεί πολύ καλά. Αυτό έννοείται, όφειλεται βέβαια και στην τόσο ευχάριστη συνεργασία του κ. Ζάκ.

Δεν άκουσα το κοπιλήμεντο για το βιβλίο μου, αλλά μονάχα την «ευχάριστη συνεργασία» τους. Έδωσα βιαστική στο Ζάκ το σημείωμα της θείας μου. Μ' έλη της την ευγένεια ή Κα Ρουβίν δεν είπε μια λέξη να με κρατήσει. Η μουνα βέβαια περιττή! Έφευγα, ο Ζάκ έκανε να με συνοδέψη ως κατώ, ή Κα Βέρα δυος τον φώναζε κοντά της:

— Κύριε Ζάκ, έξακολουθώ με το μάθημά μας.

Υπάκουσε, μ' άφησε να φύγω μόνη. Ούτε κατάλαβα πως βρέθηκα σπίτι. Χίλιες σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό μου. Αιθανόμουν ένα σκοτάδι ν' άπλώνεται βαρύ μέσα στην ψυχή μου.

Σαν σίφουνας μπήκα στο δωμάτιο της θείας μου:

— Θείσα, δεν τόν θέλω πια τον Ζάκ!...

Και χωρίς να την άφισω να συνέλθω, της τά διηνούμαι όλα, μονορούφι. Όλα, όλα: Τα τσιγάρα, τις κουβεντούλες, τη μετάφραση του βιβλίου μου, το μάθημά τους, δεν άφισα τίποτα. Ήθελα να εξακολουθήσω, μ' έπνιξε όμως το κλάμμα. Τότε έπεσα στην άγκαλιά της θείας μου, έτσι, όπως όταν ήμουνα μικρούλα κι' έρριξα τα χέρια μου ολόγυρα στο λαιμό της—κι' έκλαια, έκλαια!.. Εκείνη δεν είπε λέξη, μ' άφισε να ξεθυμάνω, μόνο με χαϊδεύε με τ' αγαπημένα της τα χέρια, όπως άλλοτε!.. Και μονάχα, όταν με είδες πια ήσυχη και τα μάτια μου στεγνά, είπε μερικά φρόνιμα λόγια:

— Πάντα φαίνε οί γυναίκες αυτότο του είδους, παιδί μου. Αυτές κάνουν την άρχή. Ο Ζάκ φάνηκε μονάχα λιγάκι αδύνατος κι' έλαφρός. Τίποτ' άλλο. Τώρα εσύ ξέρεις αν δεν τόν αγαπάς πια ή αν τόν αγαπάς ακόμα. Αν δεν τόν αγαπάς, το πράμμα είναι πολύ άπλο, δόστου δρόμο, αν τόν αγαπάς όμως πρέπει να ξεχάσης, και να τόν συχωρέσης.

Το ίδιο βράδι κλείστηκαν οί δυό τους μισή ώρα στο σαλονάκι της. Τι να λέγαν άραγε; Έπί τέλους άνοίγει ή πόρτα. Μια στενοχώρια σφίγγει την καρδιά μου, φτάνει όμως μια ματιά για να ήσυχάσω: το πρόσωπο της θείας μου φωτίζεται από ένα ευτυχισμένο χαμόγελο. Γελά κι' ο Ζάκ με πνηριά. Τι όμορφος που είναι έτσι, Θεέ μου!..

— Παιδί μου, πήραμε μια σοβαρή απόφαση, μου λέει ή θεία μου μ' έπισημότητα: Θα παντρευτήτε το γρηγορώτερο.

PANGLOSS

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΗΣ "ΛΕΥΚΗΣ ΣΑΡΚΟΣ", ΔΕΝ

Στον καιρό της φανερώς σκλαβιάς, διακόσιες χιλιάδες πρόσωπα έρχονταν τὸ χρόνο τρεῖς φορές, τὸν Γενάρη, τὸν Ἀπρίλη καὶ τὸν Ἰούλιο, ὡς τὰ γύρω τῆς Τάντας, ἔστηναν σκηνές κι' ἐπαζάρεισαν βδομάδες.

Παζάρεισαν σκλάβους: Μαύρους ἄντρες, γυναῖκες ἀπὸ τὸ Κορντοφού κι' ἀπ' τὸ Νταρφοῦρ, φτηνὸ ἐμπόρευμα καὶ τοὺς πουλοῦσαν στ' ἀνοιχτὰ παζάρια. Μὰ τίς ἁμορφές κοπέλλες, τίς ἀφράτες ἀπ' τὴν Ἀβυσσηνία, Δόγκολα καὶ τὴν Μπερμπεριά, κι' ὅσες ἀκόμη οἱ γκελλάμπ — οἱ προμηθευτὰδες — φέρνανε ἀπὸ μακρινές χώρες, Ρουμेलιώτισσες, Κιρκάσιες, τῆς ἄσπρης φυλῆς, ἀκριβὸ ἐμπόρευμα, αὐτὲς τίς κρύβανε σὲ ὀκέλες, σὲ καραβανσεράγια πὺ νοικιάζανε ὅσο καιρὸ διαρκοῦσε τὸ παζάρι.

Σήμερα πὺ τ' ἀνοιχτὰ παζάρια τὰ χτυπάει σκληρὰ ὁ νόμος, οἱ προμηθευτὰδες πὺ πουλᾶνε γιὰ δικὸ τους λογαριασμὸ τίς σκλάβες, τίς φυλᾶνε ὀλοχρονὶς σὲ ὀκέλες, ἔχουν ἐμπίστους, τοὺς «ἀσιρτζί», καὶ τίς πουλᾶνε μυστικὰ σὲ ἐκμεταλλεὺτὰς πὺς τίς μεταπουλᾶνε στὰ διάφορα κάμπαρ τῆς Ἀνατολῆς.

Σὲ μιὰ τέτοια ὀκέλα ἐνὸς ξακουστοῦ καὶ πλούσιου γκελλάμπ ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε γιὰ νὰ δεχτῇ πάλι σκλάβες. Οἱ καμηλιέρηδες καλοπληρώθηκαν καὶ ξεκίνησαν γιὰ καινούργιο καραβάνι.

Σὲ λίγο θάχαν πανηγύρι στὴν Τάντα καὶ κόσμος, πολὺς θάρχόταν ἐκεῖ τὸν Ἰούλιο. Τρίβανε τὰ χέρια τους οἱ γκελλάμπ καὶ πηδοῦσαν οἱ ἀσιρτζί ἀπ' τὴ χαρὰ τους.

Στὴν πιὸ μεγάλη αἶθουσα τοῦ χανιὸς τὴ στολισμένη μὲ μαυριτανικά μωσαϊκὰ καίγαν μυρωδικὰ. Πέντε παρθένας μισόγυμνες ἦσαν ξαπλωμένες σὲ στάσεις νωχελές πάνω σὲ ντιβανία καὶ πλαῖ τους, σὲ χαμηλὰ τραπεζάκια, βρισκόταν, μέσα σὲ μαλαματοκαπισμένους ἴσκιους, φροῦτὰ σερμπέτια καὶ ἀρωματικά τσιγάρα.

Πέντε σπάνια πλάσματα, ἡ Ἀντέλ, ἡ Ταμέμ, ἡ Σαϊντέ, ἡ Ζαϊνέ κι' ἡ Οὐαρντιέ μ' ὅλο τὸν πόνο τῆς σκλαβιάς, ἡ μιὰ πιὸ ὁμορφὴ ἀπ' τὴν ἄλλη, ἦταν τὸ πιὸ διαλεχτὸ ἐμπόρευμα τοῦ Σαϊντ ἔλ Μπεντάου τοῦ ξακουσμένου γκελλάμπ.

Ὅλες ἦσαν ὁμορφες, καθεμιὰ μὲ τὴ δική της ὁμορφιά. Μὰ ἡ πιὸ ὁμορφὴ, ἡ Οὐαρντιέ, σωστὴ τριανταφυλλιά ἀνθισμένη, μήτε κάπνιζε, μήτε μιλοῦσε. Μελογχολικὴ, ἦταν ἀπαρηγόρητὴ γιὰ τὸ χαμὸ τῆς ἐλευθερίας της κι' ἡ γρηὰ μαυρὴ, Καντιγκά, πὺ τὴ φύλαγε, εἶχε στήσει ψιλοκουβέντα μὲ τὸν εὐνοῦχο τὸν Γιουσούφ κι' ἔτριζε πότε-πότε τὰ δόντια της ἀπὸ τὸ κακὸ της γιὰ τὸ ἱνάτι ποῦχε ἡ Οὐαρντιέ!

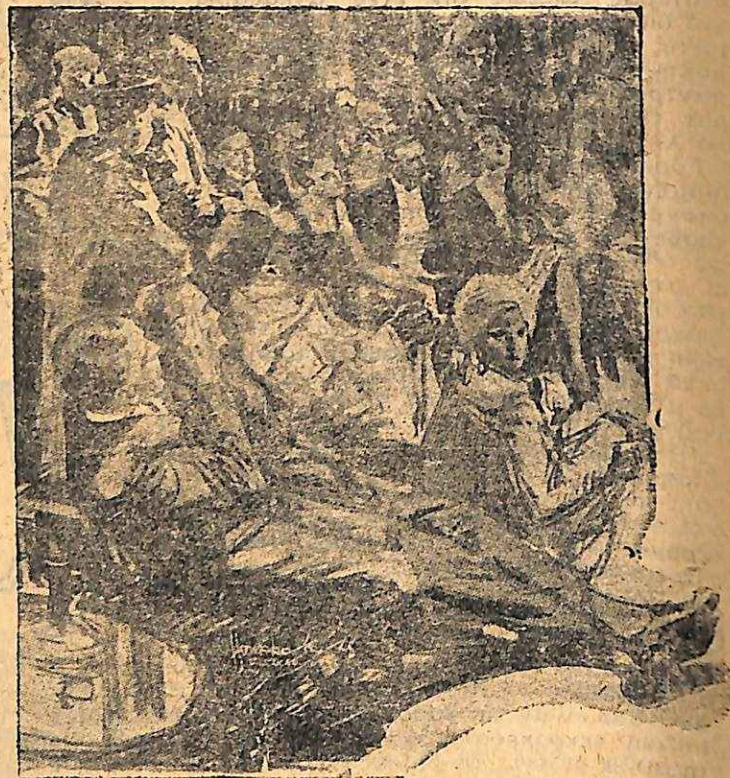
Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀπότομα κι' ὁ Σαϊντ ἔλ Μπεντάου φάνηκε στὸ ἀνοιγμά της. Ἐρρίξε μιὰ σύντομη ματιά γύρω σὰ νάθελε νὰ βεβαιωθῇ μὴν τοῦλπει καμιὰ σκλάβη κι' ἔπειτα προχώρησε μὲς στὸ δωμάτιο. Ἐνὰς νέος Εὐρωπαῖος, ἀσπροφορεμένος, τὸν ἀκολουθοῦσε. Βιαζόταν ὁ γκελλάμπ νὰ ξεμπερδέη, πουλόντας τίς γυναῖκες πὺ εἶχε στὴν ὀκέλα. Κι' ἂν εἶχε κρατήσῃ τίς πέντε τίς καλλίτερες, τὸκανε γιὰ τὴν ἀγοράσῃ καλοπληρωτῇ. Μὰ ἔλα πὺ τὸ πανηγύρι κόντευε νὰ τελειώσῃ καὶ κανεὶς δὲν εἶχε φανεῖ. Δὲν εἶχε σκοπὸ ὁ Σαϊντ — ἔλ Μπεντάου νὰ ξανακάνῃ ἄλλα ἔξοδα μεταφέροντας τίς σκλάβες του σ' ἄλλη ὀκέλα.

Καὶ νὰ τώρα ὁ Ἀλλάχ τοῦστελνε ὅ,τι ζητοῦσε. Ὁ Εὐρωπαῖος, γάλλος γιατρός, εἶχε ταξειδέψει στὴν Ἀνατολὴ μὲ μοναδικὸ πόθο ν' ἀγοράσῃ στὰ παζάρια μιὰ σκλάβη τῆς ἐκλογῆς του, πὺ θὰ τὴν ἀπελευθερώωνε ἀργότερα. Τὸ πόσο τῆς ἀγορᾶς δὲν τὸν ἐνδιέφερε. Ἐτοί εἶχεν ἔρθει ὡς τὴν Τάντα κι' ὁ Σαϊντ — ἔλ Μπεντάου εἶχεν ἀπόφαση νὰ μὴν τὸν ἀφίσῃ νὰ φύγῃ μ' ἄδεια χέρια. Τοῦ μίλησε γιὰ ὅλες καὶ κατέληξε στὴν Οὐαρντιέ. Τοῦπε πὺς τὴν εἶχε γιὰ καὶ ποιο μπερ, μὰ πὺς ἂν ὁ Εὐρωπαῖος τοῦκανε καλὴ τιμὴ ἦταν πρόθυμος νὰ τοῦ τὴν δώσῃ.

— Βλέπεις πόσο φροντίζω γι' αὐτές, σίντι, τοῦπε μολὶς προχώρησαν στὴν αἶθουσα τῆς ὀκέλας.

Ἡ σκλάβη, τυλιγμένη σὲ σάλι μακρὺ, ξαπλωμένη, ἦταν ἀκίνητὴ, σὰ νάταν μόνη. Ὁ γκελλάμπ τῆς σιγοπρόφερε προσηποτήτὰ λίγα καλὰ λόγια στὴ γλώσσά της, μὰ κείνη δὲν τοῦδωσε σημάδια. Θὰ μπορούσε ὁ Σαϊντ ἔλ Μπεντάου νὰ φωνάξῃ τὸν Γιουσούφ καὶ νὰ τὴν φέρῃ στὰ λογικά της μὲ τὸ κουρμπάτσι. Μὰ δὲν τὸκανε μὲρς στὸν ξένο. Τῆς ἄγριομίλησε μόνον, τὴν ἔπεισε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ σηκωθῇ.

Η ΣΚΛΑΒΑ

Ρίχνοντας ἔπειτα τὸ σάλι πὺ τὴν σκέπαζε, σὰ γλύπτης πὺ ἀποκαλύπτει στὰ μάτια πελάτου τὸ τελειωμένο του ἄγαλμα, ὁ Σαϊντ — ἔλ Μπεντάου ἄρχισε τοὺς ἐπαίνους καὶ τέλειωσε μελιστάλακτα.

— Εἶχα ἄδικο, σίντι, ὅταν σοῦλεγα πὺς ἡ Οὐαρντιέ εἶνε θαῦμα ὁμορφιάς; Μίλα της καὶ σύ, ἂν θέλῃς, σίντι.

Ὅσο κι' ἂν τῆς γλυκομίλησε ὁ ὁμορφος νέος, μ' ὅλο πὺς τῆς εἶπε ποιά χλιοζήλευτὴ τύχη τὴν περίμενε, ἡ Οὐαρντιέ δὲν ἔβγαλε μιλιὰ.

Τὸ βλέμμα τοῦ γκελλάμπ ἔπεφτε πότε-πότε ἄγριο στὴν παρθένα καὶ πότε ἐρωτηματικὸ στὸν ξένο. Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ διαβάσῃ στὴν καρδιά της σκλάβας, σὰ σὲ βιβλίο, ὅτι μισοῦσε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο πὺ τὴν ἐξευτέλιζε καὶ μιὰ συμπάθεια γενόταν μέσα της γιὰ τὸν ξένο πὺς θάθελε νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ.

— Λοιπόν; εἶπε ὁ ἔμπορος, ρωτώντας ἀπὸ ἐνστικτο στὴν πιὸ κατάλληλὴ στιγμή. Πὺς σοῦ φαίνεται, Σίντι; Πόσο δίνεις γι' αὐτήν;

Καὶ σκέπασε τὴν παρθένα μὲ τὸ σάλι.

Τὸ βλέμμα τοῦ γιατροῦ πλανήθηκε μιὰ στιγμή στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο. Ἐπρέπε ἀλήθεια νὰ ἐκτιμῇ. Ἡ Ταμέμ, ἡ Σαϊντέ, ἡ Ζαϊνέ κι' ἡ Ἀντέλ εἶχαν βέβαια ἡ κάθε μιὰ τὴν δική της χάρι. Μὰ ἡ Οὐαρντιέ τὸν εἶχε σκλαβώσῃ μὲ τὴν περὶφραν μολογχολλὰ της.

— Σαϊντ ἔλ Μπεντάου, δὲν θὰ τὰ χαλάσουμε, εἶπεν ὁ ξένος στὸν Γκελλάμπ. Μόνον, μοῦ φαίνεται πὺς θάταν προτιμώτερο νὰ κουβεντιάζαμε λίγο πάνω στὴν ἀγορά.

Τὸ μικρὸ δωμάτιο ὅπου εἶχαν περάσει ὁ Σαϊντ ἔλ Μπεντάου κι' ὁ ξένος ἔβλεπε στὸ διάδρομο τοῦ διαμερίσματος πὺ ἦταν κλεισμένες οἱ σκλάβες. Ὁ γάλλος μίλησε πρῶτος.

— Μοναδικὸς μου σκοπὸς πὺς ἦρθα ἐδῶ ἦταν ν' ἀγοράσω μιὰ σκλάβη γιὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσω.

— Θὰ σοῦ ζητοῦσα πεντακόσιες λίρες γιὰ νὰ τὴν πάρῃς δική σου. μὰ μιὰ πὺς πρόκειται νὰ τὴν ἐλευθερώσῃς, θέλω νὰ σὲ βοηθῶ. Κι' ἐγὼ καὶ μεθυσία μου ἀκόμη ἂ κάμῃς αὐτὴ τὴν καλὴ πράξη. Στὴν προσφέρω γιὰ τριακόσιες λίρες. Στρογγυλὸς λογαριασμὸς. Ἡ τελευταία μου λέξη.

ΕΠΑΥΣΕ ΝΑ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΚΑΤΩΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ ΟΥΑΡΝΤΙΕ

Χρόνια νὰ παζαρεύῃς, δὲ κα' τεβάζω οὔτε μ' σὸ γρόσι.

— Τὸ δύστυχο αὐτὸ πλᾶ μ' ἐνδιαφέρει. Σαῖντ ἔλ Μπεντάου. Σοῦ ξαναλέω πὺς δὲ θὰ τὰ χαλάσουμε... Μὰ... θάθελα νὰ ξερα: πὺς ἔπαισε στὰ χέρια σου;

Ὁ Γκελλάμπ δὲν θέλησε νὰ δυσανεστήσῃ τὸν πελάτη του, παρήγγειλε καφέ, ναργιλὲ γιὰ τὸν καθένα κι' ἄρχισε τὴ διήγησή:

— Ἀπὸ τὸ στόμα μου, σίντι, θ' ἀκούσῃς ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα ταξίδι στὴν Πόλη, ἡ κακοκαιρία μ' ἔρριξε στὴ Σμύρνη. Στὸ νοῦ μου εἶχα τὴν Τρίπολη, ὅπου θὰ ἔρχονταν τὰ καραβάνια ἄλλων προμηθευτὰδων ἀπὸ τὸ Χαλέπι καὶ τὴν Ἀμασκὸ. Μὰ δὲ μπορούσα νὰ φύγω. Ἐνὰ βράδυ πλανήθηκα ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς ὁ Ἀλλάχ θὰ μὲ βοηθοῦσε καὶ δὲν θὰ ζημιῶνα μὲ τὴν καυστέρησή μου.

Ἦταν βράδυ, ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς τοῦ μογρέμ (ἡλιοβασιλεμμα). Ἀναπαύομουν κοντὰ σ' ἕνα πηγάδι ὅταν ἦρθε μιὰ κοπέλλα γιὰ νερὸ, ἔχοντας γιὰ μοναδικὸ της συνοδὸ ἕνα παιδί πὺς θάταν ἀδερφός της. Τὴν κοπέλλα τὴν γνωρίζεις. Ἦταν ἡ Οὐαρντιέ. Θαμψώθηκα ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της καὶ ἔφερα στὸ νοῦ μου τὴν κέρδη θάχα πουλόντας τὴν στὸ Κάιρο ἂν μπορούσα νὰ τὴν ἀρπάξω.

Μὰ τὸ πρᾶγμα ἦταν δύσκολο. Τὸ σπῖτι της δὲν ἦταν μακρὺ κι' ἂν ἔβαζε τίς φωνές, θὰ τὴν ἔχανα ἀπὸ τὰ χέρια μου. Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἴδια ὥρα ἦμουν στὸ πηγάδι. Εἶχα πάρει μαζί μου κι' ἕνα ἄλογο, ἀφισμένο πιὸ κάτω στὸ δρόμο, σὲ χέρια πιστοῦ ὑπηρέτη. Σὲ λίγο ἡ κοπέλλα φάνηκε μὲ τὸν ἀδερφὸ της. Κρατοῦσαν μιὰ στάμνα στὸ χέρι. Μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις, γλιστρώντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ἔφθασα σιμὰ της καὶ ξαφνικὰ τὴν ἄρπαξα, κλεινώντας μὲ τὸ χέρι μου τὸ στόμα, νὰ πνίξω τὴ φωνή της, μὰ τὸ παιδί ἄρχισε τὰ κλάμματα τὸ στριγγιάρικο. Σκέφτηκα στὴν ἀρχὴ νὰ τοὺς ἀρπάξω καὶ τοὺς δυὸ. Δὲν τὸ κατάρφερα γιὰτὶ ἡ Οὐαρντιέ χτυπιόταν, νὰ μοῦ ἐξοφύγῃ. Στὸν κίνδυνο τότε νὰ πιαστῶ, ἔκαμα ὅ,τι κάθε προνοητικὸς ἄνθρωπος θάκανε στὴ θέση μου. Κυνήγησα τὸ μικρὸ, φορτωμένον πάντα, τὸπιασα ἀπ' τὸ πόδι καὶ τῶρριξα στὸ πηγάδι ὅπου δὲν ξαναφώναξε.

Ἐἶχα χαρὰ πὺς τὰ βόλεψα κι' ἔτρεχα νὰ φτάσω τ' ἄλογο μου, ὅταν ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἕνα παλ-ληκάρη βγήκε κι' ἔτρεξε πάνω. Μ' ἔφθασε στὴν τρεχάλα καὶ μοῦ πῆρε μ' ὀρμητὴ τὴν κοπέλλα. Ἐκεῖνη σφιγγόταν κοντὰ του καὶ πρόφερε γιὰ μένα κατάρες κι' ἐκεῖνος τὴ χεί-δευε, τὴν φιλοῦσε. Θὰ μπορούσα μὲ μιὰ πιστολιά νὰ τὸν

ξέκανα, μὰ φοβήθηκα μὴν ἀκουστῶ. Προτίμησα τὸ μαχαίρι, τοῦ τὸ βύθισα στὸ λαιμὸ καὶ σωριάστηκε χάρ-μω. Ὑστερα ἔμαθα πὺς ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της. Ἡ Οὐαρντιέ ρίχτηκε πάνω του καὶ ξέσπασε σὲ κλάμα. Δὲν εἶχα καιρὸ γιὰ κλάψες. Ξανάρπαξα τὴν

κοπέλλα πὺς χτυπιόταν σὰ δαίμονας, καβαλῆκεπα τᾶλογο πνίγοντας πάντα τὴ φωνή της. Ἐμπερθε ἡ Οὐαρντιέ τὰ νό-χια της στὸ κρέας μου, μὲ δάγκωνε κι' ἐγὼ ὑπέφερα τὸν πόνο ὡς πὺς ἔφθασα στὴν ἀκρογαλιά. Μιὰ βάρκα μ' ἔφερε στὸ καράβι μου καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὰ χαράματα σήκωνα πανιά.

«Στὸ ταξίδι μοναδικὴ μου φροντίδα ἦταν ἡ Οὐαρντιέ. Μαύρη ἀγνωμοσύνη τὴν ἔδερνε ὅμως. Ὅσο κι' ἂν τῆς ὑπο-σχόμουν μιὰ θέση ζηλευτῇ σὲ χαρέμι ξακουστοῦ πρίγκη-πα, ἐκεῖνη εἶχε τόσο παρὰξένες ιδέες καὶ τόσο λίγο ἤξερε ἀπὸ ἐμπόριο, πὺς μὲ καταριόταν. Στὰ μάτια τῆς κοπέλλας αὐτῆς ἦμουν κλέφτης, φονῆς, ποιὸς ξέρει τί ἄλλο ἀκόμη. Μὰ σὰν καλὸς πιστὸς τοῦ Προφήτου εἶχα ὑπομονὴ ἀρκετὴ κι' ἔδινα τόπο στὴν ὀργή.

«Μιὰ μέρα πὺς ἡ Οὐαρντιέ φαινόταν πιὸ ἡσυχὴ, ἄρπαξε ξαφνικὰ τὸ μαχαίρι μου. Νόμισα πὺς ἤθελε νὰ χτυπήσῃ ἐμένα. Λάθεψα. Ἡ σκλάβη μου τὸ ἤθελε νὰ χτυπηθῇ. Μὰ πρόφθασα νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ κάμῃ ἐκεῖνο τὸ ἔγκλημα. Καὶ λέω ἔγκλημα, γιὰτὶ μὲ τὸν χαμὸ της ἔχανα κι' ἐγὼ τὰ κέρδη μου κι' ἐκεῖνη τὴ ζωὺλά της. Κι' ἄγγελος νάμουν, δὲν θάχα πιά ὑπομονή. Ἡ ἀχαριστία της, ὁ κίνδυνος πὺς εἶχα διατρέξει νὰ τὴ χάσω, μοῦ θόλωσαν τὸ νοῦ. Τὴν ξε-γύμνωσα, ἄρπαξα τὸ κουρμπάτσι μου καὶ τὴν τιμώρησα, ὅσο πιὸ σκληρὰ μπορούσα. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸ αἷμα ἔτρεξε, μὰ μ' ὅλο τὸ θυμὸ μου, πρόσεχα μὴν πάθω καμμιὰ ἀβάρια. Ποιὸς καλὸς ἔμπορος καταστρέφει ὅ,τι θ' ἀκριβοπουλήσῃ; Ἡ Οὐαρντιέ ἡσυχάσε ἀπὸ τότε. Μπορεῖ νὰ μοῦ ρίχνῃ ἄγριες ματιές, δὲν μὲ βλάπτει στὴ δουλειά μου

Ὅσο κι' ἂν τὰ λόγια αὐτὰ γέμισαν φρίκη τὸν γιατρόν, δὲν πρόφερε λέξη, δὲν ἔκαμε καμμιὰ παρατήρηση στὸν γκελλάμπ. Πρὶν ἀποφασίσει τελεωτικὰ, παρεκάλεσε τὸν Σαῖντ — ἔλ Μπεντάου νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ πῇ λίγα λόγια τῆς σκλάβας. Ἐκεῖνος δέχτηκε, μ' ἀφίνοντας τὴν πόρτα ὀρθά-νοιχτὴ, στάθηκε στὸ ἀνοιγμά της.

Μίλησαν ἑλληνικά. Ἡ Οὐαρντιέ διηγῆθηκε σύντομα τὴν ἱστορία της, ὅπως τὴν εἶχε διηγηθῇ ὁ γκελλάμπ. Μόνον πὺς ἡ κοπέλλα, δὲν πρόφερε ποτὲ τὸ ὄνομα του χωρὶς νὰ προ-σέτῃ χίλιες δυὸ κατάρες. Ἦταν ὑπέροχη πάνω στὸ θυμὸ της. Τὰ μάτια της ἀστράφτανε καὶ τὰ χεῖλιά της, πὺς ρι-γοῦσαν, τῆς χάριζαν κι' ἄλλη ὁμορφιά.

Σιωπὴ βασίλευσε. Ἡ Οὐαρντιέ ἔκλειγε καὶ σιγοπρόφερε μοιρολόγια γιὰ τὸν καλὸ της... Ἐπειτα λυγμοὶ τὴν πνίξαν, τρικυμίζοντας τὸ παρθενοικὸ της στήθος. Ὁ γκελλάμπ τὴν ἄκουσε καὶ τῆς κακομίλησε, τὴ φοβήθηκε μάλιστα μὲ τὸ κουρμπάτσι ἂν δὲν ἔπαυε τὸ κλάμμα.

— Σὲ λίγες ὥρες ἡ Οὐαρντιέ ἀφίανει δική μου, τοῦε ὁ γιατρός. Σαῖντ — ἔλ Μπεντάου, αἰσθὰν τὰ χαράματα θάρ-θω νὰ τὴν πάρω καὶ νὰ σοῦ μετρήσω τὰ λεφτὰ πὺς ζητή-σες γιὰ τὴν λευτεριά της.

Τὸ πρόσωπο τῆς σκλάβας φωτίστηκε. Κύτταξε μὲ λαμπε-ρὰ μάτια τὸν καινούριο της ἀφέντη καὶ τοῦ ζήτησε γιὰ χάρι νὰ τὴν ἀφίσῃ ν' ἀνεβῇ στὴν ταρατσα τῆς ὀκέλας νὰ πάρῃ λίγη βραδυὴν δροσιά, νὰ δῇ γαλάζιο οὐρανὸ.

Ὁ γκελλάμπ κατσοῦφιασε, μὰ δὲν θέλησε νὰ δυσανεστή-σῃ τὸν πελάτη του ἀπὸ φόβο μὴν πάρῃ τὸ λόγο πίσω. Τύ-λιξε καλὰ τὴν σκλάβη στὸ σάλι της καὶ τὴν ὡδήγησε στὴν ταρατσα. Ὁ γιατρός τὸν ἀκολουθοῦσε. Ἐκεῖ ἄλλος γκε-λλάμπ κάπνιζε νωχελὰ τὸν ναργιλὲ του κυττάζοντας τὸ πε-ριεργὸ θέαμα πὺς παρουσιαζέτο ἡ πόλη, μὲ λογίων, λογίων τσαντήρια στημένα γύρω. Οἱ τελευταῖες ἀχτίτες τοῦ ἡλίου χανόνταν πιά στὰ ἡσυχὰ νερά τοῦ Νεῖλου. Μακρὰ βαρ-κάριδες τραγουδοῦσαν λυπητερές μπαλλάντες στὸ ρυθμὸ τῶν κουπιῶν πὺς βυθιζόνταν στὰ γαλήνια νερά. Ξαφνικὰ ἕνα ὄνομα δυὸ φορές ἀκούστηκε. Ἦταν μιὰ τελευταία πρόσκληση τῆς σκλάβας στὸν καλὸ της, στὸν καλὸ της πὺς πέθανε μαχαιρωμένος ἄνδρα κει κάτω. Ἡ Οὐαρντιέ πῆ-δισε τὸ πάτωμα καὶ ρίχτηκε στὸ κενὸ, ἀφίνοντας μιὰ δια-περαστικὴ φωνὴ πὺς ἐσχίσσε τὸν ἀέρα...

Στὸ πλακόστρωτο τῆς αὐλῆς σήκωσαν οἱ δοῦλοι ἕνα πτώμα. Ἡ Οὐαρντιέ εἶχε πᾶει ν' ἀνταμώσῃ τὸν καλὸ της.

Ο Ίνσπεκτορ Ουέλλιγκτων έκυτταξε άλλη μιὰ φορά προσεκτικά τὰ ἴχνη ποῦχαν ἀποτυπωθῇ στὸ πλαίσιο τοῦ παραθύρου, καθώς καὶ τὸ μικρὸ, κανονικὸ ἀνοιγμα τοῦ τζαμιοῦ, ποῦ εἶχε γίνει μὲ εἰδικὸ ἐργαλεῖο κοντὰ στὸ «στρόφαλο ἀσφαλείας», μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν ἐφωδιασμένο τὸ παράθυρο.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπε, ὅτι κάποιος ἔκοψε ἀπ' ἐξῶς προσεκτικὰ τὸ τζάμι γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ μέσα τὸ χέρι του καὶ ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο. Αὐτὸς ὁ κάποιος πολὺ πιθανὸν νὰ ἦταν ὁ δολοφόνος τῆς Σάρρας Γκρήνγουντ, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὸ ἐγκλήμα του, ἔφυγε ἐπίσης ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποῦ ὕστερα εὐρέθηκε μισόκλειστο. Θὰ μπορούσε καὶ νὰ τῶκλεινε ὅπως τὸ ἀνοίξε, ἀλλὰ φαίνεται πὼς γλύστρησε καὶ δὲν ἐπρόφθασε. Αὐτὸ βεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὶς τέσσαρες κἀθετες γραμμὲς τῶν ἰχνῶν, ἐδῶ ἀριστερὰ, ποῦ ἄφισαν τὰ δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ καθὼς ξεσύρθηκαν πάνω στὴν κορνίζα. Βλέπετε, οἱ γραμμὲς σταματοῦν στὸ διάζωμα τοῦ τοίχου, στὸ ὁποῖο φαίνεται σκαρφάλωσε ὁ δολοφόνος καὶ δὲν ἐγκρεμίστηκε. Ἐπίσης τὸ γλύστρημα ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὶς λίγες αὐτὲς σταγόνες τοῦ αἵματος, ποῦ ὑπάρχουν ἐδῶ δεξιά. Φαίνεται πὼς ὁ κακοῦργος, ὅταν ἐγλύστρησε, πέφτοντας, ἐτραυματίσθηκε ἀπὸ τὸ τζάμι στὸ δεξί χέρι. Ἄρα ὁ δολοφόνος τῆς Σάρρας Γκρήνγουντ εἶναι τραυματισμένος στὸ δεξί του χέρι. Αὐτὸ εἶναι μιὰ σπουδαία ἐνδείξις.

— Ἀσφαλῶς, ἐβεβαίωσε, ὁ βοηθὸς τοῦ Ουέλλιγκτων, ὁ Λιουτέναντ Ντάρβιν. Ἀλλὰ μένει ἀκόμη κατὰ ἀνεξήγητο σ' αὐτὴ τὴ θεωρία: πὼς ἐκατέβηκε ὁ δολοφόνος ἀπὸ τὸ παράθυρο αὐτό, πὺν βρίσκεται εἰκοσι πατώματα ψηλά, ἐξ ἐκείνου στὸ πλακόστρωτο, ἀφοῦ, μ' ὅλη τὴν προσεκτικὴ ἐξέταση ποῦ κάναμε, ἀνεβασμένοι σὲ πυροσβεστικὲς σκάλες, δὲν μπορέσαμε νὰ βροῦμε δακτυλικά ἴχνη οὔτε πρὸς τὰ κάτω, οὔτε πρὸς τὰ πλάγια τοῦ παραθύρου...

Ο Ίνσπεκτορ Ουέλλιγκτων ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικός, ὕστερα ἐπιθύρησε:

— Ναί, ἔχεις δίκιο... Εἶναι πράγματι πολὺ σκοτεινὸ αὐτό. Πάντως, περισσότερο ἀπὸ τὴ λύση αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ταυτότης τοῦ δολοφόνου. Κατ' ὀρθωσά καὶ πῆρα ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ «πῆγμα» δυὸ δλοκλήρων σταγόνων ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δολοφόνου καὶ τῶστέλα στὸ βιολογικὸ τμήμα τοῦ ἐργαστηρίου μου. Ἐχῶ πάρει ἐπίσης μιὰ μικρὴ ποσότητα αἵματος καὶ ἀπὸ εἰκοσι πρόσωπα—ὄλα ὅσα ἐρχόντουσαν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ θῦμα. Ὅποιο αἷμα ἀπ' αὐτὰ ἀποδείχθῃ χημικῶς καὶ μορφολογικῶς ἀπολύτως ὅμοιο μὲ τὸ αἷμα τοῦ δολοφόνου, τὸ πρόβλημα λύεται...

— Θαυμάσια. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ συμβῇ, ἂν ὁ δολοφόνος βρίσκεται μετὰ τὴν λύση αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ταυτότης τοῦ δολοφόνου. Κατ' ὀρθωσά καὶ πῆρα ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ «πῆγμα» δυὸ δλοκλήρων σταγόνων ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δολοφόνου καὶ τῶστέλα στὸ βιολογικὸ τμήμα τοῦ ἐργαστηρίου μου. Ἐχῶ πάρει ἐπίσης μιὰ μικρὴ ποσότητα αἵματος καὶ ἀπὸ εἰκοσι πρόσωπα—ὄλα ὅσα ἐρχόντουσαν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ θῦμα. Ὅποιο αἷμα ἀπ' αὐτὰ ἀποδείχθῃ χημικῶς καὶ μορφολογικῶς ἀπολύτως ὅμοιο μὲ τὸ αἷμα τοῦ δολοφόνου, τὸ πρόβλημα λύεται...

— Θάυμασια. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ συμβῇ, ἂν ὁ δολοφόνος βρίσκεται μετὰ τὴν λύση αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ταυτότης τοῦ δολοφόνου. Κατ' ὀρθωσά καὶ πῆρα ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ «πῆγμα» δυὸ δλοκλήρων σταγόνων ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δολοφόνου καὶ τῶστέλα στὸ βιολογικὸ τμήμα τοῦ ἐργαστηρίου μου. Ἐχῶ πάρει ἐπίσης μιὰ μικρὴ ποσότητα αἵματος καὶ ἀπὸ εἰκοσι πρόσωπα—ὄλα ὅσα ἐρχόντουσαν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ θῦμα. Ὅποιο αἷμα ἀπ' αὐτὰ ἀποδείχθῃ χημικῶς καὶ μορφολογικῶς ἀπολύτως ὅμοιο μὲ τὸ αἷμα τοῦ δολοφόνου, τὸ πρόβλημα λύεται...

— Τὸ «πρέπει νάχη» εἶναι μιὰ ὑπόθεσις. Ἀλλὰ συμβαίνει καὶ τὸ ἐξῆς παράδοξο: Τρεῖς ἀπὸ τὶς γνωριμίες τοῦ θύματος ἔχουν τραυματισμένα τὰ δεξιά τους χέρια. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς, οἱ δύο εἶναι ἡ μητέρα καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ θύματος, ποῦ ἔπαθαν κάποιον αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα καὶ παραδόξως ἔτυχε κι' οἱ δυὸ νὰ πληγῶθουν στὸ δεξί τους χέρι. Ὁ τρίτος εἶναι ὁ γέρο-καμαριέρης τῆς Σάρρας Γκρήνγουντ, ποῦ ὑπηρετεῖ τὴν οἰκογένειά της ἐπὶ πενήντα χρόνια. Ἐκοψε τὸ δεξί του χέρι ἀπὸ ἓνα ποτήρι σαμπάνιας, ποῦ ἔσπασε στὰ χέρια του καθὼς τὸ καθάριζε. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πιθανόν—γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀστυνομία τίποτε δὲν εἶναι ἀπίθανον—νὰ ἐσκότωσε τὴν Μίς Γκρήνγουντ, ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον, λόγω τῆς ἡλικίας του, νὰ ἐκατέβηκε ἀπ' τὸν ἐξωτερικὸ

Η ΝΕΚΡΗ ΠΟΥ ΜΙΛΕΙ

τοῖχο εἰκοσι πατώματα, χωρίς μάλιστα ν' ἀφίση ἴχνη...

— Ὡστε... ἔκαμε ὁ Λιουτέναντ Ντάρβιν. Καὶ μὲ κάποιον δισταγμὸ ἐξακολούθησε: ὁ ἀδελφός... ἴσως ἡ μητέρα... ἐστραγγάλισε τὴν Σάρρα Γκρήνγουντ... Ἀλλὰ γιὰ ποῖο λόγο;

— Πρῶτον, λέγονται πολλὰ ὅσον ἀφορᾷ τὶς μεταξὺ τους συγγένειες: φαίνεται πὼς τὸ θῦμα δὲν ἦταν πραγματικὴ κόρη τοῦ ζεύγους Γκρήνγουντ, ἀλλὰ κάποιον ὄρφανό, ποῦ, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Γκρήνγουντ, ἀπεκαλύφθη πὼς ἦταν νόθος κόρη του. Σ' αὐτὸ ἀποδίδουν καὶ τὸ ὅτι τῆς ἐκληροδότησε σχεδὸν ὅλη τὴν περιουσία του. Ἐπειτα, μὲ τὸν ἀδελφὸ της ἡ Σάρρα δὲν ἦταν σὲ καλὲς σχέσεις ἐξ αἰτίας τοῦ εἰδυλλίου της μὲ τὸν δικηγόρο Τζῶν Φόστερ, ποῦ ἐπρόκειτο μάλιστα νὰ τὸν παντρευτῇ ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ...

Ὁ Λιουτέναντ Ντάρβιν ἄκουε προσεκτικὰ τὸν Ίσπεκτορ, ποῦ κατ' ὀρθωσά μὲσα σ' ἐλάχιστα ὥρες—ἡ δυστυχισμένη Σάρρα Γκρήνγουντ εἶχε δολοφονηθῇ μόλις χθὲς τὸ βράδυ—νὰ συλλέξῃ τόσο σημαντικὲς πληροφορίες, ποῦ θὰ τοὺς ὡδηγοῦσαν ἀσφαλῶς στὴ διαλεύκανση τοῦ μυστηρίου. Βρισκόντουσαν μόνοι σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, τὸ ἴδιο τὸ δωμάτιο τῆς Σάρρας, μέσα στὸ ὁποῖο τὴν βρῆκαν στραγγαλισμένη κάτω στὸ πάτωμα... Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ μιλοῦν ἐλεύθερα, γιατί δὲν τοὺς ἄκουε κανεὶς. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὰ μεγάλη σιγὴ, ὁ Ουέλλιγκτων εἶπε:

— Ἐχῶ μιὰ ἐμπνευση: ν' ἀνακρίνω ὅλους ὅσους ὑποψιάζομαι, μέσα στὸ ἴδιο αὐτὸ δωμάτιο ποῦ ἔγινε τὸ ἐγκλήμα. Θὰ κερδίσω πολλὰ ἀπὸ ἀπόψεως ψυχολογικῆς. Καὶ θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὸν Τζέιμς, τὸν καμαριέρη.

— Ὡραία ἰδέα, ἐσυμφώνησε ὁ Ντάρβιν.

— Πόσα χρόνια ὑπηρετεῖς τὴν οἰκογένεια Γκρήνγουντ, Τζέιμς;

— Ἀκριβῶς σαράντα ἑννέα χρόνια, κύριε.

— Πές μου πάλι: πότε εἶδες γιὰ τελευταία φορὰ τὴν Μίς Σάρρα;

— Χθὲς τὴ νύχτα, κύριε, στὶς ἑντεκα καὶ δέκα ἀκριβῶς, ὅταν ὁ κύριος Τζῶν Φόστερ, ποῦ ἦταν μαζί της, μὲ φώναξε νὰ τοῦ δώσω τὸ παλτό του. Ὅπως ἀνοίξα τὴν πόρτα τοῦ χώλλ, ὅπου μ' ἐπερίμενε ὁ κύριος Φόστερ, εἶδα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ τὶς πλάτες καὶ τὰ μαλλιά

τῆς Μίς Σάρρας, ποῦ ἦταν καθισμένη στὸ διβάνι καὶ κάπνιζε.

— Ἐμίλησε καθόλου ἡ Μίς Γκρήνγουντ;

— Βέβαια ἐμίλησε. Ὁ κύριος Φόστερ τῆς εἶπε «Καληνύχτα. Χρειάζεται καθόλου τὸν Τζέιμς;» κι' ἐκεῖνη ἀπάντησε: «Ὁ, ὅχι, δὲν τὸν χρειάζομαι, ἔς πᾶν νὰ κοιμηθῇ.» Καὶ ἐνῶ ὁ κύριος Φόστερ ἔφευγε, τοῦ ἐφώνασε: «Μὴ ξεχάσης, Τζῶν, αὔριο τὸ ραντεβού μας στὶς ἑννιά, ἐδῶ!»

— Τότε ὁ κύριος Φόστερ ἔφυγε;

— Μάλιστα, ἔφυγε. Καὶ προτοῦ φύγω κι' ἐγώ, ἄκουσα ἀπὸ μέσα τὴν δεσποινίδα Μάρθα ποῦ ἐκλείδωσε τὴν πόρτα.

— Θυμάσαι καλὰ ὅτι τὴν ἐκλείδωσε;

— Κάλλιστα. Ἀφοῦ, μετὰ τὸ ἔγκλημα, ἡ ἀστυνομία χρειάστηκε νὰ σπᾶσῃ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μῇ μέσα στὸ σαλόνι.

— Πότε ἐκάλεσε τὴν ἀστυνομία;

— Ὅταν ἄκουσα τὴν δεσποινίδα νὰ φωνάζῃ «βοήθεια!».

— Πῶς τὴν ἄκουσες;

— Μόλις μῇκα στο διαμέρισμα τοῦ ἀδελφοῦ της, ποῦ εἶναι ἀκριβῶς διπλὰ στὸ δικό της, ἄκουσα κάποιον θόρυβο στὸ δωμάτιό της, ὕστερα φωνές, σὰν ζωνρὴ συζήτησις καὶ, στὸ τέλος, δυνατὲς κραυγές: «Βοήθεια!»

Σὲ λίγο δὲν ἀκούσαν πιά τίποτα, παρὰ κάτι σὰν βαθύ, ἀγριο ροχαλτό. Πεταχτικὰ ἔξω. Στὸ διάδρομο ἦταν κι' ἄλλοι καμαριέρηδες ποῦ εἶχαν ἀκούσει τὶς φωνές. Τρέξαμε μαζί, μῇκαμε σὶὸ χῶλλ κι' ἐπιχειρήσαμε ν' ἀνοίξωμε τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἡταν ἀδύνατο. Σὲ λίγο ἔφθασε ἡ Ἀστυνομία, στὴν ὁποία εἶχε τηλεφωνήσει κάποιος...

— Πρὶν εἶπες ὅτι ἐκάλεσε ἐσὺ τὴν ἀστυνομία, ὅταν ἄκουσες τὴ δεσποινίδα νὰ φωνάζῃ βοήθεια.

— Ἦμουν τόσο ταραγμένος, εἶμαι καὶ τόσο γέρος, ποῦ μερικὲς λεπτομέρειες μοῦ ξεφεύγουν, μὰ τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἦλθε ἡ Ἀστυνομία κ' ἔσπασε τὴν πόρτα.

— Καὶ βρήκατε τὴν Μίς Σάρρα νεκρὴ στὸ πάτωμα διπλὰ στὸ διβάνι.

— Μάλιστα. Καὶ δίπλα της τὸ σιγαρέττο ποῦ κάπνιζε καὶ ποῦ εἶχε ἀρχίσει νὰ καίῃ τὸ χαλὶ.

— Τί ἔκαμες τότε;

— Ἐπειδὴ ὁ ἀδελφός της καὶ ἡ μαμὰ της ἔλειπαν στὸ Μπόστον, ἐτηλεφώνησα τοῦ κ. Φόστερ, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε φθάσει στὸ σπλίτ του. Κατατρομαγμένος ἐκεῖνος, ἦλθε ἀμέσως. Μόλις ἀντίκρυσε τὴν Μίς Σάρρα, κόντεψε νὰ πεθάνῃ. Ἐκλονίστηκε κι' ἔπεσε ἐπάνω στὸν φορητὸ φωνογράφο, ποῦ ἦταν ἐπάνω σὲ μιὰ ἐταξέρα, καὶ τὸν γκρέμισε κάτω. Ἐσπασε μάλιστα καὶ ὁ δίσκος ποῦ ἦταν ἀπάνω...

— Πῶς ἔτυχε νὰ βρεθῇ ἐπάνω στὸ φωνογράφο δίσκος;

— Φαίνεται εἶχε μείνει ἀπὸ νωρὶς ποῦ ἐχόρευαν ὁ κύριος Φόστερ μὲ τὴν δυστυχισμένη κυρία μου.

— Ἀ, εἶχαν χορέψῃ ἀπὸ νωρὶς;

— Μάλιστα, κύριε.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο διέκοψε τὴν ἀνάκριση ἓνας ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ποῦ μῇκα φέρνοντας τὴν ἀπάντησιν τοῦ βιολογικοῦ τμήματος τοῦ ἐγκληματολογικοῦ ἐργαστηρίου, τὸ ὁποῖο ἔκαμε τὴν ἐξέτασιν τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος ποῦ βρέθηκαν στὸ παράθυρο:

«Οἱ βιολογικὲς ἀντιδράσεις καὶ ἡ χημικὴ καὶ μικροσκοπικὴ ἐξέτασις τοῦ πηγματος, ἔγραφε ἡ ἑκθεσις, ἀπέδειξαν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ αἵματος ἀνθρώπου, ἀλλὰ σκύλου.»

Ὁ Ουέλλιγκτων ἔμεινε γιὰ ἀρκετὲς στιγμὲς σκεπτικός. Ὑστερα, δίνοντας τὴν ἑκθεσὶν στὸν Λιουτέναντ Ντάρβιν, εἶπε, κυττώντας μηχανικὰ τὸ χαλὶ.

— Ὡστε οὔτε μῇκα, οὔτε βγῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο ὁ δολοφόνος. Ὅλη ἡ σκηνοθεσία τοῦ παραθύρου ἔγινε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τὴν ἀνάκριση...

— Αὐτὸ εἶναι ἔγκλημα προετοιμασμένο μὲ καταπληκτικὴ μαεστρία, εἶπε ὁ Ντάρβιν.

Σὲ λίγο, ὁ Ουέλλιγκτων ἐρώτησε:

— Ἦρθε κανεὶς ἄλλος χθὲς νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Μίς Γκρήνγουντ;

— Ὁχι, κύριε. Κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κύριο Φόστερ.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Ουέλλιγκτων βασανιζόταν τρομερὰ ἀπ' τὸ ἐρώτημα: «Ἀπὸ ποῦ μῇκα ὁ δολοφόνος; Καὶ πὼς ἔφυγε;» Ἡ πόρτα πράγματι βρέθηκε κλειδωμένη καὶ τὸ κλειδὶ ἀπὸ μέσα.

Ξαφνικά, μιὰ λάμψη φώτισε τὸ πρόσωπό του.

— Ποῦ εἶναι ἡ σπασμένη κλειδαριὰ, Τζέιμς;

— Τὴν ἦρθε φεύγοντας ὁ κύριος Φόστερ γιὰ νὰ τὴ δώσῃ νὰ τὴ διορθώσουν.

— Μι... Εἶναι κλειδαρὶς ὁ κύριος Φόστερ;

— Ὁχι, κύριε, ἔκαμε ὁ Τζέιμς, γελώντας βιασμένα. Εἶναι δικηγόρος καὶ τελευταίως ἔκανε ἐπιχειρήσεις φωνογραφικῶν δίσκων μὲ κεφάλαια τῆς δεσποινίδος Γκρήνγουντ...

— Ἐπιχειρήσεις δίσκων; Ἀκουσε, Τζέιμς. Ποῦ εἶναι τὰ κομμάτια ἐκεῖνου τοῦ δίσκου, ποῦ ἔσπασε τὸ πρωτὶ, ὅταν γκρεμίστηκε ὁ φωνογράφος κάτω;

— Ἄρριξα στὰ σκουπίδια.

— Τὰ πῆραν τὰ σκουπίδια ἀπὸ τὸ ἀπάρτμαν.

— Δὲν ξέρω, μὰ δὲν πιστεύω νὰ τὰ πῆραν ἀκόμα, γιατί...

— Τρέχα, γλήγορα, ψάξε στὰ σκουπίδια καὶ φέρε μου ἀμέσως τὰ κομμάτια ἐκεῖνου τοῦ δίσκου, Ντάρβιν.

Ὁ Ντάρβιν ἔφυγε ἀμέσως καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ἐπέστρεψε κρατώντας τὰ κομμάτια τοῦ σπασμένου δίσκου.

— Πήγαине περίμενε ἔξω, Τζέιμς, εἶπε ὁ Ουέλλιγκτων.

Ὁ Τζέιμς βγῆκε ἔξω, μὰ ξαναγύρισε σχεδὸν ἀμέσως:

— Ὁ κύριος Φόστερ θέλει νὰ σᾶς δῇ, εἶπε.

— Τρέχα, ἀπασχόλησε τὸν Φόστερ ἔξω, Ντάρβιν, εἶπε ὁ Ίνσπεκτορ.

Μόλις ἔμεινε μόνος ὁ Ουέλλιγκτων, ἐκάθησε κ' ἐσυναρμολόγησε μὲ προσοχὴ τὰ κομμάτια τοῦ δίσκου ἐπάνω

στὸ φωνογράφο, τὸν ὁποῖον ἐκούρδισε. Ὑστερα ἄρχισε νὰ μελετᾷ μὲ τὸ φακὸ προσεκτικὰ τὶς χαραγές τοῦ δίσκου... ὕστερα τὸ χαλὶ... τὴ θέσιν τοῦ πτώματος... ὕστερα...

Ὁ Ουέλλιγκτων ἐφάνηκε στὴν πόρτα τοῦ χώλλ καὶ εἶπε:

— Περᾶστε μέσα. Ξέρετε, ἄρχισε ἀμέσως νὰ λήθ τοῦ Φόστερ, ποῦ ἦταν ἓνα σωστὸ ἀνθρώπινο ράκος, σᾶς ἐκάλεσα γιὰ νὰ σᾶς ἀνακοινώσω μιὰ θεωρία μου, ποῦ ἐξηγεῖ τὸ μυστήριον τοῦ φόνου. Σεῖς, ὡς δικηγόρος, θὰ μπορέσετε νὰ μοῦ πῆτε ἂν εἶναι σωστή... Λοιπὸν πιστεύω ὅτι ἦταν δυνατό νὰ δολοφονηθῇ ἡ Μίς Σάρρα, ἂν κίποιος ποῦ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κινῆται ἐδῶ μέσα ἐλεύθερα, ἐπυροπασκεύαζε τὸ φόνον, δηλαδὴ ἂν ἔκοβε τὸ τζάμι, ἔφτιανε ψευτικὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα στὸ κούφωμα, ἔχυνε δυὸ σταγόνες αἵματος σκύλου, ὕστερα ἐτοποθετοῦσε μιὰν αὐτόματη κλειδωνιά μὲ κουρδιστήρι στὴν πόρτα καὶ ἐπὶ πλεόν εἶχε τὰ μέσα νὰ φτιάχνῃ καὶ φωνογραφικοὺς δίσκους.

— Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ὁ Φόστερ.

— Ἐννοῶ ὅτι αὐτὸς ὁ κάποιος μπορούσε ἀξιόλογα νὰ μῇ ἐδῶ, νὰ χορέψῃ μὲ τὴν Μίς Γκρήνγουντ, νὰ κάπνισῃ μαζί της. Ὑστερα νὰ τὴν στραγγαλίσῃ, νὰ φωνάξῃ τὸν καμαριέρη νὰ τοῖ φέρῃ τὸ παλτό...

— Κύριε, ἐφώνασε κίτρινος ἀπὸ θυμὸ ὁ Φόστερ. Ὁ καμαριέρης ἄκουσε τὴν κυρία του ποῦ μοῦ μίλησε!

— Θὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ πάλι! εἶπε ἡρεμὰ ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ἄφισε τὸ φωνογράφο νὰ παίξῃ. Τότε, μὲ μόνο τὸ διάμεσο θόρυβο ποῦ δημιουργοῦσαν τὰ σπαστάματα τοῦ δίσκου, ἀκούστηκαν μὲ τὴ φωνὴ τῆς Σάρρας τὰ λόγια: «Ὁ, ὅχι, δὲν τὸν χρειάζομαι... Ἀς πᾶν νὰ κοιμηθῇ...» Μὴ ξεχάσης, Τζῶν, αὔριο τὸ ραντεβού μας στὶς ἑννιά, ἐδῶ!» Ὑστερα ἀκούστηκαν οἱ βραχνὲς φωνές, ἡ φιλονικία, ὁ θόρυβος, ποῦ εἶχαν ἀνησυχήσει τὴν Τζέιμς ἀπὸ βράδης...

— Ὁ δίσκος εἶναι πολὺ τεχνικὰ φτιαγμένος, εἶπε ὁ Ουέλλιγκτων. Εἶχαν ὑπολογισθῇ ἀκριβέστατα τὰ διαστήματα τῆς σιγῆς, ποῦ θ' ἀντιστοιχοῦσαν στὶς δικές σας φράσεις, κύριε Φόστερ, ὥστε νὰ κάμουν τὸν ὑπηρετῇ ν' ἀκούσῃ ἓνα πλήρῃ διάλογο μετὰ τὸν ὅμιλον καὶ τῆς νεκρῆς, τῆς δυστυχισμένης Σάρρας, ποῦ εἶχατε ἀπὸ πρὶν στραγγαλίσει καὶ ποῦ εἶχατε τοποθετήσει στὸ διβάνι μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὴν πόρτα καὶ μὲ ἓνα ἀναμμένο σιγαρέττο στὸ χέρι. Ὅσο γιὰ τὸ πῶμα, ἦταν εὐκόλο νὰ γκρεμισθῇ στὸ πάτωμα μὲ τὰ τραντάγματα τῆς πόρτας. Ἀλλ' ὅμως, τὸ μαλακὸ χαλὶ ποῦ ἦταν στριμωγμένο μὲ τὴν μιὰ ἄκρη του στὴν πόρτα, τελειώνει στὸ σημεῖο, ποῦ βρισκόνταν τὰ πόδια τοῦ θύματος. Προσέξτε: ἓνα τράχημα ἀπὸ δῶ γκρεμίζει τὸ πῶμα. Τί λέτε γιὰ ὅλ' αὐτὰ, κύριε Φόστερ;

Μὰ ὁ Φόστερ, ποῖν προφθάσει κανεὶς νὰ τὸν συλλάβῃ, μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκε ἐπάνω στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Καὶ ὁ πολλομαν, ποῦ ἐφρουροῦσε τὴν ἔξοδο τοῦ μεγάρου, εἶδε μὲ τρόμο ἓναν ἄνθρωπο νὰ ρίχνεται στὸ κενὸ ἀπὸ τὸ εἰκοστὸ πάτωμα...

Εκείνο τὸ φλεβαρία-
τικο πρωτὴ ἡ δὲ μίχλη ἦ-
τανε πυκνὴ κι' ἀποπνι-
κτικὴ.

Ἡ δὲ δὲ Σαίν—οὐτ'
ἄρχισε σιγά—σιγά νὰ
πέρνη τὴν πρωτὴν τῆς
δύη καὶ τὴ συνηθισμένη
τῆς κίνηση ὅταν ἐξύπνησε ὁ
δόκτωρ Φουλμπέρ. Ἐνα ἄ-
βέβαιο φῶς ἔμπαινε στὸ δω-
μάτιο ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά των
βαρειῶν παραπετασμάτων.

Ὁ ἱατρός Φουλμπέρ ἦτανε
ἕνας περίεργος τύπος μανια-
κοῦ ἀρχαιοφίλου: Ἀρκετὰ
πλούσιος καὶ περισσότερο
ποιητῆς, μὲ πνεῦμα πάντα
περίεργο, ἀσχολήθηκε χρόνια
πολλὰ, πὶο πολὺ μὲ τὴ φιλο-
σοφία, τὴν ἱστορία, καὶ τὴς
ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες, παρὰ
μὲ τὴν ἱατρικὴ καὶ στὸ τέλος
δημιούργησε ὁλόγυρά του
μὴν ἀτιμωσφαίρα ἀνάλογη
μὲ τὴν ψυχικὴ του διάθεση,
ὅπου ζοῦσε εὐτυχισμένος,
ξένος πρὸς τὸν ἐξωτερικὸ
κόσμο.

Εκείνο τὸ πρωτὴ ἡ πρώτη
του σκέψη, ἀνοίγοντας τὰ μά-
τια του, ἦτανε:

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε καὶ στὸ
φῶς τῆς ἡμέρας τὸν ὁλλαν-
δικὸ πινάκα πού ἀγόρασα
χτὲς βράδι ἀπὸ τὸν ἀρχαιο-
πώλη μου τὸ Μαρδοχαίο!

Σηκώθηκε λιγάκι σκυφτὸς
ἀπ' τὰ ὀδόντα του χρόνια,
φόρεσε τὴ βελουδένια του
ρόμπα, τὴς εὐρύχωρες παν-
τοφύλες του καὶ τὸ σκούφο
του καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο
του, πλάϊ στὴν κρεββατοκά-
μαρη.

Εκεῖ μέσα δὲν ὑπῆρχε τί-
ποτα σχετικὸ μὲ τὴν ἱατρικὴ,
ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ βιβλία, κι'
αὐτὰ χωμένα στὴ βιβλιοθήκη
ἀνάμεσα σὲ χοντρά συγγράμ-
ματα ἀρχαιολογίας, ἱστορίας καὶ καλῶν τεχνῶν.

Παντοῦ ὑπῆρχαν ἔργα ζωγραφικῆς: στοὺς τοίχους, ἑπά-
νω στὰ ἐπιπλά, στὸ τζάκι, ἀκόμα καὶ στὶς καρέκλες. Μο-
νάχα ὁ ἱατρός τὰ ταχτοποιοῦσε ὅλ' αὐτὰ, ἡ ὑπὲρ τῆς
εἶχε διαταγὴ νὰ μὴν ἀγγιζῇ τίποτα καὶ ἡ σκόνη ἔδινε ἐ-
κείνη τὴ χαρακτηριστικὴ μυρωδιά των παλαιοπωλείων,
χωρὶς ὅμως νὰ ἐνοχλῇ διόλου τὸ γέρο-σοφὸ.

Πλησίασε σὲ μιά καρέκλα, ὅπου εἶχε ἀκουμπήσει τὴ χθε-
σινὴ του ἀγορά, ἔσκυψε κυττάζοντας, ἀμέσως ὅμως ἀπλω-
σε ἀπότομα τὰ δύο λιγνά του χέρια μὲ μιά ἑκφραση ζωη-
ρῆς ἐκπλήξεως.

Ὁ πινάκας ἐκείνου παρέστηνε τὴν «Ἀναχώρηση ἀπ' τὸ
Πανδοχεῖο». Λοιπόν, ἐν' ἀπὸ τὰ πρόσωπα, πού ὁ ἱατρός
τὸ θυμώτανε πολὺ καλά, ἕνας ξανθὸς νέος μὲ κυανὸ μαν-
δύα, εἶχε ἐξασφαισθῇ. Ἡ σιλουέττα του φαινό-
τανε καθαρὰ ἐπάνω στὸν παλὸ κιτρινωπὸ μουσαμῆ, στὸ
μέσο τῆς συνθέσεως, πού ἔμενε γυμνὴ σὲ κείνο τὸ μέρος.
Τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο εἶχε κυριολεκτικὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸν
ὄμιλο.

Τὴ πᾶει νὰ πῇ αὐτό; μωρμούρισε ὁ γέρος. Δὲν τὸ
παρατήρησα χτὲς βράδι. Μήπως χτύπησα πουθενά τὸ ταμ-
πλὸ καθὼς ἀνέβαινα τὴ σκάλα, ἢ ἐκεῖνος ὁ ληστής ὁ
Μαρδοχαῖος μὲ γέλασε; Θὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψω ἀμέσως.
Ἀναψε τὸ φῶς κι' ἐξέτασε προσεχτικώτερα τὴ βλάβη.
Κατόπι, ἀπὸ ἐνστικτο, ἔρριξε γύρω του μιά ματιά στοὺς
ἄλλους πινάκες.

Αὐτὴ ἡ γρήγορη ἐπιθεώρηση τοῦδωσε μιά βαθειὰ κατά-
πληξη:

ΔΥΟ ΠΤΩΜΑΤΑ ΣΤΟ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Ἀντίκρυ ἀκριβῶς τὴν
καρέκλα, ὅπου εἶχε ἀ-
κουμπήσει τὸν νέο πί-
νακα, ἦτανε κρεμασμέ-
νο ἕνα ταμπλὸ τῆς ἴδιας
σχολῆς, πού παρέστη-
νε μετὸν τίτλο ἢ «Συ-
ναυλία» μιά συγκέντρω-
ση κοριτσιῶν καὶ κυριῶν,
Σ' αὐτὸν τὸν πινάκα ὅμως,
ὅπως καὶ στὸν ἄλλο, ὑπῆρ-
χε μιά τ ρ ὕ π α.

Ἀνά-
μεσα στὰ λαμπρά κι' ὄλο-
ζωντάνα χρώματα τῶν βε-
λούδων καὶ τῶν μεταξωτῶν,
φαινότανε ἕνας κίτρινος λε-
κός: ὁ παλιὸς μουσαμῆς
γυμνός. Κι' ἐκεῖ ἔλειπε ἕνα
ἀπὸ τὰ πρόσωπα. Ποιό; Ἀί-
να! ὁ ἱατρός θυμήθηκε: ἦ-
τανε μιά νέα πολὺ ὁμορφὴ,
μὲ ἀριστοκρατικὴ μεγαλο-
πρέπεια, μὲ πορφυρὸ βελου-
δένιο φόρεμα, γαρνιρισμένο
μὲ ἐρμίνια. Στὰ μαλλιά της
εἶχε φιόγγους ἀπὸ κορδέλ-
λες κι' ἔπαιζε λύρα.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίε-
ργο, πολὺ παράξενο, μὰ τὴν
πίστη μου!

Κάθε ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' τὸ
γιατρός, θὰ γύρευε τὰ φυσικὰ
αἶτια τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ φαι-
νομένου. Θὰ τάβαζε μὲ τὴν
ὕπνερτρα. Θὰ εὑρίσκε χάμω
τὰ κομμάτια τῶν χρωμάτων
πού ἔλειπαν. Ὁ ἱατρός
Φουλμπέρ τὰ βλεπε ὁλοσδιό-
λου διαφορετικὰ. Τοῦ ἔκαμε
ἐντύπωση ὁ μυστηριώδης χα-
ρακτήρας τοῦ πράγματος.
Ἐξήντα χρόνια μελέτες, ἐρευ-
νες καὶ σκέψεις τὸν συνήθι-
σαν ν' ἀναπνέει εὐκόλα τὸν ἀέ-
ρα τοῦ μυστηρίου, πού πνίγει
μονάχα τοὺς ἀμαθεῖς. Δὲν
σάστισε διόλου μὲ τὴν παρά-
ξενη αὐτὴ ἐξακρίβωση. Ὁρ-
θιος στὴ μέση τοῦ δωματίου,
μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, χαί-
-

δεύοντας τ' ἄσπρα του γένεια, ἄρχισε νὰ σκέπτεται ἡσυ-
χα-ῆσχα: Ἐνα αἶνιγμα παρουσιάστηκε κι' ἔπρεπε νὰ
προσπαθῇ νὰ τὸ λύσῃ.

Τὰ ἐρωτήματα ἦτανε καθαρὰ, ἀναμφισβήτητα, ψηλαφητά:
Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας δύο πρόσωπα διαφορετικοῦ
φύλου, τῆς ἴδιας ἡλικίας ἀπάνω—κάτω, ζωγραφισμένα σὲ
δύο πινάκες τῆς ἴδιας ἐποχῆς, τοποθετημένους ὁ ἕνας ἀντί-
κρυ στὸν ἄλλο, ἀποσπάστηκαν ἀπ' τὴ θέση τους τὴν ἴδια
ώρα. Μιά λέξη ἦρθε ἀμέσως τότε στὸ μυαλό του: ἔλ ξ ι ς.
Ἐπρόκειτο περὶ φαινομένου ἑλξέως. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγηθῇ
ἐδὼ ἡ ἔννοια αὐτῆς τῆς λέξεως; Μὲ τὴν κυρία τῆς σημασίας
Μὲ τὴν μεταφορικὴ; Ἡ καὶ μὲ τίς δύο;

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ ποιοὶ ἦτανε οἱ ζω-
γράφοι τῶν δύο ἔργων. Γιὰ τὴ «Συναυλία» δὲν χωροῦσε
καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἦτανε ἔργο τοῦ Πέτρου βάν Σβούγγ,
πού γεννήθηκε στὰ 1603 στὸ Ἀμστερνταμ καὶ πέθανε στὴν
Ἀμβέρσα στὰ 1680. Μαθητῆς τοῦ Ἡσαΐα βάν-ντέρ Βέλντε,
συγχρόνου καὶ ἀντιζήλου τοῦ Γεράρδου Τέρμπουγκ. Ὅλοι
οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς συμφωνοῦσαν στὶς περιγραφές
τους γιὰ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν πολυτελεῖ ζωὴ τοῦ ζωγρά-
φου: Εἶχε δύο κόρες σπανίας καλλονῆς, τὴς ὁποῖες συ-
νήθιζε νὰ μεταχειρίζεται γιὰ μοντέλα στοὺς περισσότε-
ρους πινάκες του. Τὸ ταμπλὸ πού εἶχε ὁ ἱατρός ἦτανε
τοῦ 1649. Ἡ νέα μὲ τὸ πορφυρὸ βελουδένιο φόρεμα—αὐτὴ
πού ἔφυγε—ἦτανε πιθανώτατα ἡ μιά ἀπὸ τίς κόρες τοῦ
ζωγράφου Σβούγγ.

Ὅσο γιὰ τὸν ζωγράφο τῆς «Ἀναχωρήσεως ἀπ' τὸ παν-
δοχεῖο», ὁ ἱατρός δίσταζε ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ὀνόματα.

Ἡ σκηνὴ ἦτανε κλασσικὴ: Δυὸ ταξειδιῶτες ἔτοιμοι νὰ κα-
βαλήσουν, ἕνας τρίτος ἀπάνω στὸ ἄλογο, στὸ κατῶφλι ἕνας
ἡλικιωμένος ξένος καὶ στὸ βάθος ἕνας βοσκὸς κοντὰ στὴ
βρύση. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ὁρθίους ταξειδιῶτες ἦτανε
πού ἔλειπε τώρα ἀπ' τὸν πινάκα. Ὁ ἱατρός τὸν θυμώτανε
καλὰ, εἶχε ὕψος στρατιωτικοῦ καὶ καπέλλο μὲ φτερό,
μπότες ψηλές. Ποιὸς νὰ ἦτανε ὁ ζωγράφος;

Ὁ ἱατρός ἔβγαλε ἀπ' τὴν βιβλιοθήκη ὅλα τὰ συγγράμ-
ματα πού θὰ μπορούσαν νὰ τὸν διαφωτίσουν. Ἐψαχνε
πολλὰ ὥρα, κρατοῦσε σημειώσεις. Στὸ τέλος ἀνακάλυψε
σὲ μιὰν ἀνώνυμη πραγματεία τὸ ὄνομα κάποιου Δικαίου
Ἰωάννου Μπρουῖν, μαθητοῦ τοῦ Ἀβραάμ Μπλόμερπερτ. Γεν-
νήθηκε καὶ πέθανε στὴ Ντορντρέχτη. Ἦκμασε στὰ 1650.
Ἡ «Ἀναχώρηση ἀπ' τὸ πανδοχεῖο» φαίνονταν δικό του
ἔργο. Ὁ συγγραφέας τῆς βιογραφίας του ἔγραφε ὅτι, σύμ-
φωνα μὲ τίς ἀθεντικές πληροφορίες του, ὁ Μπρουῖν πέθα-
νε ἀπὸ μαρasmus ἐπειδὴ ὁ μοναχογιὸς του Πέτρος πνί-
γηκε στὸν ποταμὸ Μὲζ ἀπελπισμένος πού τοῦ ἀρνήθηκαν
τὴν κόρη ἑνὸς πλουτοῦ καὶ ἐξακουστοῦ ζωγράφου, ἀντι-
ζήλου τοῦ Γεράρδου Τέρμπουγκ.

Τότε ὁ δόκτωρ ἔφερε στὸ μέτωπό του τὸ ἀριστερὸ του
χέρι. Ἦξερε τώρα. Ὁ Πέτρος βάν Σβούγγ ζοῦσε στὴ
Ντορντρέχτη στὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος. Ὁ
ἀντιζήλος τοῦ Γεράρδου Τέρμπουγκ ἦτανε αὐτός... Ἡ νέα
μὲ τὴ λύρα... ἡ κόρη του. Καὶ ὁ ξανθὸς νέος μὲ τὰ στρα-
τιωτικά, ὁ γιὸς τοῦ Δικαίου Ἰωάννου Μπρουῖν, ὁ Πέτρος
Μπρουῖν.

Ἡ σκηνὴ σχηματίστηκε εὐκόλα μέσα στὴ φαντασία τοῦ
γιατροῦ. Εἶδε τὸν περήφανο βάν Σβούγγ ν' ἀκούῃ ἀμελι-
κτος τὴν αἴτηση τοῦ γιου τοῦ φτωχοῦ συναδέλφου του:
«Ἀγαπῶ τὴν κόρη σας, καὶ μ' ἀγαπᾷ». «Χά! χά! χά!.. ἄστει-
εὔεστε βέβαια! Δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ κόρη μου
γυναῖκα ἑνὸς Μπρουῖν.»

Τότε ὁ νέος ρί-
χτηκε στὸ ποτάμι
ἀπελπισμένος.

Καὶ τώρα, νά!..
Οἱ ἔρασαν τοῦ
δεκάτου ἐβδόμου
αἰῶνος εἶχανε
φύγει σήμερα ἀπ'
τοὺς δύο πινάκες.
Τὸ παράξενο γε-
γονός τῶν δύο
ταμπλῶ ἦτανε ἡ
ἀναμφισβήτητη συ-
νέχεια τοῦ δράμ-
ματος τῆς Ντορν-
τρέχτης. Τὸ μυ-
στήριο ὅμως ἐξα-
κολοῦθοῦσε: Αὐ-

τοὶ οἱ δύο νέοι, πού ἀγαπήθηκαν ἄλλοτε, καὶ τώρα βρέ-
θηκαν οἱ εἰκόνες τοὺς ἀντίκρυ ἡ μιά στὴν ἄλλη, μὲ ποῖον
ὑπερφυσικὸ τρόπο ἔφυγαν ἀπ' τοὺς δύο πινάκες, καὶ τί
ἀπέγιναν; Ἐπρεπε νὰ τὰ ἐξετάσῃ αὐτὰ τὰ ζητήματα.
Ἐτοιμάζονταν νὰ πιάσῃ κι' ἄλλα συγγράμματα ὅταν μπῆκε
στὸ δωμάτιο, κάπως ταραγμένη, ἡ γυνὴ ὑπὲρ τῆς
χωρὶς οὔτε κἄν νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα. Ἐφερε τὸ πρό-
γευμα τοῦ γιατροῦ. Κάθε πρωτὴ ἔφινε τὸν δίσκο κι' ἔφευγε,

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

— Οἱ ἀνάνηροι πολέμου στὴ Γαλλία ἀνέρχονται εἰς:
404,606 (μέλη): 235,884 (πνεύμονες): 27,281 (μάτια, ἀπὸ τοὺς
ὀφθαλμοὺς 2,585 τυφλοὶ): 17,730 (αὐτιά, ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς 4,888
κουφοί): 8,588 (πρόσωπα): 14,502 (διανοητικὲς διαταραχές).

— Δυὸ σοῦηδὸ μηχανικὸ ἐφεύραν ἕνα τηλεφωνικὸ μη-
χάνημα, τὸ ὁποῖον καταγράφει τίς ἀνακοινώσεις πού ἐγι-
ναν κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ συνδρομητοῦ καὶ τίς ἐπαναλαμ-
βάνει ὑψηλόφωνα μόλις αὐτὸς ἐπιστρέψῃ. Τὰ πειράματα
πού ἐγίναν ἐδῶσαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

— Ἐως τώρα οἱ Ἰσπανίδες εἶχαν ἀποδείξει ὅτι οἱ ταυ-
ρομαχίες ἦταν τὸ ἀγαπῆμένο τους σπορ ὡς θέαμα. Ἡ
σεναρίτα ὅμως Ἐλσενέδα, θέλει ν' ἀποδείξῃ ὅτι οἱ γυναῖ-
κες μποροῦν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν μαινόμενο ταῦρο. Ἐ-
γίνε ταυρομάχος. Ὅπως τὸ φαντάζεσθε βέβαια, κερδίζει
λεφτὰ μὲ τὴν οὐρά.

Ἡ πόσότης τῆς στερεᾶς καπνίδας πού πέφτει σ' ἕνα χρό-
νὸ ἀπ' τίς καμινάδες τοῦ Λονδίνου εἶναι ἀφάνταστῃ ἀνέρχε-
ται σ' 90.000 κυβικὰ μέτρα: θὰ μπορούσε νὰ χτισθῇ ἕνας

χωρὶς νὰ πῇ λέξη.
Σήμερα ὅμως δὲν
μόρεσε νὰ κρα-
τήσῃ.

— Γιὰ φαντα-
σθῆτε, κύριε, εἴ-
πε, διπλὴ αὐτο-
κτονία ἐδῶ παρὰ
κάτω! Ἐβγαλαν
ἀπ' τὸ Σηκουάνα
δύο πτώματα σφι-
χταγκαλιασμένα,
ἕνα νέο καὶ μιά
κοπέλλα...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ
γιατρός δὲν τὴ
μάλλασε αὐτὴ
τὴ φορά γιὰ τὴ
φλυαρία της, ἀλ-
λά ἀπ' ἐναντίας
τὴν ἄκουσε μὲ
προσοχὴ, ἔξακο-
λούθησε:

— Χωρὶς ἄλλο

αὐτοκτόνησαν οἱ δύστυχοι. Οἱ δύο νέοι βγήκανε φαίνεται
ἀπὸ χορὸ μετρηφισμένων. Ὁ νέος, ἕνα ὥραιότατο ξαν-
θὸ παλληκάρι, ἦτανε ντυμένος ἱππότης καὶ ἡ νέα μὲ κόκκινο
βελουδένιο φόρεμα. Δὲν μπορούσαν ἀκόμα νὰ μάθουν ποιοὶ
εἶναι γιὰτὶ δὲν εἶχανε κανένα χαρτί ἐπάνω τους.

Τὰ εἶπε μονορούφι κι' ἔφυγε εὐχαριστημένη. Πρῶτὴ φορά
τὴν ἄφισε ὁ ἱατρός νὰ πῇ τόσα πολλὰ.

Ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ γέρο—σοφὸς ἔκατσε σὲ μιά πολυ-
θρόνα, ἔβγαλε τὸ σκούφο του καὶ πέρασε πολλές φορές
τὸ σκελετωμένο του χέρι ἀπάνω ἀπ' τὸ κρανίον του. Τὸ
κίτρινο ἀπ' τὰ χρόνια πρόσωπό του δὲν μπορούσε βέβαια
νὰ γίνῃ ὑγρότερο, οὔτε οἱ ρυτίδες πού σμίγαν τὰ φρύδια
του μπορούσαν νὰ γίνουν πὶο βαθιές, ἡ γέρικη ὅμως καρ-
διά του χτυποῦσε πολὺ γρήγορα.

Γι' αὐτὸν τὸ μυστήριον εἶχε διαφωτισθῇ. Οὔτε σκέφτηκε
νὰ πᾶν νὰ ἰδῇ τοὺς πνιγμένους. Οὔτε εἶπε πῶς μπορούσε
νὰ εἶναι μιά ἀπλὴ σύμπτωση, νὰ βρεθοῦν πνιγμένοι μέσα
στὸ Σηκουάνα, σὲ λίγων βημάτων ἀπόσταση, δύο πρόσω-
πα ντυμένα σχεδὸν ἀπαράλλαχτα ὅπως οἱ φυγάδες τῶν
δύο ὁλλανδικῶν πινάκων. Εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι αὐτοὶ
οἱ δύο «ἀπελπισμένοι» ἦτανε ἡ κόρη τοῦ βάν Σβούγγ καὶ
ὁ Πέτρος Μπρουῖν. Τὸ ἔξερε αὐτό, ἔξερε ἐκεῖνο πού κα-
νεῖς ἄλλος δὲν μπορούσε νὰ ξέρῃ. Οἱ δυστυχισμένοι ἐρα-
σταὶ βρέθηκαν, ὕστερ' ἀπὸ αἰῶνες, ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν
ἄλλον, ἡ δύναμη τοῦ ἀτυχου ἑρωτᾶ τους, τοὺς ἐπανασάρ-
κωσε, κι' ἔπειτα, ἀφοῦ κάθε καινούργια ζωὴ τοὺς ἦτανε
ἀπαγορευμένη καὶ ἡ μοῖρα βάραινε πάντα ἀπάνω τους,
ἐκείνος, πού ἔπεσε ἄλλοτε στὰ νερά τοῦ Μέε, ἐπανάλαβε
τὴν ἴδια πράξη πέρνοντας αὐτὴ τὴ φορά μαζί του τὴν ἀ-
παγορευμένη σύζυγο στὴν ἄβυσσο τοῦ χαμένου παραδείσου.

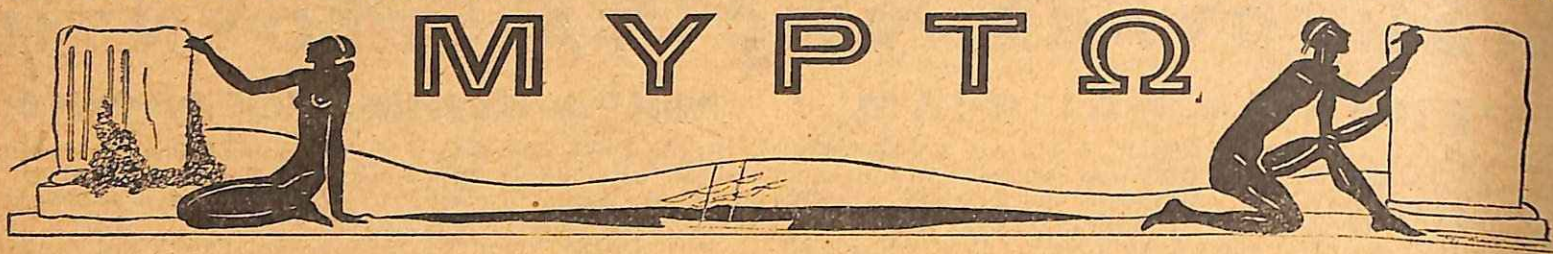
Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύση τοῦ αἰνίγματος παρὰ αὐτὴ, πού
πρόβαλλε ὁλοκλήρως:

— Οἱ φυσικὲς μαγνητικὲς δυνάμεις κυριαρχοῦν σ' ὅλο
τὸν κόσμον, εἶπε ὁ ἱατρός.

Κι' ἔκλεισε τὰ βιβλία μὲ τὰ σκελετωμένα χέρια του.

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΗΣ ΕΤΑΙΡΑΣ ΠΟΥ
ΕΖΗΣΕ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ ΣΤΑ 300 Π.Χ. ΟΠΩΣ ΛΕΕΙ ΟΤΙ ΤΗΝ ΔΙΑ-
ΒΑΣΕ ΣΕ ΜΙΑ ΕΝΕΠΙΓΡΑΦΗ ΑΡΧΑΙΑ ΠΛΑΚΑ Ο ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Ἡ Μυρτώ, δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ δεκαπέντε τῆς χρόνια. Κόρη ἐταίρας καὶ μαθητευομένη ἱέρεια τῆς ἡδονικῆς Θεᾶς, ζοῦσε μέσα στὸ ἱερὸ ἄλσος τῆς Ἀφροδίτης, τὸ περίφημο ἱερὸ ἄλσος, ποῦ ἦταν τὸ καμάρι τῆς Κορίνθου.

Ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, ἡ Μυρτώ, δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ παρακολουθεῖ τὰ ἱερὰ περιστέρια τῆς Θεᾶς, ποῦ χαϊδεύοντουσαν, καὶ νὰ ταΐζει τὰ τρυγᾶκια τοῦ ἱεροῦ ἄλσους. Ὅταν ἔπεφτε ἡ νύχτα κι' ἔπαυαν τὰ περιστέρια νὰ γουργουρίζουν καὶ τὰ πουλιά νὰ κελαῖδουν, ὅταν ἄρχιζαν νὰ λαμπυρίζουν τ' ἀστέρια ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, ἡ Μυρτώ, ἔμπαινε στὸ δῶμα τῆς, ἀναβε τὸ λύχνο τῆς καὶ ξαπλωνόταν στὸ ἀνάκλιντρό τῆς γυμνή.

Δὲν κοιμόταν : Μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά πρόσεχε τ' ἀόριστα μουρμουρίσματα τῆς νύχτας. Προσπαθοῦσε νὰ ξεχωρίσει τὸν ψίθυρο ἑνὸς φιλιῶ, ποῦ δινόταν κρυφὰ μέσ' στὸ ἄλσος, ἀπὸ τὸ θρόισμα τοῦ ἀνέμου ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῶν πλατάνων. Κι' ὅταν ἔπαυε κάθε θόρυβος, ὅταν οἱ ἐπισκέπτες τοῦ ἱεροῦ ἄλσους, εἶχαν παραδοθεῖ στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μορφέα, ἡ Μυρτώ, μὲ τὰ βαθυγάλανα μάτια ἀνοιχτά ὄνειρευόταν τὴν στιγμή ποῦ θ' ἀποκτοῦσε—γυναίκα πιά—τὸν πρῶτον ὀρειχάλκινο καθρέφτη.

Οἱ μαθητευόμενες ἱέρειες τῆς Ἀφροδίτης, δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νάχουν καθρέφτη πρὶν τὸ ἐπιτρέψει ὁ μέγας ἱερέας τῆς Θεᾶς. Κι' ὁ μέγας ἱερέας δὲν ἔδινε ποτὲ τὴν ἄδεια, παρὰ μόνο τῇ στιγμῇ ποῦ ἡ μαθητευομένη ἱέρεια, ντυμένη στὰ κατάλευκα, θά γονάτιζε μπρὸς στὸ βωμὸ, νὰ προσφέρῃ θυσία στὴ Θεὰ τὴν παρθενικὴ τῆς ζώνης.

Κι' αὐτὴ ἡ στιγμή θ' ἀργοῦσε ἀκόμα: Ἡ Μυρτώ δὲν ἦταν ἀκόμα δεκαπέντε χρονῶν.

Μὰ ἡ Μυρτώ ὄνειρευόταν πολλές νύχτες τώρα, στὸ γλυκὸ φῶς τοῦ λυχνarioῦ, τὸν ὀρειχάλκινο γυαλιστερό καθρέφτη.

Ὡς τὰ τότε γινώριζε τὸν ἑαυτὴ τῆς ἀόριστα. Τὸν εἶχε δεῖ μέσα στὸ τρεμουλιαστὸ κυμάτισμα τοῦ ρυακιοῦ. Ἦξερε βέβαια, πῶς τὸ σῶμα τῆς ἦταν λεπτὸ καὶ λυγρὸ σὰν φρέσκο κλωνάρι φοινικιάς, ἤξερε πῶς τὰ μάτια τῆς ἦταν λίγο γυρτά καὶ μυγδαλάτα, μὰ δὲν ἤξερε τί χρῶμα ἀκριβῶς εἶχαν τὰ μάτια τῆς, οὔτε ἤξερε πῶς χαμογελοῦσε. Κι' ὅμως αἰσθανόταν πῶς τὸ χαμόγελο στὴ γυναίκα εἶναι τὸ μεγαλειότερο δῶρο τῶν Θεῶν.

Χαμογελοῦσε ἄραγε γλυκά, σὰν τὴν Ἀφρώ, ἢ μήπως χαμογελοῦσε ψυχρὰ σὰν τὴν Μελάχρα; Ἦταν τὰ χεῖλια τῆς τριανταφυλλένια καὶ τὰ δόντια τῆς σὰν τὸ σεντέφι; Ἐκάναν τὰ μαγουλάκια τῆς λακκάκια; Ἀστραφταν τὰ μάτια τῆς; Ἡ μήπως τὸ χαμόγελό τῆς ἔδινε στὸ στόμα τῆς τὴν ἑκφραση ποῦ εἶχαν τὰ τραγάκια ὅταν βέλαν;

Πόσα ἐρωτήματα καὶ πόσοι φόβοι !...

Γιατί νὰ μὴν μπορῇ κι' αὐτὴ νάχη ἕναν ὀρειχάλκινο γυαλιστερό καθρέφτη ;

Σιγά—σιγά ὁ πόθος τῆς γιὰ τὸν καθρέφτη μεγάλωνε. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ξεχανόταν πρὸς τὸν ἱερόν τοῦ ἄλσους, ὅπου κατάντησε νὰ μὴν κάνῃ πιά τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ στέκεται καὶ νὰ κυττάζῃ μέσα στὸ νερὸ τοῦ ρυακιοῦ. Οἱ ταχτικοὶ ἐπισκέπτες τοῦ ἱεροῦ ἄλσους ἄρχισαν νὰ τὴν πειράζουν, οἱ ἐταῖρες ἄρχισαν νὰ τὴν κακολογοῦν κι' ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἡ διαγωγή τῆς θάφτανε μιά μέρα ὡς τ' αὐτιά τοῦ μεγάλου ἱερέα τῆς Θεᾶς.

Μὰ ἡ Μυρτώ ἀδιαφοροῦσε.

Μιά μέρα ἕνας νέος μελαχρινός, ἐπισκέπτης τοῦ ἱεροῦ ἄλσους, ὁ Ἀριστόφρων, τὸ χαϊδεμένο παιδί τῶν ἐταῖρων, σταμάτησε καὶ τῆς μίλησε :

— Τί κυττᾷς μέσα στὸ κυμάτισμα τοῦ νεροῦ, χρυσομαλοῦσα ;

— Θέλω νὰ ἰδῶ, ἂν χαμογελάω ὁμορφα, μελαχροινέ μου Ἀπόλλωνα !

— Χαμογελᾷς σὰν τὴν Ἀπριλιάτικη αὐγὴ !

— Τὸ λές ἐσύ, μὰ γὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω. Δὲν ἔχω ὀρειχάλκινο καθρέφτη.

— Δὲν πρόσφερες ἀκόμα θυσία στὴ Θεά ;

— Εἶμαι μικρὴ ἀκόμα !

— Ὁ νέος σκέφτηκε λίγο καὶ ὕστερα τῆς εἶπε :

— Ἄν ἔρθης ἀπόψε κοντὰ στὸ ναό, θά σοῦ φέρω ἐγὼ ἕναν ὀρειχάλκινο καθρέφτη.

Ἡ Μυρτώ σκέφτηκε πῶς ἦταν ἱεροσυλία—μὰ τοῦ ἀπάντησε χαμογελώντας :

— Θάρτῶ.

Καὶ τὴ νύχτα, ποῦ ὅλα εἶχαν κοιμηθεῖ, βγῆκε κρυφὰ ἀπὸ τὸ δῶμα τῆς. Προσέχοντας μὴν κάνῃ τὰ βοτσαλάκια τῶν μονοπατιῶν νὰ τρίξουν, ἔφτασε στὸ ναό. Ὁ μελαχρινός νέος ἦταν ἐκεῖ. Στὸ λίγο φῶς τοῦ μισοῦ φεγγαριοῦ εἶδε στὰ χέρια τοῦ ν' ἀστράφτει κάτι. Ἐτεῖνε τὸ χέρι τῆς μὲ λαχτάρα. Ἐκεῖνος ὅμως τράβηξε τὸ δικό του καὶ τῆς εἶπε μὲ μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο :

— Ὁ καθρέφτης στοιχίζει ἕνα γλυκὸ φιλί. Τόσο τὸν πουλῶ.

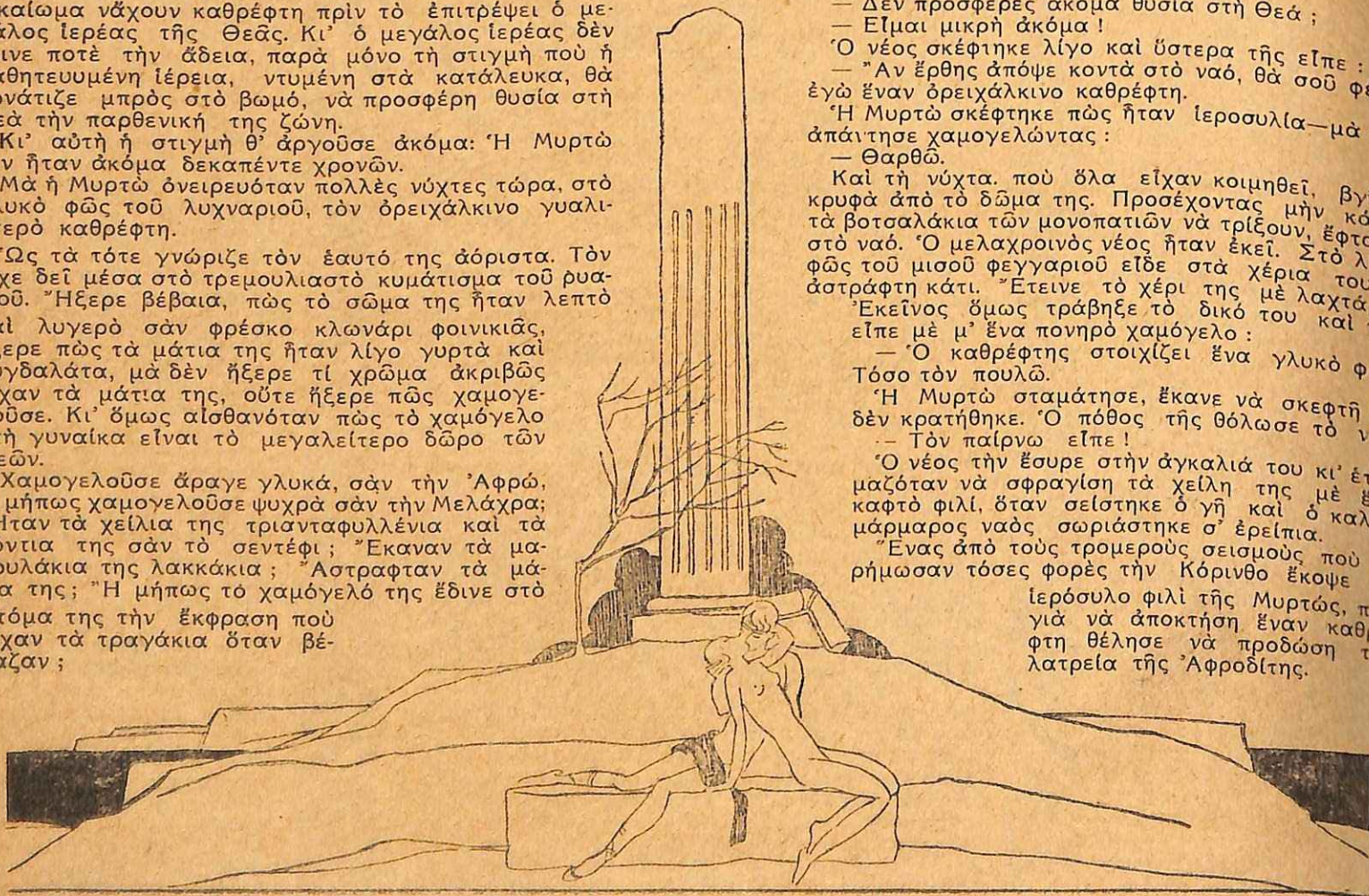
Ἡ Μυρτώ σταμάτησε, ἔκανε νὰ σκεφτῇ μὰ δὲν κρατήθηκε. Ὁ πόθος τῆς θόλωσε τὸ νοῦ.

— Τὸν παίρνω εἶπε !

Ὁ νέος τὴν ἔσυρε στὴν ἀγκαλιά τοῦ κι' ἐτοιμαζόταν νὰ σφραγίσῃ τὰ χεῖλη τῆς μὲ ἕνα καφτὸ φιλί, ὅταν σείστηκε ὁ γῆ καὶ ὁ καλλιμάρμαρος ναὸς σωριάστηκε σ' ἐρείπια.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς σεισμοὺς ποῦ ἐρήμωσαν τόσες φορές τὴν Κόρινθο ἔκοψε τὸ

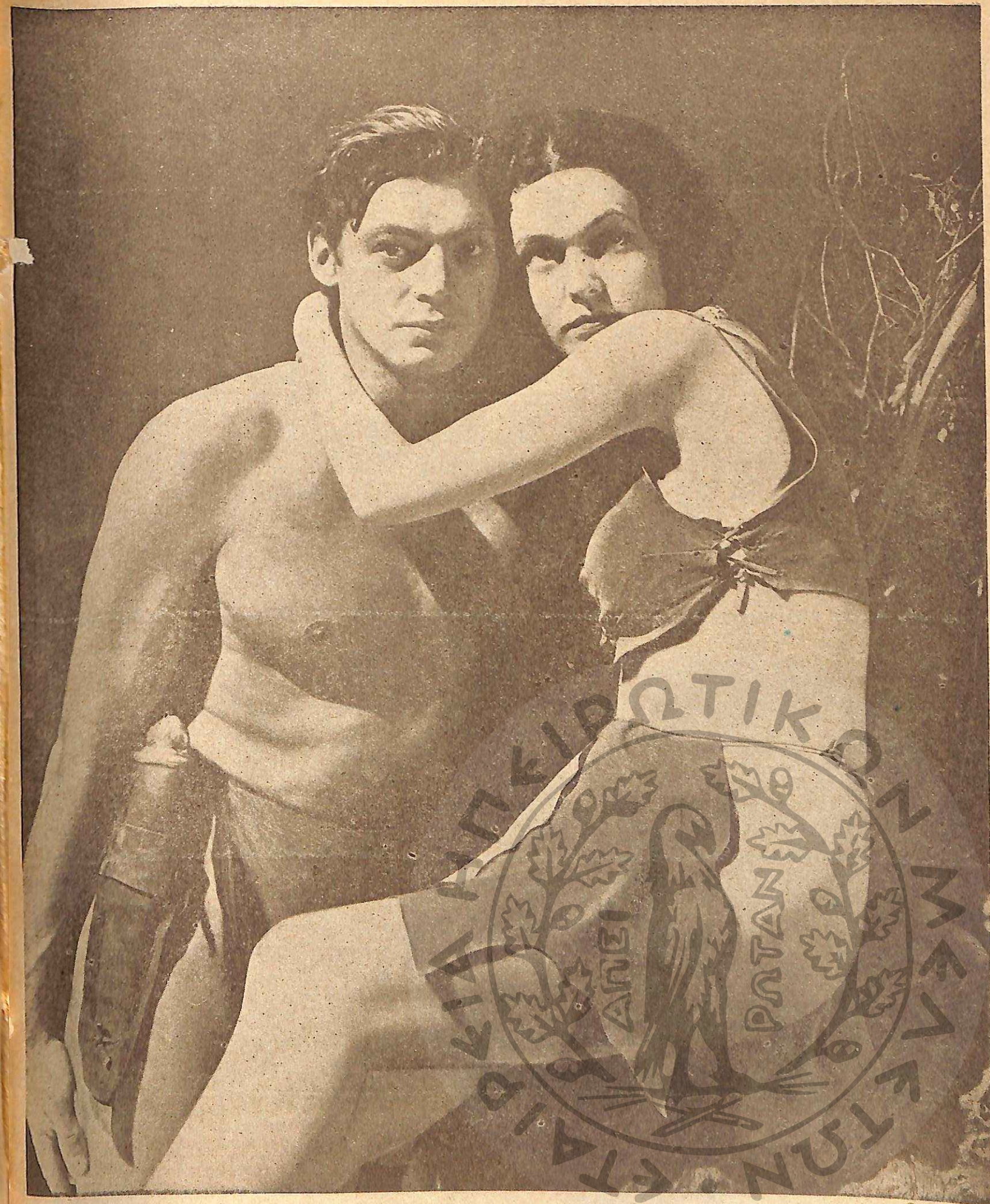
ἱερόσυλο φιλί τῆς Μυρτῶς, ποῦ γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἕναν καθρέφτη θέλησε νὰ προδώσῃ τὴν λατρεία τῆς Ἀφροδίτης.

ΛΟΤΟΥΣ ΛΟΓΚ

ΠΑΝΘΟΝ

ΤΖΟΑΝ ΒΕΪΣΜΙΛΕΡ - ΜΟΡΕΝ Ο ΣΙΛΑΙΒΑΝ

ΠΑΝΘΟΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΑΧΕΡ

Ο Κάν Λιρά επιδίδεται στο εμπόριο τών νεκρών. Μὲ ἄλλα λόγια ψάχνει γιὰ ἀρχαίους τάφους στὴν Βόρειο Αἴγυπτο καὶ μεταπώλεῖ τὶς μούμιες. Οἱ ἔρευνες τοῦ τὸν ἔφεραν ν' ἀνακαλύψῃ, κοντὰ στὴν Ἀλεξάνδρεια, τὸν θάλαμον τοῦ αἰωνίου ὕπνου τῆς ὡραίας Νεφάρ, ποὺ πέθανε τριακόσια περίπου χρόνια πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἐνας σοφὸς μοναχὸς, μετέφρασε τὰ ἱερογλυφικὰ ἐνὸς παπύρου, ποὺ ὁ Αἰγύπτιος ἀρχαιοπώλης ἀνεκάλυψε μέσα στὸν τάφο τῆς Αἰγυπτίας Νεφάρ. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσους αἰῶνες, ἦλθεν εἰς φῶς ἕνα ἐρωτικὸ δράμα τῆς ἐποχῆς τῶν Φαραώ. Τὸ ἱερογλυφικὸν κείμενο, σὲ πιστὴ μετάφραση, ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Δέξου, Νεφάρ, ποὺ καὶ στὸ βασίλειο ἀκόμῃ τῶν νεκρῶν μὲ μισεῖς, τὸν χαιρετισμὸ τῆς Ταχέρ, τῆς ἀγαπημένης. Ὁ ἱερεὺς τοῦ Σεράπεως, θεοῦ τοῦ κάτω κόσμου, ποὺ τοῦ προσέφερα θυσία, μοῦ παρήγγειλε νὰ σοῦ ἀνακοινώσω τὴν συμπεριφορὰ μου καὶ νὰ σὲ προσκυνήσω μ' εὐλάβεια. Δὲν ἀνοίξα λοιπὸν τὸν τάφο σου, τὸν μῆνα αὐτόν, δώδεκα ἀκριβῶς σελῆνες ἀπὸ τὸν θάνατό σου, οὔτε ἀπὸ ἀσέβεια, οὔτε ἀπὸ ταπεινοφροσύνη. Γιὰ νὰ κατευνάσω τὴν ψυχὴ σου, καταθέτω στὰ πόδια σου ποὺ ἔχουν καθηλωθῇ στὴν ἀκίνησιάν τοῦ αἰωνίου ὕπνου, ὀλόκληρη τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ κάνω πρὸ παντός γιὰ νὰ φεισθῇς τῶν ἀπογόνων μου. Αὕτῃ εἶναι ἡ παραγγελία τοῦ ἱερέως τοῦ Σεράπεως, Ὑπῆρξες ἡ Νεφάρ ἡ ὡραία. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ταχέρ, ἡ ἀκόμα ὡραιότερη. Εἶσαι μπροστὰ στὴν αἰωνιότητα ἡ κόρη τοῦ Φαραώ, ἡ ἀπόγονος τοῦ Ἀμμωνος Ρᾶ, τοῦ Θεοῦ τῶν θεῶν. Ἐγὼ εἶμαι ἡ κόρη ἐνὸς δούλου. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀλλάξῃ οὔτε αὐτὴ ἡ ἴσις. Τί σημασία μπορεῖ ὅμως νὰ ἔχῃ ἡ διαφορὰ τῆς γενειᾶς μας; Ἡ οὐσία εἶναι πῶς κι' οἱ δύο μας εἴμαστε γυναῖκες, ἡ βασίλισσα ἐσὺ καὶ ἐγὼ ἡ δούλη, ποὺ ἀγαπήσαμε τὸν ἴδιον ἄντρα. Καὶ μὲς στίς στενὲς λωρίδες ποὺ εἶναι τυλιγμένη ἡ μούμια σου, μέσα στὸ κρανίον σου ἀπ' ὅπου σοῦ ἀφαίρεσαν μὲ καυτὸ σίδερο τὸν ἐγκέφαλο, τὰ αἰῶνια ἐνῶ μένα δάκτυλά σου καὶ τὸ σκληρὸ στήθος σου διατηρεῖται ἡ ἀνάμνηση ποὺ μὲ κάνει τρελλὴ ἀπὸ ἀπόγνωση, ἡ ἀνάμνηση τοῦ πρώτου ἐρωτός τοῦ Φρᾶ. Σὲ βλέπω ἀκόμῃ καθὼς κοιμόσουν, ἕως τὸ μεσημέρι, στὴν κλίνη σου ποὺ ἦταν ὄλο πορφύρα καὶ ἐλεφαντόδοντο. Δουλειὰ μου ἦταν νὰ σιγανοτραγουδῶ γιὰ νὰ λικνίζω τὰ ὄνειρά σου. Ἡ ἀδελφὴ μου Ἀφί ἔσειεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ βαμμένο πρόσωπό σου ἀπαλὰ φτερά παγωνιοῦ. Ἐκατὸ γυναῖκες ἐπερίμεναν νὰ χαμογελάσῃς γιὰ νὰ χαμογελάσουν, νὰ δακρύσῃς γιὰ νὰ δακρύσουν. Οἱ χιτῶνες σου μετριόντουσαν μὲ χιλιάδες. Ἐγὼ ἤμουν γυμνή. Καὶ ὁ Φρᾶ, ὁ κύριος, ὁ βασιλεὺς, ὁ Θεός, ποὺ σὲ εἶχε νυμφευθῇ, ἐρχόταν πάντοτε γιὰ νὰ σὲ καμα-

ρώνῃ ἀποκοιμισμένη. Σὲ τέτοιες στιγμὲς ὁ ἔρωτας, ὁ πόθος καὶ τὸ παιδί τους, ἡ ζήλεια, μπῆκαν στὴν καρδιά μου.

Ἐσὺ, Νεφάρ, ἦσουν ἡσυχὴ στὸν ἔρωτά σου. Ἦσουν—ἀφείλω νὰ τ' ὁμολογήσω—μιά κυρία καλὴ. Ποτὲ δὲν συνήθιζες νὰ μπῆγῃς βελόνες εἰς τὰ στήθη τῶν δούλων σου. Εἶχες γεννηθῇ βασίλισσα καὶ ζούσες ὡς βασίλισσα. Κι' οἱ εὐτυχισμένες μέρες σου, πνιγμένες μέσα στὰ ἀρώματα, περιστοιχισμένες ἀπὸ θαυμασμό, σοῦ φαίνονταν ἀνούσιες.

Ὁ ἔρωτας καὶ ἡ ζήλεια μου μὲ σπρώχνανε νὰ σὲ κατατρέψω. Γιὰ τὸν Φρᾶ, τὸν κύριό σου, τραγούδησα τὰ καλλίτερα τραγούδια μου, ἐξύμνησα τὴν θεϊκὴ καταγωγὴ τοῦ. Τοῦ

εἶπα στὰ τραγούδια μου, πόσον ἔνοχα βλέμματα ἔρριχνες στοὺς μαύρους δύτες τῆς ἀκολουθίας σου, κάθε φορὰ ποὺ ἡ βασιλικὴ θαλαμηγός σου κυλοῦσε στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ. Ἀπὸ τὰ τραγούδια μου ἔμαθε ὁ Φρᾶ ὅλη τὴν πλήξη ποὺ σοῦ προξενούσαν οἱ ἐπισκέψεις του, ὅλη τὴν κόπωση ποὺ σοῦ ἄφηναν τὰ χάρδια του. Καὶ ὅταν πέθανε ὁ γυιὸς τῶν ἐρώτων σας, τοῦ ἔδειξα τοὺς εὐρεῖς γοφούς μου καὶ τὸ σφι-

χτὸ ὄρθιο στήθος μου, προσποιουμένη ὅτι τάχα μὲ εἶχε πάρῃ ὁ ὕπνος εἰς τὰ πόδια σου. Καὶ ἔτσι, Νεφάρ, σ' ἐνίκησα. Καὶ ἀναγκάθηκες νὰ δραπετεύσῃς τὸ βράδυ, ποὺ ὁ Φρᾶ ὁ κύριός μου, ὁ θεός μου, ἤθελε νὰ σοῦ ἐπιβάλλῃ τὴν ποινήν ποὺ ἀρμόζει στὴν μοιχεία, γιὰ τὴν ὁποίαν σὲ κατηγορήσα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δούλους μου ἀνεκάλυψε τὰ ἴχνη σου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σὲ παρηκολούθησε καὶ σὲ εἶδε νὰ στενοχωρῆσαι καὶ νὰ χύνῃς δάκρυα.

Ἐγνώρισες καὶ σὺ τὸν πόνον, ἔμαθες καὶ σὺ τὴν γεύση τῆς ἀθλίας τροφῆς ποὺ κερδίζεται τόσο σκληρά. Μὰ ἡ βασιλικὴ σου ὑπερηφάνεια σὲ ἐμπόδιζε νὰ παραπονεθῇς, νὰ κατηγορήσῃς τὸν Φρᾶ.

Ἐγὼ φοβόμουν τὴν ἐπιστροφή σου, γιὰτὶ ἦσουν τόσο ὡραία, ὥστε ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι σὲ ἔκρυβαν καὶ σὲ ἐπροστάτευαν χωρὶς κἄν νὰ ξέρουν ποῖα εἶσαι.

Κάποτε εἶχα τὴν αἴσθηση πῶς δὲν κατεδίωκα πλέον παρὰ μιὰ σκιά, μιὰ πνοή. Ἀλλ' ὁ οἶ-

κτος δὲν ἐμάλαξε τὴν καρδιά μου γιὰτὶ θυμόμουν τὰ χάρδια τοῦ Φρᾶ καὶ τὴν ἀγέρωχὴ περιφρόνησί σου. Καὶ ἔτσι, εὐχήθηκα τὸν θάνατό σου, ἀφοῦ σὲ καταδίωξα ἀπὸ καλὺ. Βα σὲ καλύβω.

Καί, τώρα νὰ ποὺ ὁ ἱερεὺς τοῦ Σεράπεως ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ εὐχὴ ἐξισοῦται πρὸς τὴν πράξη, πρὸς τὸ ἐγκλημα.

Μίαν νύχτα, στηριζομένη σ' ἕνα στριψιμὸν ποὺ σ' ἔθαυ, μαζὲς γύριζες στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἀλλὰ δὲν κατεθύνηθη, στὸ Βρούχιο, τὴν συνοικίαν τῶν βασιλικῶν μεγάρων.

Ἐπῆγες στὴ Ρακώτιδα, τὴν συνοικίαν τῶν πτωχῶν, καὶ ἄρχισες νὰ ζητιανεύῃς. Ὁ ἄνθρωπός μου, ποὺ σὲ παρακολούθησε, ἔτρεξε νὰ μοῦ τὸ προφθάσῃ.

Ἡ Νεφάρ ζητιανεύει, ὅλη ἡ Ρακώτις τὴν θαυμάζει καὶ ὅμως κανεὶς δὲν γνωρίζει τὴν βασίλισσα. Ἄν ἀνοίξῃ τὸ στόμα της καὶ μιλῇ, ὁ λαὸς θὰ σηκωθῇ καὶ ἐμεῖς οἱ δύο, ἐσὺ ἡ ὡραία, ἐγὼ ὁ ταπεινός, θὰ πεθάνουμε.

Δὲν ἐννοῶ νὰ σκοτώσω τὴν κόρη τῶν Φαραώ! τοῦ εἶπα ἐγὼ. Ὅποιος βάψῃ τὰ χέρια τοῦ σὲ βασιλικὸ αἷμα, στέλνεται τὰ θύματά του εἰς τὴν σειρὰ τῶν θεῶν, ποὺ τότε ἐκδικοῦνται ὡς τὴν ἑκατοστὴ γενεά.

Σοῦ ὀρκίζομαι, Νεφάρ, ὅτι ὁ γράφεὺς γράφει καθ' ὑπαγόρευσίν μου μόνο τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι τὸ χέρι ποὺ ἔκρυψε μέσα εἰς τὸν χιτῶνα σου τὸ φαρμακερὸ φίδι δὲν ἦταν τὸ δικό μου.

Κόρη τῶν Φαραώ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ ἀνήγγειλε τὸν θάνατόν σου μοῦ ἀνέφερε ὅτι τὸ ὄνομά σου, ἀποκαλύφθηκε καὶ κυκλοφοροῦσε σ' ὀλόκληρῃ τὴν Ρακώτιδα.

Ἡ εἰδηση τοῦ θανάτου σου ἔφθασε ὡς τὰ αὐτιά τοῦ Φρᾶ. Καὶ αὐτὸς ποὺ εἶνε μεγαλόψυχος σὲ ἔθαψε ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλιν, τῆς ὁποίας ὁ λαὸς ἀκόμῃ εὐλογεῖ τὸ ὄνομά σου. Καὶ σοῦ ἀπένιμε ὅλες τὶς τιμὲς ποὺ ἀρμόζουν εἰς τὴν καταγωγὴν σου, τὸ ζέντ—βασιλικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἐν εἶδει μίτρας— τὴν ἐχιδνα, τὸ σκῆπτρο καὶ τὶς πτέρυγες τῆς Ἰσιδος.

Ὑστερα μὲ ἀνύψωσε εἰς τὴν θέσιν ἐπισήμου συζύγου. Γιὰτὶ ὁ ἄντρας δὲν εἶχε ποτὲ τὴν γυκαίκα ποὺ κοιμάται πλάι του κι' ὅπως ἐπίστεψε ὅτι ἐσὺ τὸν εἶχες ἀπατήσῃ, ἔτσι ἐμένα μὲ πιστεύει ἄσπιλη.

“Ηρεμα κυλάει ο Μοντέ-
γο ανάμεσα στις χλοερές
του ακτές.

Πίσω από το ποτάμι, σά
νά καρβάλει την ράχη ενός απότομου βουνού, φαίνεται ή
Παληιά Κοϊμπρα... Θάλεγε κανείς πώς έχει τινάξει κατά
την ακτή, τὰ ἀρχαία σπίτια της και ιὰ δεσπόζει με τὸν
αὐτοκρατορικὸ νὰό της και τὸν πένθιμο δῆκο τοῦ πύργου
της, ἐκεῖ ψηλά...

Κάτω ἀπὸ ἕνα αἰωνόβιο δέντρο, εἶναι ἀπέραντη γαλήνη,
ἱσκιος και δροσιά. Καὶ ἕνα χορταριασμένο πέτρινο
παγκάκι...

Αὐτὸ τὸ πέτρινο χορταριασμένο παγκάκι εἶναι ἡ ἀγαπη-
μένη γωνιά τῆς ἀμοιρῆς Ἰνές στὸ Κάστρο.

Κάποιο Πορτογαλλικὸ τραγοῦδι λέει: «Κλαίει ὁ Μοντέ-
γο, ξεχειλισμένος ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς πεντάμορφης Ἰνές».

Πόσες φορές μέσα στις σκοτεινές, ἀφέγγαρες νύχτες δὲν
μοῦ φάνηκε πὼς τὸ ποτάμι ἔκλαιγε πραγματικά. Θάλεγε
κανείς πὼς ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ πέρα
ἡ Ἰνές, ἡ ἀμοιρῆ ἡρώιδα τῶν ρωμαντικῶν αὐτῶν παραδό-
σεων, καθισμένη ὡρες ἀτελείωτες πάνω σ’ αὐτὸ τὸ παλιὸ
πέτρινο παγκάκι με τὸν ἀγαπημένο της, τὸν Δὸν Πέδρο τὸν
Σκληρόκαρδο...

“Ὁρες - ὡρες, μοῦ φαίτοκανε πὼς ἔβλεπα νὰ πλανιέται
δλόγυρα ἡ θλιμμένη σκιά της... “Ὅμοια, ὅπως τὴν εἶχε δῆ
καὶ ὁ βασιλιάς, τὴν χρυσομαλλοῦσα βασίλισσά του... “Ὁ

βασιλιάς ὁ Δὸν Πέδρος ἐρχότανε
κάθε μέρα ἐδῶ πέρα γιὰ νὰ κλαίῃ τὴν
ἀγάπη του. Σωριαζόταν καταγῆς, πά-
νω σὲ τοῦτο τὸ μοσκοβολημένο, ἀπαλὸ
χορτάρι, και πρόσταζε ὅλους τοὺς αὐ-
λικούς πού ἀποτελοῦσαν τὴν ἀκολου-
θία του, νὰ γονατίζουν και νὰ προσεύ-
χωνται γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς
της... Τότε ὅλες οἱ καμπάνες τῆς πα-
ληῆς πολιτείας ἔσμιγαν τοὺς δυνατοὺς
ἤχους τους με τὰ κλάμματα τοῦ βασι-
λιά, πού δὲν ἔλεγε τίποτ’ ἄλλο, παρὰ
μόνο:

— Ἰνές, ἀγαπημένη μου Ἰνές. “Ατυ-
χη Ἰνές... Ἰνές, πού ἐστέφηκες βασί-
λισσα μετὰ τὸν θάνατό σου.

“Ἡ πεντάμορφη, θρυλικὴ βασίλισσα
εἶχε θέσει θῦμα ταπεινῶν ραδιουργιῶν.
“Ὀλὴ ἡ αὐλὴ μισοῦσε τὴν ἀβρῆ και
γλυκεῖα γυκαίκα, πού τὸ μόνο της
σφάλμα ἦταν πὼς εἶχεν ἀγαπηθῇ ἀπ’
ἕναν ἐστεμμένο πρίγκηπα, και τοῦ πα-
ραδόθηκε γιὰ πάντα... “Ἦταν σὰν μιὰ
περιστερὰ μέσα σὲ μιὰ φωλῆ γεμά-
τη ὀχιές. Ὅργισμένος γιὰ τὸν ἀτέρεια-
στο ἔρωτα τοῦ πρίγκηπα ὁ βασιλιάς
πατέρας του, τὸν ἔκλεισε μέσα στὸν
πύργο, πού ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὸν

Μοντέγο, και τὴν ὠραία Ἰνές μέσα σ’ ἕνα μικρὸ σπιτάκι-
σιμὰ σ’ αὐτὸ τὸ παγκάκι, πίσω ἀπ’ τὸ αἰωνόβιο δένδρο.
Μὰ ἡ φρουρά, συγκινημένη ἀπ’ τὴν γλυκεῖα χάρη τῆς Ἰ-
νές, τῆς ἐπέτρεπε νὰ βγαίνει τις νύχτες ἔκai νὰ κάθεται,
πάνω σὲ τούτη τὴ πέτρα. Καὶ ὁ Δὸν Πέδρο, ἀπὸ τὸ παρά-
θυρο τῆς φυλακῆς του, τῆς πετοῦσε φλογερὰ γράμματα,
πού ἡ Ἰνές τὰ ἔπιανε πᾶνω στὰ κυματάκια τοῦ ἡρεμοῦ
ποταμοῦ... “Ὁσπου μιὰ μέρα τὴν βρῆκαν φαρμακωμένη.

“Ὅμως ὁ Δὸν Πέδρο δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ τὸ θρόνο.

Κι’ ἀμέσως, ἔπειτα ἀπ’ τὴ στέψη του στὸ μαῦρο πολιτι-
κὸ νὰό τῆς Κοϊμπρας, ἐπρόσταξε νὰ ξεθάσουν τὸ λείψανό
της και νὰ τοῦ τὸ φέρουν στὸ παλάτι...

“Ὅταν τὸ πτώμα τῆς φαρμακωμένης Ἰνές, μεταφερότανε
με τέτοια ἐπισημότητα πάνω ἀπὸ τὸν Μοντέγο, οἱ καμπά-
νες ὀλοκλήρου τῆς Πορτογαλλίας χτυποῦσαν πρὸς τιμὴ
της. “Ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς, βουτηγμένος στὰ πένθιμα, ἐβά-
διζε πλάι στὸ φέρετρό.

“Ὁλος ὁ κλήρος εἶχε κατεβεῖ κάτω, και εἶχε περιτριγυ-
ρίσει τὴν φτωχὴ Ἰνές...

Στὸ παλάτι ψηλά ῥοῖζανε χιλιάδες σημαίες. Καὶ ἅμα
ἔφεραν τὸ φέρετρό στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ θρόνου, ἔξω
ἀντήχησε ἡ ὁμοβροντία τῶν κανονιῶν πού χαιρετοῦσαν τὴ
βασίλισσα... “Ὅλοι οἱ αὐλικοὶ εἶχαν διαταχθεῖ, νὰ μαζευ-

ΦΤΩΧΗ ΙΝΕΣ!

τοῦν στὴν αἴθουσα τοῦ θρό-
νου.

“Εἷγαν τὴν Ἰνές ἀπὸ τὸ
φέρετρό και τὴν ἔντυσαν
Κοϊμπρας νὰ τὴν στέψη βασίλισσα. “Ὀλὴ ἡ τελετὴ τῆς στέ-
ψεως ἐξετελέσθηκε κανονικῶτα, μόνο ἀντὶ νὰ ψάλλουν
στὴν νέα βασίλισσα τὸν πολυχρόνιο, τῆς ἔψαλλαν τὴν νε-
κρώσιμη ἀκολουθία!...

“Υστερώτερα ἔφταξε ἡ πιὸ φρικτὴ στιγμή!... “Ὅταν ὁ τε-
λετάρχης ἀνήγγειλε στὰ πλήθη τὸ πατροπαράδοτο! — Ἰνές
ντὲ Κάστρο — βασίλισσα τῆς Πορτογαλλίας!

Καὶ μόλις δόθηκε τὸ σύνθημα, ἀμέσως κατεβήκανε ὅλες
οἱ σημαίες κι’ ἀπ’ τὸν ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ ἀντήχησε ἡ
τελευταία φράση!

— Αἰωνία ἡ μνήμη τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς βασι-
λίσσης Ἰνές τῆς Πορτογαλλίας...

“Ὁ λαὸς δὲν μπόρεσε νὰ βιστάξῃ τὰ δάκρυά του και ὁ
ὅλος ὁ κλήρος μπῆκε ψάλλοντας μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ
θρόνου. Τότε ὁ βασιλιάς σηκώθηκε και ὕψωσε τὸ χέρι. “Ὅλοι
σωπάσανε ἀμέσως.

— Φίλοι μου, ἀκόμη δὲν ἔγιναν ὅλα! “Επειτα ἀπὸ τὴ
στέψη γιὰ τὸ θρόνο, ἐπακολουθεῖ τὸ ἔθιμο τοῦ χειροφιλή-
ματος... Λοιπὸν ὅλοι θὰ φιλήσωμε τὸ χέρι τῆς Αὐτῆς Με-
γαλειότητος τῆς νόμιμης, τῆς ἀγαπημένης, τῆς μοναδικῆς

και παντοτινῆς συζύγου μου... Καὶ
πρῶτος αὐτὸς, λυγίζοντας τὸ γόνατο,
ἀσπάσθηκε τὸ ἀποσυντεθειμένο χέρι
τῆς φτωχῆς Ἰνές.

— Κύριοι! “Ἡ βασίλισσα ἀναμένει...

— Τότε οἱ αὐλικοὶ ἄρχισαν νὰ σιμώ-
νουν ἕνας, ἕνας. Πάνω στὸ πτώμα σε-
ρόντουσαν ἄπειρα σκουλήκια. Τὰ σκου-
λήκια ἔπεφταν πάνω στὰ χρυσοῦφανα
ὑφάσματα, στὸ ἀτλάζι και στὸ βελού-
δο και στὴν πορφύρα. Τὸ γυμνὸ κρα-
νίο της κάτω ἀπὸ τὴ βασιλικὴ κορῶ-
να, ἦταν φοβερὸ στὴ θέα.

— Κόμη ντὲ Ταβήρα! “Εσᾶς σᾶς ἀ-
παλλάσσω ἀπὸ τὸ χειροφιλημα... Ἐῖσθε
ὁ μόνος πού ὑπερασπιστήκατε τὴν βα-
σίλισσά μου ἀπὸ τὴν ἀνανδρία τῶν
ἐχθρῶν της...

— Μὰ γι’ αὐτὸ ἴσα ἴσα παρακαλῶ
τὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότητα νὰ μοῦ
ἐπιτρέψῃ ν’ ἀκολουθήσω τὸ παράδειγ-
μά της...

Καὶ γονατίζοντας μπρὸς της, σὰ νὰ
ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ζωντανή, ἀσπάσθη-
κε τὸ χέρι της.

— Δοῦκα τοῦ Σανταρέμ!

“Απὸ τὸ πλήθος τῶν εὐγενῶν ἐβγή-
κε ἕνας χλωμὸς ἱππότης, πού ἀπά-

νω στὸν μανδῦα του ἦταν κεντημένα ἀσημένια λεοντάρια.

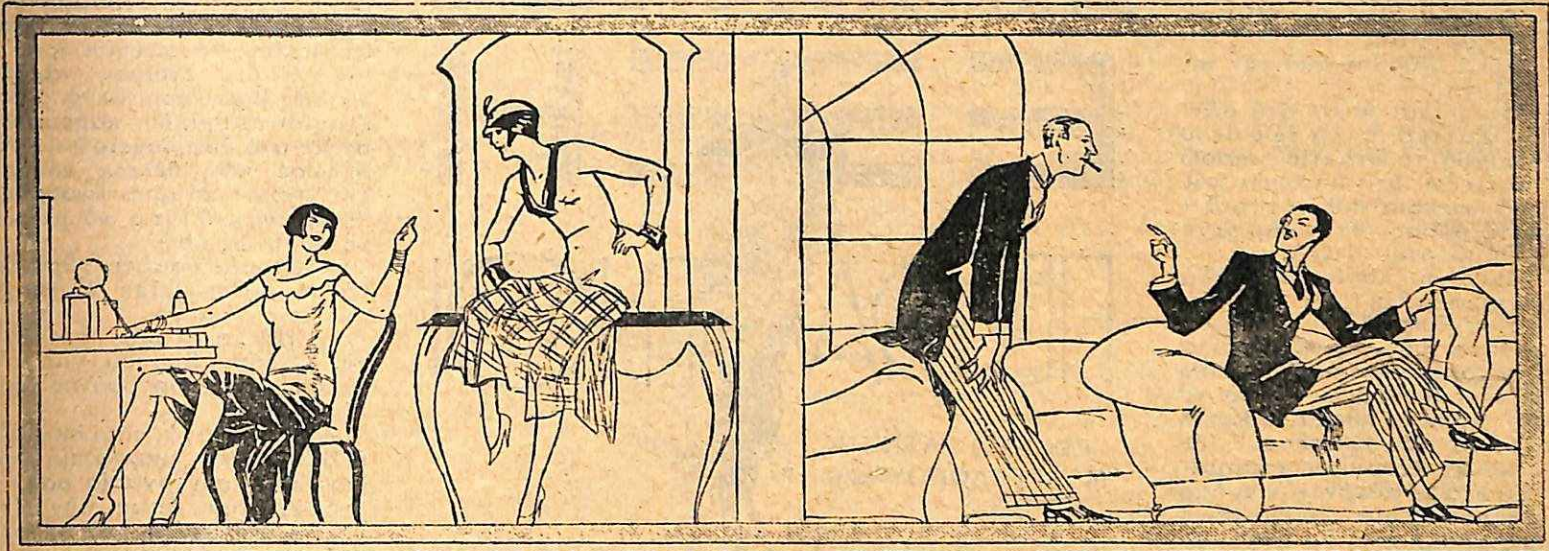
— Πλησίασε... “Εσὺ τὴν ἀγαποῦσες... Καὶ ὅμως τὴν κατέ-
στρεψες ἀπὸ ταπεινὴ ζήλεια. Δὲν ἐδίστασες νὰ τὴν δηλη-
τηριάσῃς, στέλνοντάς της λουλούδια ὁθῆεν ἐξ ὀνόματός
μου!... Πλησίασε λοιπὸν Δοῦκα τοῦ Σανταρέμ. “Ακόμη πιὸ
κοντὰ... Μὰ γιατί τρέμεις; Βλέπεις, ἐγὼ δὲν σοῦ μοιάζω.
Δὲν ζηλεύω. Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ τὴν φιλήσῃς στὸ στόμα...

Τὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ πατώματος, ἔβραζε ἀπὸ ἄσπρα,
παχειὰ σκουλήκια...

— Λοιπὸν Δοῦκα... Πιὸ σφιχτά... Φίλησέ τὴν πιὸ σφιχτά...
ἀκόμη... ἀκόμη... Μήπως δὲν τὰ ἐπόθησες τὰ φιλιὰ της;
Λοιπὸν ἐπωφελήσου τις λίγες τοῦτες στιγμὲς τῆς ζωῆς
πού σοῦ ἀπομένουν. Γιατὶ ὁ δῆμιος σὲ περιμένει, και οὔτε
ἡ ἴδια ἡ κόλαση εἶναι ἱκανή, νὰ γλυτώσῃ τὸν φονιά τῆς
βασίλισσάς μου... “Ἦσουν αἱ ὁμορφες, δοῦκα. Μολὺ ὁμορφος...
Κι’ ὅμως ἡ Ἰνές... ἡ φτωχὴ μου Ἰνές μόνον ἐμένα ἀγα-
ποῦσε! “Εσὺ σὲ λιγάκι θὰ βρῖσκεσαι ἐκεῖ ψηλά... Πές της
λοιπὸν ὅτι ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ τὴν ἀγαπῶ πιὸ πολὺ
ἀπ’ ὅσο τὴν ἀγαποῦσα ζωντανή. Πές της ἀκόμη πὼς ὁ βα-
σιλιάς Δὸν Πέδρο δὲν θὰ πάρῃ ἄλλη γυναῖκα, και ἡ Πορ-
τογαλλία δὲν θ’ ἀποχτήσῃ ἄλλη βασίλισσα!...

“Εἰς ἐκδικήθηκε τὸν ἀδικο θάνατο τῆς Ἰνές, ὁ Δὸν Πέ-
δρο ὁ σκληρόκαρδος. “Ὁ πιὸ σκληρὸς ἀπὸ τοὺς βασιλιά-
δες τῆς Πορτογαλλίας.

ΕΝΑΣ ΠΙΚΑΝΤΙΚΟΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ D. DEVANG ΤΑ ΔΥΟ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

ΟΝΤΕΤ—ΜΩΡΙΣ
ΖΑΝΕΤ—ΑΛΦΟΝΣ

Πρώτη σκηνή.—Οἱ δύο ἄντρες στὸ γρα-
φεῖο τοῦ Μωρίς.

ΜΩΡΙΣ.— Δὲν τολμῶ νὰ τὸ πῶ. Κι’
ὅμως ὡς τὴ στιγμή εἰμ’ εὐτυχισμένος.
“Ἡ ὄντὲ εἶναι μιὰ ἀφοσιωμένη γυ-
ναῖκα. Μὲ λατρεύει. Τὸ βλέπω· τὸ δια-
βάζω στὰ μάτια της.

ΑΛΦΟΝΣ.— Μὴν ἔχεις ποτὲ πεποίθη-
ση στὶς γυναῖκες. Οἱ γυναῖκες εἶναι
σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ, πού ἀγαποῦν ἕνα
παιχνίδι ὥσπου νὰ τὸ βαρεθοῦν και νὰ
ζητήσουν ἄλλο.

ΜΩΡΙΣ.— “Ὅστε σύ, σὰ νὰ λέμε, δὲν
ἔχεις καμμιά ἐμπιστοσύνη στὴ γυναι-
κά σου.

ΑΛΦΟΝΣ.— “Απολύτως καμμιά. Μιὰ
γυναῖκα δὲν εἶναι ποτὲ πιστή, ποτὲ τί-
μια, ὅπως ἐννοοῦμε τὴ γυναικεῖα τιμὴ
οἱ ἄντρες.

ΜΩΡΙΣ.— “Εχεις δηλαδὴ τὴν ἰδέα
πὼς ἡ Ζανὲτ μπορεῖ και νὰ σ’ ἀπατά;

ΑΛΦΟΝΣ.— Γιατὶ ὅχι; Κι’ αὐτὴ τὴ
στιγμὴ πού μιλάμε, οἱ γυναῖκες μας
μποροῦν ὠραιότατα νὰ βρίσκωνται στὶς
ἀγκαλιές τῶν ἐραστῶν τους.

ΜΩΡΙΣ.— Δηλαδὴ φιλολογεῖς τώρα.
Γιατὶ ἂν ἐμένα, φίλε μου, μοῦ περνοῦ-
σαν ἀπ’ τὸ μυαλὸ τέτοιες ἰδέες, δὲ θὰ
μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω λεπτὸ.

ΑΛΦΟΝΣ.— Τὶ θάκανες δηλαδὴ;

ΜΩΡΙΣ.— Θὰ παρακολουθοῦσα, θὰ
φύλαγα, θάψαχνα τὴ τσάντα της, θά-
παίρνα τὴν ἀλληλογραφία της, θάκα-
να τὸ πᾶν γιὰ νὰ μάθω, γιὰ νὰ πεισθῶ.

ΑΛΦΟΝΣ.— Καὶ σὲ τί θὸ σ’ ὠφελοῦ-
σε; “Υπόθεσε πὼς μάθαινες ὅτι ἡ γυ-
ναῖκά σου ἔχει ἐραστή. Τὶ θάκανες;

ΜΩΡΙΣ.— Τούλάχιστο θὰ τὴ χωρίζα.

ΑΛΦΟΝΣ.— (ὁ ὑποκρινόμενος) Λές; “Εγὼ
ἀμφιβάλλω. Μονάχα πού θὰ γινόντουσαν
γελοῖες μπροστά της. Γιατὶ, γιὰ νὰ τὴ
χωρίσῃς δὲ θάχες τὴ δύναμη. Θὰ τὴν
ἀγαποῦσες τότε πιὸ πολὺ. “Ὁ μαγνη-
τισμός της, ὁ ἀκατανίκητος, θὰ ἐξα-
σκοῦσε εἰς τὸ τέλος τὴν τραγικὴ ἐπιρ-
ροή του. Καὶ δὲ θὰ τὴν ἄφινες, παρὰ
ἂν σ’ ἄφινε ἐκείνη. Θὰ τ’ ἀνεχόσουν

ὅλα. (παύση) Τούλάχιστον ἐγὼ τὸ
ὁμολογῶ. Αὐτὸ θὰ πάθαινα.

ΜΩΡΙΣ.— “Ὡς τόσο, τί καθόμαστε και
λέμε τώρα κουταμάρες; Οὔτε ἡ ὄντὲ
οὔτε ἡ Ζανὲτ μᾶς ἀπατοῦν φυσικά.

ΑΛΦΟΝΣ.— “Α μπράβο. Τώρα εἶπες
μιὰ σωστὴ κουβέντα. “Εμεῖς πρέπει νὰ
πεισοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας πὼς οἱ γυναι-
κες μας δὲν μᾶς ἀπατοῦν. Καὶ νάμαστε
ἐτοι ἡσυχοί.

ΜΩΡΙΣ.— (χωρὶς νὰ θέλῃ ἐπηρεάζε-
ται) Μὰ τὸ καταλαβαίνεις πὼς μ’ αὐτὸ
σου τὸ ὕψος μοῦ βάζεις ὑποψίες;

ΑΛΦΟΝΣ.— Κάνω πολὺ ἄσχημα. Με-
τανοῶ. “Αλλά κι’ ἂν ἀκόμη σοῦβαλα
ὅπως λές, ὑποψίες, προσπάθησε νὰ μὲ
βγάλῃς τρελλό. “Α πεισθῇς πὼς δὲν
ἔχω τὴν λέω, νὰ μὲ κυττάξῃς με ὀκτο,
νὰ γελάσῃς, ἀλλὰ μὴν προσπαθήσῃς
νὰ ἐξακριβώσῃς τί κάνει ἡ γυναῖκά σου.
“Υπάρχει κίνδυνος νὰ βγῇς ζημιωμένος.

ΜΩΡΙΣ.— “Αλφόνς, βγαίνεις ἀπ’ τὰ
ῥοῖα, ἔχεις νὰ μοῦ πῇς τίποτα συγκε-
κριμένο;

ΑΛΦΟΝΣ.— Στὸ λόγῳ τῆς τιμῆς μου—
ὄχι τῆς συζυγικῆς γιατί σ’ αὐτὴν δὲν
ἔχω ἐμπιστοσύνη.—δὲν ξέρω ἀπολύτως
τίποτα.

ΜΩΡΙΣ.— Τότε λοιπὸν εἰσαὶ τρελλός.

ΑΛΦΟΝΣ.— Σ’ εὐχαριστῶ. Μ’ αὐτὸ
μὲ ἡσυχάζεις κι’ ἐμένα.

(ΣΚΗΝΗ 2η)

(“Ἡ ὄντὲ κι’ ἡ Ζανὲτ στὸ δωμάτιο τῆς
πρώτης, ὕστερα ἀπὸ δέκα ἡμέρες).

ΖΑΝΕΤ.— (συνεχίζοντας ἀρχισμένη
κουβέντα) Δὲν ξέρω... “Εγὼ πάντως,
ποτὲ μοῦ δὲν ἔπαιρνα καμμιά προφύ-
λαξη, καμμιά ἀπολύτως. Κι’ ὅμως πο-
τὲ ὁ ἄντρας μοῦ δὲν μοῦδεῖε πὼς
ὑποπτεύεται τίποτε. Τοῦ ἔλεγα μιὰ ἀ-
πίθανη δικαιολογία. Παραδείγματος χά-
ρη πὼς ἔπαιζα μπριτζ ὡς τὸ πρωῒ. Δὲ
μὲ ρωτοῦσε οὔτε πού οὔτε μὲ ποιоῦσε.

ΟΝΤΕΤ.— “Εγὼ ἀπ’ ἐναντίας ἔπαιρ-
να ὅλες τις προφυλάξεις. Κι’ ὅμως δὲν
τὴ γλύτωσα, ὅπως δὲν τὴ γλύτωσες
κι’ ἐσὺ.

ΖΑΝΕΤ.— “Α, ἐγὼ δηλαδὴ δὲν πα-
ρασκοτίζομαι κι’ ὅλας. “Ὁ “Αλφόνς εἰ-

ναι βέβαια λίγο θυμωμένος. “Αλλά
εἶμαι ἡσυχῇ. Κάνει τὸ θυμωμένο γιὰ
νὰ κρατήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του.

ΟΝΤΕΤ.— “Εγὼ λυπάμαι γι’ ἄλλο
λόγο. Πού δὲν θὰ μπορῶ πιά νὰ κάνω
τὸ παραμικρό.

ΖΑΝΕΤ.— Εἰσαὶ πολὺ κουτὴ. “Ἰσα—
ἴσα τώρα θὰ κάνῃς περισσότερα. Μὴ
φοβάσαι. Ποιὲ πιά δὲ θὰ τοῦ; Ξανάρθῃ
ἡ ἰδέα νὰ παρακολουθῇσου. Τὸ πά-
θημα τοὺς ἔγινε μάθημα. “Εγὼ μάλιστα
εἶμαι βέβαιη πὼς ὁ ἄντρας μοῦ θάτανε
πολύ ὑποχρεωμένος στὸ δικό σου ἂν
δὲν τὸν εἰδοποιούσε γιὰ τίποτα. “Αλλά
δταν πιά τὸν ἔφερε σὲ δύσκολη θέση,
τί ἤθελες νὰ κάνῃ;

ΟΝΤΕΤ.— Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς
ὁ Ζὰκ θάχῃ τρομοκρατηθῇ.

ΖΑΝΕΤ.— Δὲν πιστεύω. Οὔτ’ ὁ Ζὰκ
οὔτ’ ὁ Πῶλ εἶναι κουτοί. Δὲ θὰ φλυα-
ρήσουν και γρήγορα θὰ γίνουνε κι’ οἱ
δύο τοὺς φίλοι με τὸ Μωρίς και με τὸν
“Αλφόνς!

ΟΝΤΕΤ.— Λές; Μακάρι, καὶ μὲν!

(ΣΚΗΝΗ 3η)

(ΜΩΡΙΣ—ΑΛΦΟΝΣ)

ΑΛΦΟΝΣ.— Δὲ στᾶπα ὁ δυστυχῆς;
Δὲ στᾶπα; Τὶ κατάφερες; Νὰ γίνου-
μαι γελοῖοι! (παύση). Καὶ τώρα, πού
ἔχεις πιά πεισθῇ, πού εἰσαὶ βέβαιος
ἤθελα νὰ ξερα ἂν εἰσαὶ εὐχαριστημένος!
(“Ὁ Μωρίς δὲν μιλεῖ. Σκύβει τὸ κεφάλι
κι’ ἀφίνει ἕναν πνιγμένο στεναγμό).

ΑΛΦΟΝΣ.— (σαρκαστικά) “Ας ἐλπί-
σωμε τούλάχιστο πὼς τώρα δὲ θάχῃ
πιά κανένα θέλητρο γι’ αὐτὲς ἡ ἀπι-
στία. “Αφοῦ ξέρουμε πὼς τὸ ξέρουμε...

ΜΩΡΙΣ.— (μὲ παιδιὰτικὴ χαρὰ). Τὸ
πιστεύεις αὐτό; “Αλήθεια;

ΑΛΦΟΝΣ.— Προσπαθῶ νὰ σώσω τὴν
κατάσταση. Θέλω νὰ πιστέψω. Βοήθα
κι’ ἐσὺ, νὰ τὸ πιστέψουμε μαζί. Γιατὶ
ἀλλοίμονό μας ἂν ἀκολουθήσουμε τὴ
δική σου τακτική! Θὰ τρελλαθοῦμε
σίγουρα κι’ οἱ δύο μας!

(Αὐλαία)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΑΔΙΑΠΤΩΤΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

(Συνέχεια)
—“Ο θυρωρός σās είδε να έπιστρέφετε σπίτι ;
—“Οχι. Γύρισα από την πίσω πόρτα.
— Λυπούμαι πολύ για σās, κύριε Σαντέρ, αλλά έως ότου αποδειχθί το έναντίο, μπορώ να πιστεύω ότι υπάρχει και για σās κάποια πιθανότητα δι λάβατε μέρος στην άρπαγή του Ουμβέρτου Τινόλ.
“Ο Βένς συλλογίστηκε καλά πριν συμπεράνη :
—“Ήσυχάστε όμως. Αυτά τα γεγονότα δεν είναι αρκετά για να νομιμοποιήσουν τη σύλληψή σας. Λυπούμαι, πολύ γι αυτό, γιατί θά ήθελα, άθώο ή ένοχο, να σās κρατήσω. “Οπως κι’ αν έχουν τα πράγματα, έσωζα μ’ αυτόν τον τρόπο τουλάχιστο μία ανθρώπινη ζωή: τη δική σας αν ήστε άθώος. Έσωζα διαφορετικά, αν είστε ένοχος, τη ζωή τεσσάρων ανθρώπων... Τέλος, πριν τελειώση αυτή η συζήτηση, σās ζητώ να μου διηγηθίτε μια φορά ακόμα λεπτομερέστατα την επιστροφή του φίλου σας Ζερνικό.
Δέκα λεπτά αργότερα ο Σαντέρ εγκατέλειπε το γραφείο του έπιθεωρητή. Τρίκλιζε και άναγκάστηκε να πάρη ταξί για να τον οδηγήση σπίτι του. “Ο Βένς τον είχε παρακαλέσει όταν τον άποχερετούσε να παραμείνη στη διάθεση της άστυνομίας. Από την όργη του δεν έμεινε παρά μία βουβή, βαθεία κατάπτωση.
— Στόν άλλον τώρα! βρυχήθηκε ο Βένς μόλις βγήκε ο Σαντέρ.
“Αλλά δέ στήριζε περισσότερες έλπίδες στην άντακρηση του Περγονζούρ. Άντιλαμβανόταν μία φορά ακόμα, πώς ή υπόθεση ήταν έξαιρετικά μπερδεμένη και ότι όσο τολμηρή και αν ήταν ή άνάκριση, δεν έδινε κανένα άποτέλεσμα.
— “Οδηγήστε τον κύριο Περγονζούρ, είπε. “Οχι, μία στιγμή. Ξεκρέμασε το άκουστικό του τηλεφώνου.
— Ναί, έδω Βένς... Τί λέτε ;... βρήκατε τον Τινόλ ;... πώς ;... πώς ;...
Τά χαρακτηριστικά του προσώπου του αλλοιώθηκαν. Κρέμασε το μηχάνημα και έπανέλαβε με φωνή πιο σκληρή :

STANISLAS STEEMAN

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Έξη φίλοι, ο Σαντέρ, ο Περγονζούρ, ο Ζερνικό, ο Ναμότ, ο Γκριμπ και ο Τινόλ, άπεφάσισαν να ξενητευτούν, να εργαστούν και να γυρίσουν σε πέντε χρόνια να μοιράσουν τα κέρδη τους. Όταν άρχισή, ή διήγησή, έχουν περάσει τα πέντε χρόνια και ο πρώτος που γύρισε πλούσιος, ο Σαντέρ, δέχεται σπίτι του τον Περγονζούρ, που γύρισε πιο φτωχός κι’ από πρώτα.
Γυρίζοντας ένα βράδυ από ένα εστιατόριο, διαβάζουν σε μία έφημερίδα ότι ο τέτατος από τους φίλους, ο Ναμότ πνίγηκε μυστηριωδώς καθώς γύριζε με το υπερωκεάνειο, συντροφευμένος από τον Ζερνικό. Φτάνει ο Ζερνικό και κατατρομαγμένος λέει στην Έγκαρνασιόν και στον Σαντέρ πώς ο πνιγμός του Ναμότ δεν ήταν τυχαίος κι’ ότι κάποιος άνθρωπος με μαύρα γυαλιά και κόκκινα γένεια τους έχει προγράψει όλους. Τους λέει πώς πλούτησε, πώς έχει κρύψει τα χρήματά του κάπου και τους δείχνει ένα σημείωμα στο στήθος του που είναι το κλειδί της κρυψώνας. “Η καταιγίδα μαίνεται έξω και για μία στιγμή, που άνοιγουν το παράθυρο, κάποιος με μαύρα γυαλιά και κόκκινα γένεια από το άπέναντι ξενοδοχείο πυροβολεί και ο Ζερνικό πέφτει αιμόφυρτος. Τόν μεταφέρουν στο πλαιϊό δωμάτιο και ο Σαντέρ τρέχει για γιατρό. Γυρίζοντας, βλέπει την Έγκαρνασιόν φτωχή και δεμένη στο πάτωμα, ενώ το σώμα του φίλου του, μαζί με το ματωμένο πάπλωμα, έχουν γίνει άφαντα. Ποιος είχε συμφέρον ν’ άπαγάγη τον Ζερνικό βαρειά πληγωμένο στο στήθος; Μήπως κανείς που ήθελε να μάθη το μυστικό του σημειωματού;
“Επεμβαίνει ή άνάκριση χωρίς να μπορέση να διαφωτίση τίποτα, όποτε άναλαμβάνει να διαλευκάνη την υπόθεση ένας άστυνομικός έπιθεωρητής ο Βενσεσλάς Βορομπείτσκι. Σ’ αυτό το μεταξυ γυρίζει πλούσιος και αυτός ο πέμπτος φίλος ο Γκριμπ, και την ώρα που ο Σαντέρ, έδοποιημένος από τον θυρωρό, τρέχει να τον υποδεχθί στο άσανσέρ, τον δέχεται στις άγκάλες του νεκρό κι’ ένα σιλέτο χωμένο στην πλάτη. “Ερχεται κι’ ή σειρά του έκτου φίλου, του Τινόλ. Νικητής τοί Άτλαντικού με το άεροπλάνο, φτάνει στο άεροδρόμιο και κατεβαίνοντας χάνεται κι’ αυτός μυστηριωδώς. “Ο Βένς καλεί σε άνάκριση την Έγκαρνασιόν και τον Σαντέρ και τον κατηγορεί ότι είναι δολοφόνος των φίλων του. Αυτός εξανίσταται ο Βένς όμως τον άναγκάζει.

—“Οδηγήστε τον κύριο Περγονζούρ.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΧΙΧ
Ο ΠΕΡΛΟΝΖΟΥΡ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ
“Ο Περγονζούρ μπήκε στο γραφείο και κάθησε. Είχε το συνησμένο του ύφος, χολωμένου παιδιού, αλλά φαινόταν πολύ λιγώτερο βέβαιος για τον έαυτό του από το Γιώργη Σαντέρ.

Κύτταξε πρώτα κρυφά το Βένς, έπειτα το γραμματέα καθισμένο στο τραπέζι και άποτάνθηκε στον έπιθεωρητή.
—“Ήμουν έτοιμος νάρθω να σās βρώ, κύριε Βένς, όταν ένας άστυνομικός παρουσιάστηκε στο ξενοδοχείο και μου δήλωσε πώς ήθελε να με δήτε χωρίς καμμία άναβολή. Έπέμεινε μάλιστα να με συνοδεύση ως έδω.
—“Ετοιμαζόσαστε νάρθετε να με βρήτε, είπε ο Βένς, για ποιο λόγο ;
—“Ήθελα να σās προτείνω τη συνεργασία μου για την άνεύρεση του δολοφόνου των φίλων μου.
— Πολύ άργά, είπε σκληρά ο Βένς. Δεν μπορώ πια να δεχθώ τη συνεργασία σας— τουλάχιστον όπως την έννοείτε. Θά πρέπει να υπερασπίσετε τον έαυτό σας, κύριε Περγονζούρ.
Και με φράσεις κομμένες, δριμύτατες έξέθεσε την κατάσταση στον συνομιλητή του, όπως είχε κάμει και για τον Σαντέρ.
Αυτός τον άκουσε χωρίς να τον διακόψη και είπε μόνο δταν τέλειωσε :
— Το περίμενα.
“Αλλά φάνηκε στον Βενσεσλάς πώς ή φωνή του νέου πρόδινε κάποια άνησυχία.
— Περιμένετε τί ; είπε ο έπιθεωρητής με θεληματικά έπιθετικό ύφος.
— Αυτές τις υπόνοιες... Θά έπρεπε μάλιστα να πω αυτή την κατηγορία. Την περίμενα με μαθητική άκρίβεια. Σάν να λέμε : “Όσοι από μās γλυτώνουν τα χτυπήματα του δολοφόνου, τους παραλαμβάνει ή άστυνομία... Τα συμπεράσματά σας, πολύ σαχηνευτικά, σπεύδω να τα άναγιώρσω, μās σπρώχνουν στο άκόλουθο δίλημμα : ν’ άφισωμε να σκοτωθούμε για να υποδείξωμε την άθωότητά μας !
Αυτός ο συλλογισμός ήταν πολύ όρθος για ν’ άφιση άσυγκίνητο το Βορομπείτσκι. “Ενα μειδίαμα φώτισε το πρόσωπό του και είπε με καλωσύνη.
— Δυστυχώς έτσι είναι, κύριε Περγονζούρ. Αυτή είναι ή κατάσταση. Υπάρχουν βέβαια πολύ πιο ευχάριστες το παραδέχομαι, αλλά καταλαβαίνετε βέβαια πώς είναι συμφέρο ζωτικό για σās να

διαλευκανθί το ταχύτερο αυτή ή υπόθεση. “Ο φίλος σας Σαντέρ έδειξε μεγάλη άγανάκτηση όταν τον άνέκρινα, έλπίζω πώς θα φανείτε πιο φρόνιμος. “Όπως έκαμα με κείνον έτσι και με σās, πρέπει προς το παρόν ν’ άφισω κατά μέρος το θάνατο του Ναμότ... “Αλλά θά ήθελα να μου πήτε που βρισκόσαστε την ήμέρα που πυροβόλησαν τον Ζερνικό.
— Έκείνη την ήμέρα, άπάντησε άμέσως ο Περγονζούρ.

πήγα να δώ τη γρηά μητέρα μου, στο σπίτι της.
—“Αν δεν άπατώμαι, είχατε όρίσει να συναντηθίτε με τον Σαντέρ την ίδια βραδεία στο σπίτι του.
—“Ακριβώς, αλλά δυστυχώς έχασα ένα τραίνο και δεν πρόφθασα.
“Ο κύριος Σαντέρ δήλωσε πώς σās συνήντησε στη σκάλα, έπιστρέφοντας με το γιατρό.
—“Αλήθεια, μόλις είχα φθάσει στο πλατύσκαλο του δευτέρου πατώματος, όταν συναντηθήκαμε.
— Φαντάζομαι πώς από το σταθμό ήρθατε κατ’ ευθείαν στο σπίτι του φίλου σας.
—“Οχι, άργησα λίγο κουβεντιάζοντας με κάποιο παληό μου συμφοιτητή, που συνάντησα τυχαία στο σταθμό και που έφευγε για το έξωτερικό.
— Πώς μπήκατε στο σπίτι του Σαντέρ ; από την πίσω πόρτα φυσικά ;
— Ναί—άλλά αυτό δεν πρέπει να σās εκπλήττη. Πήρα γρήγορα τη συνήθεια να μπαίνω από κεί για ν’ άποφεύγω κάθε φορά τις έρωτήσεις του θυρωρού. Θυμηθίτε επίσης, πώς μπήκα από την ίδια πόρτα και την ήμέρα που δολοφονήθηκε ο Γκριμπ.
“Ο Βένς σημειώσε στο σημειωματάριό του τις ώρες των τραίνων που πήρε ο Περγονζούρ, έχοντας ύπ’ όψιν του να τις έλέγξει αργότερα.
—“Αλήθεια, είπε, ήθελα να είχα ένα δείγμα του γραψίματό σας.
“Ο συνομιλητής του υπάκουσε άμέσως και ο Βενσεσλάς έξακολούθησε.
—“Ας έλθωμε τώρα, αν ήθελετε, στη δολοφονία του Νέστωρα Γκριμπ. Θά παραδεχθίτε, είμαι βέβαιος, πώς είναι μία σύμπτωση αρκετά παράδοξη, να φθάνατε δυο φορές στη σειρά στον τόπο του έγκληματος, λίγα λεπτά μετά το έγκλημα... Σās ρώτησα εκείνη τη στιγμή, αλλά έσεεις άρνηθήκατε να όμολογήσετε την αίτία της παρουσίας σας στο σπίτι του φίλου σας. Μου δηλώσατε μόνο πώς είχατε σκοπό να μιλήσετε μαζί του, για κάποια υπόθεση άπολύτως προσωπική... “Επιμένετε πάντα να μην άπαντήσετε σ’ αυτή την έρώτηση ;
“Ο Περγονζούρ φάνηκε μία στιγμή στενοχωρημένος, ύστερα είπε :
—“Ο Σαντέρ και γώ είχαμε φθάσει στο σημείο να τα χαλάσωμε για...για μία γυναίκα. Είχα πάρει την άπόφαση, άκριβώς εκείνη την ήμέρα, να κάμω ένα διάβημα κοντά του και να προκαλέσω μία όριστική έξγηση—και το έκαμα. “Αλλάστε δυο τρείς μέρες μετά, θά προσθέσω...
Φάνηκε να διστάζη για μία στιγμή. “Υστερα έξακολούθησε :
—...Πώς δυσκολεύτηκα πολύ να μιλήσω. Και την τελευταία στιγμή ακόμα, ο φόβος να μην προφέρω λόγια άνεπανόρθωτα με συγκρατούσε, και άκούμνησα στον τοίχο της πίσω πόρτας για να σκεφθώ την κατάσταση... “Ασφαλώς έμεινα εκεί δέκα λεπτά.
— Αυτό είναι σοβαρό, είπε ο Βένς.
Σκεπτόταν πώς ο νέος μπορούσε νάχη χρησιμοποιήσει αυτά τα δέκα λεπτά έντελώς διαφορετικά άπ’ ότι έλεγε. “Αλλά πάλι τίποτα δεν τόνάναγκάζε να κάμη αυτή την όμολογία και ίσως να ήταν αυτός ο λόγος που ο δολοφόνος του Γκριμπ—αν είχε ένεργήσει σύμφωνα με τα συμπεράσματα που έβγαλε ο Βένς την ήμέρα του φόνου—είχε έξαναγκασθεί να φύγη από τη στέγη, μη τολμώντας να φύγη από την πίσω πόρτα και να περάση, κατά συνέπεια, μπρος από τα μάτια του Περγονζούρ.
— Σείς, είπε ο έπιθεωρητής, τηλεφωνήσατε για την επιστροφή του Ουμβέρτου Τινόλ. Τί έκάματε ύστερα ;
— Σταμάτησα ένα ταξί για να με οδηγήση στο άεροδρόμιο.

— Δέ σās είδα όμως εκεί.
— Ναί, είπε ο Περγονζούρ. Το άυτοκίνητο έπαθε κάποια βλάβη και έχασα πολύτιμο καιρό για να βρώ άλλο. “Όταν έφθασα στο άεροδρόμιο, το πλήθος είχε ήδη άρχισει να διαλύεται.
—“Α, έκαμε ο Βένς.
Γίνθηκε μία μακρά σιωπή.
“Ο έπιθεωρητής δεν εύρισκε διόλου ικανοποιητικές τις άπαντήσεις του συνομιλητή του. “Ισως αυτές να ήταν ελλιπείς, αλλά έπειδή βρισκόταν σε άδυναμία να παρουσιάση μάρτυρες που να έπιβαιώνουν τα λόγια του, ο καθένας έμενε έλεύθερος να όργιάζη με τη φαντασία του.
— Φυσικά, δεν κρατήσατε τους άριθμούς των ταξί που σās ώδήγησαν στο άεροδρόμιο.
— Φυσικά όχι.
— Και τί κάματε όταν άντιληφθήκατε πώς φθάσατε στο άεροδρόμιο πολύ άργά ;
— Γύρισα σπίτι μου.
— Με τί τρόπο ;
— Αυτή τη φορά πήρα το τράμ. Δεν είμαι πλούσιος κύριε Βένς.
—“Ω, αυτό δεν έχει καμμία σημασία... Θά είστε πολύ πλούσιος μία μέρα, αν είναι γραφτό σας να έπιζήσετε.
—“Οχι, άπάντησε ο Περγονζούρ. Από την πρώτη μου συνάντηση με τον Σαντέρ δήλωσα πώς δεν έννοούσα με κανένα τρόπο να έπωληθώ της περιουσίας των φίλων μου.
— Είστε άναγκασμένος από τη συμφωνία που κλείσατε μεταξύ σας πέντε χρόνια πριν.
—“Οχι, άπάντησε ακόμα πιο σταθερά ο νέος. Κανένας στο κόσμο δεν θα μπορέση να με πείση.
— Να μου έπιτρέψετε, είπε ο Βένς, να σās εκφράσω την καλή έντύπωση που μου προξενεί ή άφιλοκέρδειά σας...
Και ο Περγονζούρ νόμισε πώς διέκρινε στη φωνή του κάποια ειρωνεία.
“Ο έπιθεωρητής σχεδόν άμέσως ξανάρχισε.
—“Εκείνο το βράδυ σās είδε κανέναν να έπιστρέφετε στο ξενοδοχείο σας; Γενικά, υπάρχει κανένας που να μπορή να έπιβεβαιώση τις άπαντήσεις που μου δώκατε ;
“Ο Περγονζούρ συλλογίστηκε αρκετά πριν άπαντήση.
—“Οχι, δεν νομίζω. Δεν άσχολεϊται κανένας να μαζεύη μαρτυρίες, όταν άγνοεί πώς τον έπιβαρύνουν υπόνοιες.
— Φυσικά, παραδέχτηκε ο Βενσεσλάς. Αυτό όμως, με άναγκάζει να σās πιστέψω άνεξέταστα... και ή έπαγγελματική μου συνείδηση άντιτάσσεται κατηγορηματικά. Νομίζω ότι θ’ άναγκασθώ να σās κρατήσω στη διάθεση της άστυνομίας.
“Ο Περγονζούρ έγινε κάτωχρος.
— Δέ ήθελετε να πήτε μ’ αυτό πώς θα με συλλάβετε ! Χωρίς ν’ άπαντήση ο Βένς ένευσε καταφατικά. “Τί μπορεί να γίνη; συλλογίζόταν την ίδια στιγμή. “Δέ μου φαίνεται ούτε λιγώτερο ούτε περισσότερο ένοχος από τον άλλον αλλά είναι άπόλυτη άνάγκη να φυλακίσω τον ένα από τους δυο. Τότε θα δοϋμε αν ο δολοφόνος έξακολουθί το άποτροπιαστικό έργο του. Αυτή τη στιγμή είναι το μόνο πρακτικό μέσο, που έχω στη διάθεσή μου, για να ρίξω κάποιο φως στην υπόθεση. “Ο κύριος Βογλέρ δέ θα μείνη ίσως άπολύτως ικανοποιημένος...άλλά τί μπορεί να γίνη;»
— Κύριε Βένς, είπε ο Περγονζούρ με φωνή που έτρεμε. Διαιμαρτώομαι. Είμαι άθώος.
— Δέ γυρεύω παρά να σās πιστέψω άπάντησε ο έπιθεωρητής. “Αλλά υπάρχουν πολλά στη δολοφονία του Ζερνικού και του Τινόλ, που μπορούν να καταλογιστούν εις βάρος σας.
—“Αλλά ίσως ο Τινόλ να ζή.
— Πέθανε. Τώρα με είδοποίησαν πώς βρήκαν το πτώμα του στο χαντάκι του δρόμου που οδηγεί από το

αεροδρόμιο στο χωριό Σ... Τό ξέρετε, απέχει οκτώ χιλιόμετρα. Χωρίς καμιά αμφιβολία, το φίλο σας, τον πήραν με αυτοκίνητο, και ο οδηγός του αυτοκινήτου, κατά πάσαν πιθανότητα, αντί να τον οδηγήσει στην πόλη, έστριψε προς το χωριό Σ... Κάποια βλάβη θα χρησίμευε ως αφορμή για να κατεβάσει τον Τινόλ από το αυτοκίνητο και κεί τον πυροβόλησε και τον άφισε στο τόπο. (Η συνέχεια των γεγονότων απέδειξε πως ο επιθεωρητής είχε δίκιο σ' όλα τα σημεία).

— Τό: σκότωσαν, αποτέλειωσε ό Βένς, με δυο πιστολιές.

— Είναι φοβερό, ψέλλισε ο Περλονζούρ.

Φαινόταν κατασυντριμμένος.
— Σας έλεγα λοιπόν, εξακολούθησε ο Βενσεσλάς, πως βρίσκεστε πολύ εκτεθειμένος σ' αυτά τα δυο εγκλήματα για να σάς άφισω να κυκλοφορήτε ελεύθερα. Δεν αναφέρω καν τη δολοφονία του Γκρίμπ...

Η φωνή του έγινε πιο μαλακιά.

— Μολαταύτα μην απελπίζεστε. Έχω πολλούς λόγους να πιστεύω, πως ή παραμονή σας στη φυλακή, αν είστε άθώος, δεν θα διαρκέσει πολύ.

Ο Περλονζούρ φάνηκε να πέρνει γρήγορα την απόφασή του.

— Καλά, είπε. Άλλά ζητώ κάτι, κύριε Βένς που δεν μπορείτε να μου το άρνηθητε: να μ' άφίσετε να πάω στο ξενοδοχείο να πάρω μερικά πράγματα που μου είναι απαραίτητα... και να τηλεφωνήσω σε κάποιο αγαπητό μου πρόσωπο...

— Μπορείτε να τηλεφωνήσετε από το γραφείο μου, κύριε Περλονζούρ. Και μπορώ να άναθέσω σ' ένα αστυνομικό να πάη να σάς φέρη ό,τι χρειάζεστε.

— Όχι, επέμεινε ο νέος. Δεν μπορείτε να μου άρνηθητε αυτή τη χάρη, κύριε Βένς. Άν το επιθυμήτε, συνωδεύετέ με. Άλλά τώρα έκαμα τη σκέψη πως ίσως ο θυρωρός να άντιλήφθηκε την έπιστροφή μου χθές βράδυ και ίσως να μπορούσε να πιστοποιήση... Ο επιθεωρητής έμεινε λίγο συλλογισμένος κι' έφθασε στο συμπέρασμα πως στην άλήθεια ήταν δύσκολο ν' άρνηθί στον Περλονζούρ την τελευταία επιθυμία που ζητούσε. Τό αυτοκίνητο της εισαγγελίας τους ώδηγησε γρήγορα στη διεύθυνση του Περλονζούρ. Και μπρός στα μάτια του Βορόμπέιτσκ, ο νέος συμμάζεψε μέσα σε μία βαλίτσα του χεριού μερικά ένδυματά του. Ο επιθεωρητής σκέφθηκε, πως μόλις γύριζαν στο δικαστικό μέγαρο, θα βρισκόταν στην άνάγκη να έξετάση το περιεχόμενο της βαλίτσας. Έπειτα συνώδεψε τον Περλονζούρ για να άνακρίνη τό θυρωρό του ξενοδοχείου. Άλλά αυτός δεν είχε άντιληφθί την έπιστροφή του νέου την προηγούμενη νύχτα. Για να δικαιολογηθί, μουρμούρισε, κάνοντας συγχρόνως και διάφορες χειρονομίες.

— Μπαινοβγαίνει τόσος κόσμος, έέρετε... Ο Περλονζούρ δέ φάνηκε ν' απελπίστηκε όσο θα περίμενε κανένας άπ' αυτή την άπάντηση και άκολούθησε τον επιθεωρητή προς την έξοδο του ξενοδοχείου.

— Ξέχασα, είπε ξαφνικά, τό τηλεφώνημα. Και άνοιξε μια τζαμένια πόρτα, που έδινε στον άριστερό τοίχο του διαδρόμου.

— Κάνετε γρήγορα! σύστησε ο Βένς.

Άναψε ένα τσιγάρο και άποξεχάστηκε στους συλλογισμούς του.

Έπειδή όμως τό τσιγάρο του άρχισε να του καίη σιγά σιγά τό δάχτυλα, ο Βένς σκέφθηκε πως ο Περλονζούρ άργούσε πολύ και χτύπησε τό τζάμι της πόρτας. Τότε κυριευμένος από ένα δυσάρεστο προάισθημα, άνοιξε την πόρτα και προχώρησε σ' ένα στενό σκοτεινό διάδρομο.

— Χωρίς άλλο, σκέφθηκε, χωρίς να τό πολυπιστεύω, τό τηλέφωνο θα βρίσκεται στο βάθος της άύλης. Άλλά άνοίγοντας μία πόρτα άκόμα, βρέθηκε στην αίθουσα του κα-

φeneίου που γειτόνευε με τό ξενοδοχείο.

Γύρεψε μάταια τον Περλονζούρ σ' όλη την αίθουσα. Τότε μόνο κατάλαβε πως τον είχε γελάσει: ο νέος είχε γίνει άφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΧΧΞ

ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΘΥΜΑ

Ο Σαντέρ έβαλε τό κλειδί στην κλειδαρότρυπα της πόρτας της εισόδου του διαμερίσματός του, άνοιξε, μπήκε μέσα στο σαλόνι και άναψε τό φώς. Μετά τη δυσάρεστη συνάντησή του με τον επιθεωρητή, έδωσε άδεια σαράντα οκτώ ώρων στον ύπνρέτη του, ο όποιος τό είχε άπαιτήσει, πήγε και δείπνησε σ' ένα κεντρικό έστιατόριο και γύρισε σπίτι του. Μία στιγμή σκέφθηκε ν' άποτελειώση τη βραδεία του στο θέατρο, άλλά ύστερα μεάνοιωσε. Δεν είχε κέφι για τίποτα. Οι έρωτήσεις αυτού του καταραμένου Βένς, μ' άναστάωσαν, σκέφθηκε. Θα τλαγιάσω ναρς.

Πετάξε τό μπαστούνι του και τό κακέλ' ο του σε μία καρέκλα και πλησίασε τό τραπέζι, που βρισκόταν στη μέση του δωματίου. Ένα μεγάλο φάκελλο σταχί και με τις λέξεις, «έπείγον και έμπιστευτικό» στη γωνιά, βρισκόταν τοποθετημένο με τέτοιο τρόπο πάνω στο τραπέζι, που να προσπίπτη άμέσως στα βλέμματα. Ο Σαντέρ κάθισε στην πολυθρόνα και ξεσχισε τό φάκελλο. Έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί διπλωμένο στα δυο και τό άνοιξε. Χωρίς να έκπλαγί και πολύ, διάβασε τό όνόματα του Ναμότ, του Ζερνικό του Γκρίμπ, και του Τινόλ σβυσμένα, και τό δικό του μ' ένα σταυρό στην άρχή. Άκολουθούσε τ' όνομα του Περλονζούρ χωρίς κανένα σημείο.

— Ωστε, ψιθύρισε, είναι ή σειρά μου.

Ηρθε στο νοῦ του ή κατηγορία του Βένς. Έμενιδίεσαι. Αυτός, ο Σαντέρ, δολοφόνος των φίλων του! Άρκούσε τώρα να παρουσιάση στον επιθεωρητή αυτό τό χαρτί για να τον πείση για την άθωότητά του. Άλλά, θα είχε άραγε τον άπαιτούμενο καιρό; Και αν ο δολοφόνος τον έπισκεπτόταν την νύχτα άπόψε;

Ο Σαντέρ συλλογισμένος κύτταζε τό τηλέφωνο. Άν ήθελε, μπορούσε άμέσως να είδοποίηση τον Βορομπέιτσκ και να στήσουν μαζί μία παγίδα στο δολοφόνο, μέσα στο διαμέρισμά του.

Ναι... Άλλά και αν άκόμα ο Σαντέρ δεν αισθανόταν άποστροφή να καλέση τον επιθεωρητή να τον βοηθήση, δεν ήταν άπίθανο να τριγυρίζη ο δολοφόνος στα πέριξ, να άντιληφθί την άφιξη των άστυνομικών και να άναβάλη τό άπαίσιο σχέδιό του. Κι' έπειτα, τί δόξα για τό Σαντέρ αν κατόρθωνε μόνος του, χωρίς τη βοήθεια κανενός, να καταβάλη και να άποκαλύψη τον μυστηριώδη και καταχθόνιο δολοφόνο!

Άμέσως πήρε την άπόφασή του. Δέ θα τηλεφωνούσε στο Βορομπέιτσκ, δέ θα καλούσε κανένα κοντά του, δέ θα έγκατέλειπε τό σπίτι του. Ίσα-Ίσα, καθισμένος άναπαυτικά στην πολυθρόνα, θα περίμενε την άφιξη του άδυσώπητου έχθρου όλων.

Μόλις ένοιωσε τον έαυτό του άποφασισμένο να παλαίψη, μία μεγάλη ήρεμία κυρίευσε τον Σαντέρ. Άναπόλησε ήσυχα, ήσυχα τό πρόσωπο της Ένκαρνασιόν και καθώς δεν του έλειπε ούτε τό πνεύμα, ούτε τό θάρρος, σηκώθηκε και πήρε από τό βιβλιοθήκη τους επιτάφίους λόγους του Μποσνέ.

Γύρισε ύστερα στην πολυθρόνα, την τράβηξε κοντά στο τραπέζι, τοποθέτησε τό βιβλίο μπροστά του, που να μπορή

εύκολα να τό φτάση, κι' έβγαλε από την τσέπη του πανταλονιού του τό ρεβόλβερ. Άφοῦ βεβαιώθηκε πως λειτουργούσε κανονικά, τό φύλαξε στη δεξιά τσέπη του σακακιού του και τοποθετήθηκε στην πολυθρόνα.

«Είναι θαυμάσια έτσι», σκέφθηκε.

Και πραγματικώς ήταν θαυμάσια. Με τη ράχη γυρισμένη στον τοίχο, κοντά στο τηλέφωνο, δέσποζε και τις δυο πόρτες που άνοιγαν στο σαλόνι, την πόρτα του πλατύσκαλου και κείνη που συγκοινωνούσε με την κρεββατοκάμαρα.

Άνοιξε τούς έπικήδειους λόγους, άλλά δεν κατώρθωσε να συγκεντρώση τό μυαλό του στην άνάγνωση. Τότε άρχισε να πλάθη με τη φαντασία του την ξαφνική εμφάνιση του δολοφόνου διαδοχικά σε διάφορες γωνιές του δωματίου.

«Άχη μεγάλη πεποίθηση στη δύναμή του, σκέφθηκε, για να μην άντισταθί στον πειρασμό να με είδοποιήση».

Έπειτα είδε τον έαυτό του μόνο με τον Βορομπέιτσκ και άκουσε πάλι τον επιθεωρητή να του δηλώνη κατηγορηματικά: «πρέπει να γυρέψωμε τό δολοφόνο στο ίδιο τό περιβάλλον των θυμάτων. Ο ένας άπό σάς τούς έξη περιοριζόταν τώρα σ' ένα άπό τούς δυο σας.» Έχω σπουδαίους λόγους να πιστεύω πως δεν είμαι έγώ», μονολογούσε ο Σαντέρ. Τότε... τότε είναι ο Περλονζούρ. Ο Περλονζούρ που θα έρθη άπόψε την νύχτα. Ο Περλονζούρ που πρέπει, για να σώσω τη ζωή μου, και να έκδικηθώ τη ζωή των άλλων, να σκοτώσω σά σκύλο...

Ο Σαντέρ ύψωσε τούς

ώμους. Τώχ πη στον επιθεωρητή. «Μπορείτε σεις να σχηματίσετε κάποια ιδέα του μεγαλειού μιας φίλης σάν της δικής μας». Και σταμάτησε άμέσως να ύποψιάζεται τον Περλονζούρ.

Τό ρολόι χτύπησε μισή. Ο Σαντέρ είχε κλείσει τά μάτια. Εκείνη την ώρα ο δρόμος ήταν σχεδόν έρημος και όλο τό σπίτι ήταν βυθισμένο στη σιωπή.

«Και συ είσαι ένας άνθρωπος νεκρός...» Θυμήθηκε ξαφνικά τά προφητικά λόγια του Ζερνικό, και προσπάθησε να μειδιάση. Δεν άξιζε τον κόπο νάχη ζήση τόσες έπικίνδυνες περιπέτειες και τώρα σ' ένα σπίτι κλειστό, στο κέντρο μιας μεγάλης πόλεως, ν' άφιση να τον κυριεύση βλακωδέστατα ο φόβος. Όχι, όχι, δέ φοβόταν. Διατηρούσε όλη του την ψυχραιμία. Λίγος έκνευρισμός ίσως.

Άναψε ένα τσιγάρο και προσπάθησε μία φορά άκόμα να ξαναπλάση την εικόνα της Ένκαρνασιόν που τόσο τον τάραιε. Δεν τολμούσε πιά να ρωτήση τον έαυτό του, αν αυτή ή γυναίκα τον άγαπούσε, αν θα γινόταν ποτέ δική του.

Τό ρολόι άρχισε να χτυπά και ο Σαντέρ μέτρησε την ώρα. «Δέκα» μουρμούρισε. Ο δολοφόνος θα έρχόταν άραγε άπόψε; Θα έκανε αυτό τό πρωτάκουστο τόλμημα; Δέ θάφινε μάλλον, όπως είχε ένεργήσει ως τώρα, να του παρυσιασθί ή κατάλληλη εύκαιρία;

Ξαφνικά ο Σαντέρ άνατινάχτηκε και όσο και αν ήταν κύριος των νεύρων του, ένα μεγάλο ρίγος τον διέτρεξε. Άλλά έπεβλήθηκε γρήγορα στον έαυτό του έπαναλαμβάνοντας μόνος του: «Δεν είναι τίποτα, δεν είναι τίποτα».

Τό δωμάτιο βυθίστηκε άπότομα στο σκοτάδι. Ο Σαντέρ κατόρθωσε να μείνη άκίνητος. Ένοιωσε σταγόνες ιδρώτα να τρέχουν στα μάγουλά του.

Έπειτα έσφιξε τά χέρια της πολυθρόνας και σκέφθηκε: «Κάποια ασφάλεια θα κήκε... ίσως να κήκε κάποια ασφάλεια, έκτός αν τό κέντρο έπαθε κάποια βλάβη». Σηκώθηκε και ψηλαφητά διευθύνθηκε προς τό πα-

ράθυρο. Ένα φώς άμυδρό έπεφτε πάνω στο χαλί. Άντιλήφθηκε φώς στην πρόσωση του ξενοδοχείου άπέναντι και σκέφθηκε: «Αυτό είναι... Κάποια ασφάλεια θα κήκε».

Εκείνη τη στιγμή κάποιος χτύπησε την πόρτα του διαμερίσματός του.

Ο Σαντέρ έσφιξε τά δόντια. Δέ θα ύποχωρούσε, δεν ήταν καμιά γυναικούλα. Περιπέτειες πέντε χρόνων... Τώρα θα του έδειχνε αυτός...

Μέ τό χέρι στην τσέπη τη δεξιά του, σακακιού του, έφθασε στην πόρτα με βήμα σταθερό, και με μία άπότομη κίνηση την άνοιξε διάπλατα.

Στό άκαθόριστο φώς, που φώτιζε τό πλατύσκαλο και που έμπαινε από τό φωταγωγό της σκάλας, μία σκοτεινή, ύψηλή σιλουέτα στεκόταν άκίνητη.

— Ποιός είστε; ρώτησε ο Σαντέρ.

Ο άνθρωπος έβγαλε τό καπέλλο και ρώτησε, με φωνή που ξυπνούσε στο Σαντέρ περίεργες άναμνήσεις:

— Θέλω να μιλήσω στον ίδιο τον κύριο Σαντέρ.

— Έγώ είμαι, άπάντησε ο νέος με θυμωμένο ύφος. Τί θέλετε;

— Επιθεωρητής άστυνομίας Φρειδερίκος. Ο κύριος Βορομπέιτσκ μου άνέθεσε να έπαγρυνώ...

— Δεν είμαι κανένας παιδί. Μπορώ να φυλαχθώ μόνος μου.

— Λυπούμαι πολύ, κύριε Σαντέρ. Μου έχουν άναθέσει μία άποστολή. Είμαι ύποχρεωμένος να την έκτελέσω.

— Άς είναι... περάστε. Και ο Σαντέρ έκαμε τόπο στον έπισκέπτη να περάση. Που είχε ξανακούσει αυτή τη φωνή; Στό δικαστικό μέγαρο.

Και ή σιλουέτα του επιθεωρητού Φρειδερίκου ποιά άλλη του θυμίζε;

— Στό διάβολο, μουρμούρισε αυτός, που είχε σκοντάψει πάνω στο χαλί. Δέ βλέπει κανένας καθάρα έδώ μέσα...

— Ναι, είπε ο Σαντέρ. Κάποια ασφάλεια θα κήκε. Ο ήλεκτρικός πίνακας βρίσκεται στο πλατύσκαλο. Με τη βοήθειάς σας, αν θέλετε, θα έπαναφέρω τά πράγματα στη θέση τους.

Πήγε σ' ένα μικρό γραφείο και πήρε ένα καντηλέρι. Έτριψε ένα σπίρτο και άναψε τό κερί.

Μισογύριζε την πλάτη στον έπισκέπτη... Ένοιωσε τό βλέμμα του πάνω στο οβέρκο του και άπότομα κατάλαβε, ένοιωσε βαθύτατα, πως μόνος του είχε άφισει την είσοδο έλεύθερη στον έχθρο, στο δολοφόνο των φίλων του. Μονομιάς φωτίστηκε, βεβαιώθηκε όλότελα. Αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν επιθεωρητής της άστυνομίας. Αυτός ήταν ο άτύουργός της βλάβης του ήλεκτρικού.

Ο Σαντέρ, με τό κερί στο χέρι, προχώρησε σιγά προς την πόρτα, έφθασε στο πλατύσκαλο και βρήκε τον πίνακα.

— Κύριε Φρειδερίκε, είπε.

Η σκιά πρόβαλλε από τό σκότος.

— Κύριε Σαντέρ.

— Θα προβούμε, αν θέλετε, σ' αυτή τη μικρή επιδιόρθωση. Πλησιάζετε... Ο άνθρωπος έκαμε δυο βήματα και ο Σαντέρ, ύψωνοντας λίγο τό καντηλέρι, παρατήρησε πως φορούσε γυαλιά με σφαιρό από ταρταρούγα και πως ένα φουλάρι του έκρυβε τό κάτω μέρος του προσώπου. Από κείνη τη στιγμή κι' αν άκόμα του έμεναν μερικές αμφιβολίες διαλύθηκαν όλες.

— Επιθεωρητής της άστυνομίας είπε, σκεπτικά. Αυτό είναι ένα ωραίο έπάγγελμα. Γόνιμο σε άπρόοπτα, σε συγκινήσεις, δεν είναι έτσι;

(Άκολουθεϊ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Άπό τις Σημειώσεις του ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗ
Μία ιστορία, που είναι ένα τραγούδι αγάπης.

Η ΚΟΛΑΣΗ ΤΟΥ ΟΛΙΒΕΡ ΤΖΟΝΣ

Ο κόσμος της Δύσεως δεν έδωσε ποτέ του καμιά σημασία στον Όλιβερ Τζόντς. Έπηρε μονάχα όλα τα χρόνια της ζωής του, και του έδωσε εις αντίτα λαγμά μιά έλεεινή τροφή για το κορμί του και τίποτα τώρα για την ψυχή. Μεγάλωσαν τα μαλλιά και τα μουστάκια του, έπληθυναν οι πόνοι και τα βάσανα μέσα στην καρδιά του. Κι' έτσι μιά μέρα ο Όλιβερ Τζόντς μάζεψε τα πράγματά του μέσα σε τρεις βαλίτσες κι' έφυγε από την Δύση, αναζητώντας πρωτότυπες περιπέτειες. Πήγαινε σ' ένα νέο, αλλοιότιμο κόσμο, κεί κάτω που ο ήλιος και το φεγγάρι μπορούσαν να είναι αληθινοί σύντροφοί του, κεί κάτω που οι μυρωδιές και τα λουλούδια είναι πιο μεθυστικά, κεί κάτω όπου θα βρισκόταν ίσως ένα κορίτσι με χρυσά φένια δέρμα να πείσει μιά μέρα μέσα στην άγκαλιά του, στην άγκαλιά που τριάντα έννεα ολόκληρα χρόνια ήταν άδεια κι' έρημη.

Τριάντα έννεα ολόκληρα χρόνια ήταν πρώτα μαθητής κι' ύστερα δάσκαλος σ' ένα συνοικιακό σχολείο του Λονδίνου. Χρόνια τώρα δεν είχε αλλάξει σπίτι, πηγαίνοντας από το σχολείο στην κάμαρά του, πάντα από τον ίδιο δρόμο, το ίδιο πεζοδρόμιο και με τα ίδια βήματα.

Μιά σάκα κάτω από τη μασχάλη, παραγεμισμένη άλλοτε με τα δικά του κι' άλλοτε με τα θέματα των μαθητών που γνώρισε τον έαυτό του.

Δέν ήταν μαθημένος από νοικοκυριό και γι' αυτό άφηνε το σιγύρισμα σε μιά γεροντοκόρη νοικοκυρά που περίμενε κι' αυτή, όλο κι' έπεριμένε, πότε ο δάσκαλος θα γινότανε πιο κοινωνικός να τη ζητήσει μιά μέρα για γυναίκα του. Ίσως οι μαθηταί του να κουβέντιαζαν για τον δασκαλό τους, αλλά μονάχα για τον δάσκαλο, γιατί ο Όλιβερ Τζόντς δεν ήταν παρά μονάχα δάσκαλος. Έτρωγε μηχανικά, διάβαζε μηχανικά, περπατούσε μηχανικά, σχολαστικά σά δάσκαλος.

Ήταν Κυριακή. Την ημέρα εκείνη σηκώθηκε λιγάκι πιο άργα απ' το κρεβάτι του. Είχε πλυθεί, είχε ντυθεί, όταν χτύπησε ή πόρτα και στο κατώφλι φάνηκε όπως πάντα, γελαστή, ή γεροντοκόρη, κρατώντας το δίσκο με το γάλα. Τ' άκούμπησε πάνω στο γραφείο του.

— Έχετε κι' ένα γράμμα, του είπε.

Ένα γράμμα; Περίεργο. Δεν θυμάται να είχε ξαναλάβει γράμμα. Δεν είχε κανένα να του στείλη γράμμα. Και όμως να σήμερα που πάνω σε κείνο το τραπέζι, μέσα στο δίσκο βρισκόταν κάποιο γράμμα. Πλησίασε, το κύτταξε με περιέργεια, το στριφογύρισε στα χέρια του. Έρριξε μιά ματιά στη γυναίκα εκείνη που περίμενε ακόμα στην πόρτα, λές κι' ήθελε δικαιωματικά να μάθη κι' αυτή τι περιείχε αυτό το γράμμα. Τ' άνοιξε. Κάθισε σε μιά πολυθρόνα και το ξεδίπλωσε: Τό συμβολαιογραφικό γραφείο των κ. κ. Χάρη Ουίλσον και Χάρη υίος τον πληροφορούσε ότι ο αδελφός του τον όποιον είχε να δη είκοσι χρόνια πέθανε. Ότι άφηνε διαθήκη για μιά τεραστία περιουσία και τον πληροφορούσαν ότι είχαν στη διάθεσή του πέντε χιλιάδες λίρες ως προκαταβολή και άρραβώνα για την εκτέλεση των όρων της διαθήκης.

Ο Όλιβερ Τζόντς έπρεπε να χρησιμοποιήση το ποσόν αυτό σ' ένα μακρινό ταξίδι και να παραιτηθή από δάσκαλος. Τόν προσκαλούσαν λοιπόν και του υπέβαλαν ευσεβάστως τα σέβη των ό Χάρη Ουίλσον και Χάρη υίος.

Τα μάτια του θαμπώσανε από τη σαστιμάρα. Δεν ήξερε ούτε χορό ούτε τραγούδι να εκδηλώση τη χαρά του, ήξερε όμως να συγκινηθεί και τα μάτια του γέμισαν από

δάκρυα. Αυτό το περιστατικό λοιπόν έδωσε την άφορμή στον Όλιβερ Τζόντς να δέση τις τρεις βαλίτσες του για ταξίδι προς την μακρινή, την όνειρεμένη Ανατολή.

Όταν το βαπόρι πέρασε το Πόρτ-Σάιτ, ένιωσε τις πόρτες της διώρυγος να κλείνουν όριστικά για την επιστροφή του στη Δύση. Προχώρουσε προς το άγνωστο της Ανατολής με κάποια ανακούφιση. Είχε ξυρίσει πρίν φύγη τα γένεια και τα μουστάκια, είχε αγοράσει διάφορες γραβάτες και κουστούμια, μεταξύ των όποιων βρισκότανε κι' ένα σμόκιν με μιά μαύρη γραβατούλα που του χρησίμευαν τώρα να κάνη την επίσημη εμφάνισή του στο σαλόνι της πρώτης θέσεως. Και το πλοίο άπεμακρύνετο από τη Δύση κι' όλο και πλησίαζε προς την Ανατολή.

Σιγκαπούρη! Ήταν ο πρώτος σταθμός για το μεγάλο βαπόρι που τον έφερε, μά ήταν και ο τελευταίος που έμελλε να κάνη ο Όλιβερ Τζόντς, μακρυά πιά από τη Δύση και κοντά στην Ανατολή. Παράξενα ήθη, παράξενα έθιμα. Ένας ολόκληρος, αλλοιότιμος κόσμος που του έκανε τόπο να

προσπεράσει.

— Ο Όλιβερ Τζόντς έβλεπε, ένιωθε μονάχα ένα πράγμα τριγύρω του. Πώς έδω

στην Ανατολή όλοι

τον λογαριάζανε, όλοι τον προσέχανε και όλοι τον προσκαλούσανε στα σπίτια. Μά κι' αυτός ο Λή-Γέν-Σή, ο δυνατότερος και

πλουσιώτερος άνθρωπος της Ανατολής, έσκυβε τόσο πολύ όταν τον χαιρετούσε! Μιά μέρα τον κάλεσε επίσημα στο σπίτι του. Ή Έϊ-Γιάν, ήταν κόρη του, είχε σπουδάσει σε άγγλικό και σε γαλλικό σχολείο. Ο Λή-Γέν-Σή θα ήταν πάρα πολύ εύχαριστημένος να

γνωρίση ή κόρη του ή Έϊ-Γιάν τον κύριο Καθηγητή.

Μιά ντροπαλή, σοβαρή κινεζούλα σεβρίρισε το ταί. Μιά άλλη έφερε γλυκά και μιά άλλη ένα γλυκό ποτό σε φαρφουρένια κουπάκια. Ο Όλιβερ Τζόντς καθότανε στο πιο έπλημο μέρος του σπιτιού, σε μιά πολυθρόνα στα δεξιά του Λή-Γέν-Σή. Ή νέα Έϊν-Γιάν λίγο πάρα πέρα, γονατιστή πάνω στο παχύ ταπέτο βαστούσε στα χέρια ένα ανατολίτικο όργανο με χορδές και το χάιδευε με τα δαχτύλα της για να βγάξη μελαγχολικούς ήχους και φωνούλες.

Ο πατέρας καμάρωνε, ή κόρη χαμογελούσε κοκκέτικα μπροστά στον κύριο Καθηγητή κι' ο Όλιβερ Τζόντς χτυπούσε άργα, ρυθμικά το ποδάρι του, πέρνοντας το ύφος ανθρώπου που έρχεται μακρυά από την πολύξερη Δύση.

Νοσταλγικά, μυστηριακά έγέμισε ή κάμαρα από τις φωνές των ξωτικών ήχων.

Κι' όταν έπειτα από μιά ώρα, ό, Όλιβερ βρέθηκε έξω στον ανοιχτό δρόμο, μακρυά από το σπίτι, σαν κάτι καινούργιο, κάτι το μελάνγχολο πλημμύρισε την άδεια του ψυχή.

Ο Όλιβερ Τζόντς ήταν έρωτευμένος!

Πρώτη φορά στη ζωή του ένιωθε ένα τέτοιο αίσθημα κι' έμεινε ξαπλωμένος μ' άνοιχτά τα μάτια μέχρι το πρωί φτιάνοντας, ξεφτιάνοντας όνειρα για ένα μέλλον χαρμό

για ένα μέλλον γεμάτο ευτυχία, μέσα στο παραμυθένιο κέντρο της λαγυμένης Ανατολής.

Πέρασαν δύο, τρία, πέντε χρόνια που ο Όλιβερ Τζόντς ξένιαστος περνούσε τη ζωή του μέσα στην άγκαλιά της Ανατολής και της καλής του γυναίκουλας Έϊν-Γιάν.

Οι νοσταλγίες δεν του βάραιναν τη σκέψη. Κι' οι γιορτές ακόμα, αυτές οι τυραννικές γιορτές της Δύσεως, που είναι φτιαγμένες λές μονάχα για να την νοσταλγούμε, περνούσαν σά μιά πάχνη κάποιας ανάμνησης μακρινής, που δεν άνηκε πιά σ' αυτόν, ούτε στον κόσμο του, παρά στη Δύση.

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τζάκη, πές μου, πόσον καιρό με γνωρίζεις; Σαραντά χρόνια, κύριε Κόμη. Είκοσι χρόνια ως υπηρέτης του πατέρα σας και είκοσι χρόνια ως γκαρσόνι.

— Μήπως παρέλειψα ποτέ να πληρώσω το λογαριασμό μου;

— Τί λέτε, κύριε Κόμη, τί κουβέντα είν' αυτή;

— Έ, λοιπόν απόψε, δεν θα σε πληρώσω, Τζάκη. Θα μου κάνης πίστωση, κι' ίσως αύριο...

— Αύριο, μεθαύριο, όποτε θέλει ο κύριος Κόμης... κι' αν μου επιτρέπη ο κύριος Κόμης...

Και το γκαρσόνι του «Στάνταρ Ρέστοραν» έβγαλε το πορτοφόλι του.

— Α, όχι σ' εύχαριστώ, Τζάκη, το ξέρω πώς είσαι καλός και πρόθυμος, όχι... Άλλ' αν έρθη μιά γυναικοῦλα και με ζητήσει, πές της, σε παρακαλώ, πώς άρρώστησα ξαφνικά κι' έφυγα. Μην της πής πώς θάρθω αύριο...

— Δέ θα λείψω, κύριε.

Στο δρόμο σήκωσε τον γιακά και προχώρησε με σκυφτό κεφάλι. Τώχε πάρεϊ απόφαση: Αποψε έπρεπε να τελειώνη.

Του έμεναν μέσα στο συρτάρι του κομοδίνου του δέκα έφτά λίρες. Ίσα-Ίσα όσες έφταναν για να τον θάψουν κάπως καλλίτερα από τον πρώτο άλήτη, που βρίσκουν πε-

θαμένο σε κανένα πεζοδρόμιο.

Θα πέθαινε λοιπόν μ' αξιοπρέπεια. Μιά πιστολιά κι' ύστερα το άγνωστο... Τί θ' άπογινόταν όμως εκείνος ο φουκαράς ο βαρώνος Άρτυλ;

Τί να του κάνη όμως περισσότερο; Γι' αυτόν έόδεψε και τις τελευταίες πέντε χιλιάδες λίρες του, μά δεν του δόθηκε ή χάρη που ήλπιζε.

Άλήθεια... Ήταν σαν απόψε, δεκαπέντε χρόνια πρίν.

Και θυμήθηκε κείνο το άξέ-χαστο βράδυ, που κόστισε σ' αυτόν ολόκληρη την περιουσία του, και στον άλλον τριάντα χρόνια κάτεργα...

Έπειτα από μιάς ώρας δρόμο ανάμεσα από τους πολυ-

φωτισμένους δρόμους του Λονδίνου, ο κόμης Άλάσκο άνοιξε μ' ένα μικρό κλειδάκι

την έξωπορτα του μεγάρου του—που τότε πουλήσει προ-

χτές για να έξοφληθούν οι τελευταίοι δανειστές του και

θα το παρέδινε αύριο το βρά-δυ, όπως έλεγε το συμβόλαιο—

μήκε στο χώλ και για μιά στιγμή ξεχάστηκε κι' έκανε

να φωνάξη τον τελευταίο ύ-

πηρέτη του που τον έδιωξε το απόγευμα. Συγκρατήθηκε ό-

μως, χαμογέλασε πικρά και προχώρησε στο σαλόνι. Ένα

γεροντάκι, καμπουριασμένο, γεμάτο ζάρες ήταν θρονια-

σμένο σε μιά πολυθρόνα. Για μιά στιγμή ο κόμης συλλογι-

στών τόπο π' άφησε και στ' άχαρα νιάτα του.

Ή πρώτη κι' ή τελευταία άγάπη του Όλιβερ Τζόντς, ή κινεζούλα Έϊν-Γιάν, λουλούδιζε την καρδιά του ως τη μέρα που πέθανε. Πρίν πεθάνη όμως, κάλεσε έναν πάστορα και τον ρώτησε τρομαγμένα:

— Δεν μου λές, πάτερ: Υπάρχει στην άλλη ζωή Ανατολή και Δύση;

— Όχι. Υπάρχει Κόλαση και Παράδεισος. Ή κόλαση είναι τόπος μαρτυρίου...

— Όστε υπάρχει και στην άλλη ζωή Δύση, είπε ο Όλιβερ Τζόντς, αναστενάζοντας, και ξεψύχησε.

στηκε μήπως ήταν κανέναν άνθρωπος του άγοραστού του μεγάρου του, που βιαζόταν να το παραλάβη, αλλά ύστερα συλλογίστηκε ότι ήταν παράξενο πώς μήκε, αφού δε βρισκόταν κανείς να του άνοιξη... Προχώρησε λοιπόν προς τον γεροντάκο, που φαινόταν σαν άποκοιμισμένος.

Ο γεροντάκος γύρισε, τον κύτταξε, ανασηκώθηκε χαρούμενος, αλλά σταμάτησε σαν είδε την έκπληξη του Κόμητος.

— Τζιμ, δέ με γνωρίζεις;

— Να σε γνώρισω; Μά ποιός είσαι;

— Έ, τα χρόνια πέρασαν, και ο καιρός, οι κακουχίες με γέρασαν πολύ για να μ' ήν μορφή να με άναγνωρίσης... Σ' ό,τι βλέπω, στέκεσαι καλά...

Ο Κόμης Άλάσκο, σκέφτηκε πώς σε καμιά ώρα δεν θάταν και τόσο καλά, τέντωσε το κορμί του και ρώτησε:

— Μά... πώς έμπεκατε έδω μέτα;

— Α' ό την πόρτα όπως και σύ, άνοιξα όπως και σύ, με το κλειδάκι που μου δώσατε. Έ, τόσο γρήγορα ξεχάσατε το φίλο σου τον Άρτυλ...

— Άρτυλ; Πώς; Έσύ;

Και ο Κόμης Άλάσκο έσκυψε, άγκάλιασε το γεροντάκο, που από τα μάτια του άρχισαν να τρέχουν δάκρυα.

Έπειτα από μισή ώρα, ο Τζάκη, το γκαρσόνι του «Στάνταρ Ρέστοραν» έυποκλινότανε μπροστά στον κόμητα Άλά-

σκο και τον βαρώνο Άρτυλ.

— Όπως κείνο το βράδυ, μου ρομύρισε ο Κόμης.

Εκείνο το βράδυ ήταν ένα βράδυ, που ο Βαρόνος μεθυσμέ-

νος σκόταξε για τιποτένια ά-

φορμή κάποιον. Για να μην κη-

λιδώσει το οικογενειακό του ό-

νομα, έδωσε ψεύτικο όνομα, που το βεβαίωσε ο φίλος του ο Κό-

μης και το γκαρσόνι ο Τζάκη. Καταδικάστηκε ισόβια, μά ύστε-

ρα από 15 χρόνια του δόθηκε χάρη. Πρίν να φύγη, ο Κόμης

τούχε δώσει το κλειδί του σπι-

τιού και ο Βαρόνος τώχε φυλά-

ξει μαζί μ' ένα άλλο κλειδάκι, το μυστικό κλειδάκι του

χρηματοκιβωτίου της Μπάνκ

δφ Λόντον όπου βρισκόταν ένα

βιβλιάριο έπιταγών πενήντα χι-

λιάδων λιρών.

Πρίν μεταχειριστεί το κλειδί

του σπιτιού, πήγε στην τράπεζα

και πήρε το βιβλιάριό του. Έτσι

υπελόγιζε να ζήσουν κι' οι δυο

πλούσια όλη τους τη ζωή και ν'

άνταμείψουν και τον Τζάκη, που

ήξερε να κρατά ήν τιμή ενός οικο-

γενειακού ονόματος.

— Στην ύγεια της φιλίας μας

είπε, σηκώνοντας το ποτήρι του

δπου άφριζε ή σαμπάνια, ο

Βαρόνος.

— Στην ύγεια του κεφιοῦ, είπε,

πίνοντας, ο Κόμης. Τζάκη άλλη

μίαν Μομ και φρούτα γρήγορα.

— Εύχαρίστω, κύριε Κόμη!

MIC MACBOUTH

(Σ' ένα βιβλίο συναρπαστικό όπου περιγράφει τα κυνήγια του στη Ζούγκλα, κοντά στο Δελχί και τις διάφορες εξερευνησεις του στα Ίμαλάια και το Θιβέτ, ο Ιατρός Φλωρεντίν παραθέτει την χαρακτηριστική αυτή ιστορία που εκτυλίσσεται στη πιο μυστηριώδη περιοχή της Ασίας.)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΛΑΜΑ

Επειτα από πορεία πολλών ημερών ανάμεσα από μια άγρια περιοχή, δλο βουνά, βράχια, ξεροπόταμα που σου φέρνουν μια δυνατή νοσταλγία, ένα ακατανίκητο πόθο γυρισμού στη πατρίδα, φθάσαμε σε μια μαγευτική χώρα.

Κι' εδώ βράχια μά με κάποια πρασινάδα, που κόβει την μονοτονία και χαϊδεύει το μάτι. Στα πόδια μας μια λίμνη αφήνει να καθρεφτίζονται στα πράσινα νερά της οι έπιβλητικές μορφές των γύρω ψηλών, κορυφών. Κι' ο ήλιος, χάρμα, φωτολουζεί τα γύρω.

Στ' αριστερά μας σε μια βουνοπλαγιά όρθωνόταν κάτι σαν κάστρο. Οι οδηγοί μας πληροφορήσαν πως ήταν μοναστήρι βουδιστών. Οί Λάμα, οι Θιβητινοί Ιερείς που κατοικούσαν το μοναστήρι, μας έκαναν εγκάρδια υποδοχή.

Ο Δαλάι-Λάμα, ο ηγούμενος κι' άλλοι δυο Ιερείς που γνωρίζανε τη γλώσσα, με προσκάλεσαν να πάρουμε θω την έπομένη με τους δικούς μου στους θρησκευτικούς τους χορούς, που θα λινόταν προς τιμήν μου.

Δέν φανταζόμουν ποτέ πως στο ειρηνικό εκείνο περιβάλλον, με τους έρημιτες του άφοσιωμένους στην προσευχή, θα παρευρισκόμουν σ' ένα από τα πιο συγκλονιστικά δράματα που μπορούσα ποτέ να φαντασθώ.

Δέκα χρόνια πριν κλειστήκαν στο μοναστήρι εκείνο για ν' αγιάσουν, δυο βουδιστά, ο Μουδ και ο Τσό. Νέοι ακόμα, χωρίς να έχουν μνηστή στα μυστήρια της θρησκείας τους, που διδάσκει την άποξένωση από κάθε ανθρώπινο αίσθημα και την υπέρτατη άδιαφορία, είχαν συνδεθί μη μια ξέχωρη φίλια.

Κι' όμως ήταν δύσκολο να βρεθούν χαρακτηριστικό τόσο αντίθετοι όσο ο Μουδ και ο Τσό. Ο Μουδ, ζούσε με τα βιβλία του κι' εύρισκε μοναδική απόλαυση σ' αυτά. Ήξερε γλώσσες πολλές και διάβαζε τις σοφίες της κάθε θρησκείας. Ο Τσό και τί δέν θάδινε για τα πλούτη. Ή ζωή γι' αυτόν είχε ένα σκοπό: τα πλούτη. Ήταν άγριος κι' απότομος. Τίποτε δέν προσίω-νιζε σ' αυτόν την κλίση του στην καλογερική ζωή. Κι' όμως είχε τόση έπιμονή, προσπαθούσε με τόση άφοσίωση να φθάσει στην «τελειότητα» με την προσευχή κι' είχε χαρίσει τόσα πλούτη στο μοναστήρι, που κανείς ποτέ δέν τόν ρώτησε ποιος ήταν και που βρήκε τους θησαυρούς εκείνους. Απότομος, διεστραμμένος χαρακτήρας, είχε γίνει ξαφνικά το ήρεμότερο πλάσμα στον κόσμο.

Ο Μουδ πάλι-κι' αυτό το γνώριζε μόνο ο Δαλάι Λάμα που διεύθυνε το μοναστήρι — είχε καταφύγει στο έρημη-τήριο εκείνο έπειτα από ένα τρομερό δράμα που τόν είχε κλονίσει. Ζούσε πριν μια ειρηνική ζωή σέ κάποιο μαγευτικό τοπίο των Ίνδιων. Ήταν το καμάρι του πατέρα του, ή έλπίδα όλων στον τόπο. Μα γυρίζοντας από κάποιο ταξίδι του, βρήκε το σπίτι του έρημο, λεηλατισμένο, τόν πατέρα του και τόν μικρό του γιο σφαγμένο κατά τόν πιο άγριο τρόπο. Ένας υπηρέτης, που σώθηκε από την σφαγή, του διηγήθηκε πως άγνωστοι ληστές με μάσκες, κάμανε έπιδρομή στον τόπο της νύχτας κι' ο άρχηγός του είχε διαπράξει το διπλό εκείνο άνοητο έγκλημα. Ο Μουδ που διψούσε έκδικηση, μάταια προσπαθούσε ν' ανάκαλύψει τόν δολοφόνο.

Απογοητευμένος, αποφάσισε ν' αποσυρθεί στο μοναστήρι ζή-τόντας στη προσευχή άνα-παυση και λησμονία.

Σιμά στο άργοκύλιστο πο-τάμι, ο Μουδ και ο Τσό καθό-ταν παραδομένοι σέ σκέψεις, σε ή προσευχή τους, ανταλλάζαν δυο λόγια κι' αφέθηκαν έπειτα στο θαυμασμό της φύσης. Όλα ήταν γιορτινά τρι-γύρω. Για πρώτη φορά ο Τσό αποφάσισε να πη στο φίλο του το παρελθόν του, να έομολογήσει τις παλές του άμαρ-τίες και να ζητήσει από κάποιον άνθρωπο, τόν μόνο άνθρω-πο, τόν μόνο φίλο που αγάπησε

στον κόσμο, να τόν συμπονέσει, όχι για ό,τι υπέφερε, αλλά για ό,τι κακό έχει κάνει στους όμοιους του. Ήταν σιμά στο Ναγκπούρ, σε μια έπαυλη άνθο-στόλιστη, όλο τριαντάφυλλα. Έκει είχε σκοτώσει ένα γέροντα κι' ένα παιδί... Ο Μουδ ρίχτηκε πάνω του να τόν πνί-ξη. Αλλά ο Τσό είχε διατηρήσει τη δύ-ναμή του. Γρήγορα άποτραβήχτηκε και με το βλέμμα άναρρώτησε τόν φίλο του τί τρέχει. Ο Μουδ μόλις μπορούσε να συγκρατήσει την όργη του μπρος στην άποκάλυψη εκείνη. Τα δυο εκείνα άθωα πλάσματα της σφαγής ήταν ο πα-τέρας του και το παιδί του. Ο Τσό μό-λις τ' άκουσε τούπε:

— Ρίξε με μέσ' τόν ποτάμι.

Ανακτώντας την ψυχραιμία του μί-λησε με μια φωνή, άτονη, ψυχρή:

— Είμαι Λάμα τώρα και θάπρεπε να συγχωρήσω. Μα νιώθω πως αυτό ύ-περβαίνει τās δυνάμεις μου. Αν ζητώ

έκδικηση, έπιθυμώ όμως να άποφύγω τό σκάνδαλο. Αν έκ-δικηθώ τό αίμα των άθώων εκείνων, δέν θέλω να σέ σκο-τώσω άναντρα με μια σπαθιά. Δέ θέλω να σέ κυτηήσω άοπλο και άνυπεράσπιστο. Ένας ξένος ήρθε εδώ κι' αύ-ριο θα χορέψουμε τους θρησκευτικούς χορούς προς τιμήν του. Κι' οι χοροί αυτοί, θα μάς έπιτρέψουν να βρεθώμε άντιμέτωποι με τό σπαθί στο χέρι χωρίς να μάς ύποψιαστούνε. Ή τελετή αυτή θα-νε για μάς μια μονομαχία μέχρι θανάτου. Κι' ο θάνατος θα λογιστή δυστύχημα.

— Έατω, συγκατένευσε ο Τσό, αλλά σέ προειδοποιώ πως θα ύπερασπισώ τη ζωή μου. Και τό βλέμμα που τού έριξε φανέρω-νε πως, έπειτα από δέκα χρόνια ήσυχης ζωής, ο Τσό δέν είχε άποβάλει την σκλη-ρότητα που τόν χαρακτήριζε.

IV

Οί μουσικοί έπαιξαν με τα παράξενα τους όργανα. Φορούσαν πορφυρένια ρού-χα, όπως κι' οι καλόγεροι που είχαν μέ-

ρος στο χορό. Άδύνατον να φαντασθί κανείς πιο δύσκολη έκτέλεση. Ένώ ή μουσική σκορπούσε άγριους ήχους, σφυ-ρίγματα, τυμπανοκρουσίες, οι καλόγεροι χόρευαν με πά-θος, χτυπώντας μ' όρμη τα μακρυά σπαθιά τους στον άέρα. Ήμουν στη πρώτη σειρά των θεατών και πρόσεχα δυο χορευτές που ξεχώριζαν από τους άλλους. Στο χορό τους δείχνανε περισσότερο φανατισμό. Ήταν ο Μουδ και ο Τσό. Ο Μουδ χρησιμοποιούσε τό σπαθί του για καλά, καταφέ-ροντας συχνά χτυπήματα στον αντίπαλό του. Ήταν μια άληθινή μονομαχία υπό τό πρόσχημα ίερού χορού. Το αίμα που κοκκίνιζε δέν ξεχώριζε στους πορφυρένιους τους μαν-δύες. Ο Μουδ είχε ένα τραύμα στο μέτωπο κι' ο αντίπαλός του πολλά στο σώμα. Ο γυιός που ζητούσε να πάρη πίσω τό αίμα του σφαγμένου πατέρα δέν συγκρατιόταν πιά.

Ο χορός έπερνε πιά τέλος. Ή μουσική δέν ήταν ή ίδια. Αύλοι και τάμ-τάμ είχαν άντικαταστήσει τα παράξενα έ-κείνα όργανα και μια σιγανή μελωδία σκορπιζόταν.

V

Δυο κορμιά είχαν μείνει ξαπλωμένα, βουτηγμένα μέσ' τό αίμα, στον τόπο της γιορτής. Ο Μουδ είχε έκδικηθί.

Σέ βεβαιώνω πως ή θεά Άναίς εί-ναι καστανή.

— Κ' εγώ σε βεβαιώ, πως τα μαλλιά της είνε ξανθά!...τετράξανθα!

— Μα έπιτέλους δέ φαντάζομαι να τρελλά-θηκα!

— Όχι, πές καλλίτε-ρα, πως τρελλάθηκα εγώ! χά, χά, χά!

Και ή φιλονεικία αυτή γύρω από τό χρώμα των μαλλιών της θεάς Ά-ναίς διαρκούσε μισή ώ-ρα τώρα μεταξύ του Παύλου και της Λου-κίας.

Από την ώρα που κά-θισαν να φάνε, δέν κα-τόρθωσαν να βάλουν μπουκιά στο στόμα τους γιατί τώχαν άπασχολη-μένο ή μια με τη λέξη «ξανθά» κι' ο άλλος με τη λέξη «καστανά».

Ξάφνου ή Λουκία πέταξε την πετσέτα της πάνω στο τραπέζι και σηκώθηκε έξω φρενών.

Ή συζήτηση άρχισε να γίνεται τρικυμιώδης.

— Λές ψέμματα! άκούς; ψέμ-μα-τα! Είναι τρομερό κοτζάμ άντρας που πρέπει ναή φιλότιμο να λέει τέτοια ψέμματα! Όρκίζομαι στη ζωή σου πως ή θεά Άναίς έχει ξανθά μαλλιά! Θεέ μου, τί σου έκανα που με τυραννείς, έτσι; Θεέ μου! Θεέ μου!

— Άκουσε δώ, μ' άφίνεις ήσυχο σε παρακαλώ; Άν ένας από τους δυο μας λήψ ψέμματα, άσφα'ως δέν είμαι εγώ! Και σε παρακαλώ μην όρκίζεσαι στη ζωή μου ψέμματα.

Και χτυπώντας τό πόδι του χάμω ο Παύλος, άρχισε να φωνάζει μ' όλη τη δύναμη των πνευμόνων του:

— Καστανά! Καστανά! Κασ-τα-νά!

Ή Λουκία, για να μη φαντασθί ο άντρας της ότι την κατραρόωσε στην συζήτηση και για να τού δείξη ότι δέν χαμπαρίζει ούτε τουμπάρεται από φωνές, έπεσε πάνω σ' ένα ντιβάνι κ' έβούλωσε ταυτιά της με δυο μαξιλάρια, άφί-νοντας τό πόδια της να διαμαρτυρηθούν κλωτσώντας τόν άέρα για τη συζυγική αυτή καταδυνάστευση.

Επειτα από δυο λεπτά, έλπίζοντας ότι ο προκομμένος της ή θάχε πλαντάξει από τις φωνές ή θα είχε σταματήσει, έσήκωσε τό κεφάλι της ν' άρχισι κι' αυτή με τη σειρά της αλλά είδε με κατάπληξη πως ο άνανδρος είχε έγκαταλεί-ψει τό πεδίο της μάχης και έτράπη εις έπαισχυτον φυγήν.

Γύρισε, έψαξε να τόν βρή μέσα σ' όλα τα δωμάτια, μα τού κάκου: Ο Παύλος είχε φορέσει τό καπέλλο του, είχε πάρει τό μπαστούνι του, και βγήκε, σφυρίζοντας άσφαλώς, δ...παλιοπαληάνθρωπος!

Ο τρόπος αυτός έρέθισε περισσότερο τη Λουκία. Θα προτιμούσε χιλίες φορές να την έδερνε, παρά να την προσ-βάλει και να την έγκαταλείψι μ' αυτό τόν άνανδρο, πρόστυχο, τιποτένιο και έξευτελιστικό τρόπο!

Μουρμούρισε λοιπόν μερικά λογάκια, στόλισε με

όσα κοσμητικά βρωμόλογα είχε στο λε-ξικό της τόν στενοκέφαλο πεισματάρη, τόν...τόν... κι' όταν δέν εύρισκε πιά άλλα, κοσμητικά και όταν κατόπιν ώρίμου σκέ-ψεως, είδε πως δέν είχαν κανένα σκοπό χωρίς άκροατήριο τα δάκρυα και οι λιγο-θυμίες, κάθησε στο ντιβάνι και συλλογι-στηκε.

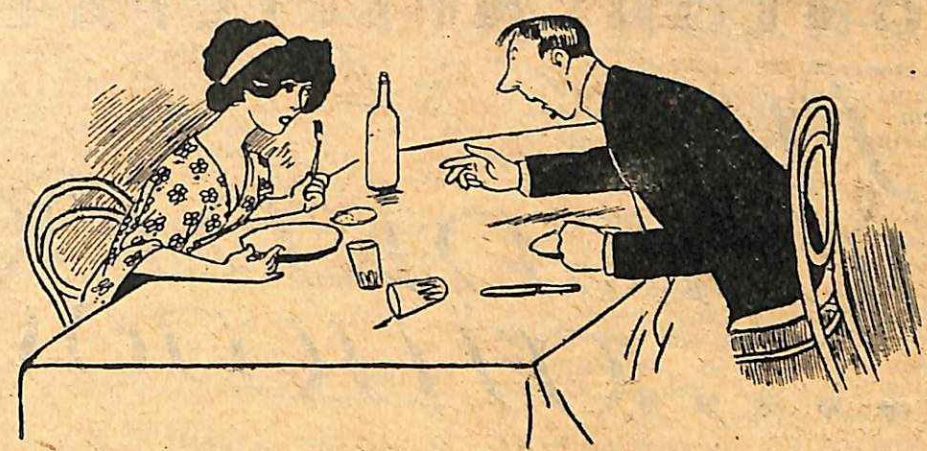
«Όταν ή γυναίκα συλλογίζεται, πάντα μια καταστροφή προετοιμάζει» λένε οι σοφοί. Και δέν έχουν άδικο.

Ή Λουκία συλλογιζόταν λοιπόν:

«Α, πως τόν έμισούσε! Τόν έμισούσε τρομερά γιατί την τυραννούσε με τό πεί-σμα του. Έπρεπε λοιπόν να τόν τιμω-ρήσι. Πώς να τόν τιμώρησι; Έ; Πώς να έκδικηθί τόν τύραννο;

Να τού ρίξη δηλητήριο μέσα στο πο-τήρι τού βισού, που συνήθιζε να πίνη κάθε

ΕΠΑΙΖΕ ΖΑΡΙΑ!

πέζοδρόμιο, έκανε λίγα βήματα και μπήκε σε μια πόρτα που άπέναντι σπιτιού. Άνέβηκε τα δυο πατώματα και χτύ-πησε στη πόρτα τού Γκαλιτώ.

Ο Γκαλιτώ ήταν ο πιο στενός φίλος τού Παύλου. Σάν είδε τη Λουκία, έτοι μόνη, χωρίς να την περιμένη, έμεινε κατάπληκτος. Ή έκπληξις του μετετράπη σε ένθουσιασμό και άκράτητη χαρά όταν είδε πως ή ώραία κυρία δέ στα-μάτησε καθόλου στον προάλαμο, αλλά τράβηξε στο σα-λόνι κι' από κεί στα ένδότερα όπου τόν εκάλεσε και έκλεισε την πόρτα. Στις περιστάσεις αυτές έναν συγγραφέας που σέβεται τόν έαυτό του, σαν τόν ύποφαινόμενο, βάζει άπο-σιωπητικά. Μόνο ο Βίκτωρ Ουγκώ είχε την άναίδεια να βάλει έναν έρωτα έξω από την πόρτα με τα μάτια κατε-βασμένα και τό δάχτυλο στα χείλια εις σημείον σιωπής.

Θα ήταν μισή ώρα που ή Λουκία είχε γυρίσει κ' είχε κουκουλοθεί στο κρεβάτι όταν κατέφθασε και ο Παύλος. Έκανε στην άρχή πως κοιμότανε. Άνάμεσα από τα βλέ-φαρά της, μισόβλεπε τόν άντρα της που γδυνότανε να πέσει και αισθανόταν μια μεγάλη άγαλλιαση που τόν είχε τιμώρησι.

Για μια στιγμή έκανε πως ξύπνησε:

— Πώς; Ήρθες, αγάπη μου; Πιστεύω να ξεθύμωσες έ;

«Ελα, έλα μπράβο να μου ζητήσης συγγνώμη. Ξανθά έ;»

Ο Παύλος γλύστρησε κάτω από τα σκεπάσματα άναστε-νάζοντας.

— Τετράξανθα!

— Και που ήσουν, κακέ, τόσες ώρες, έ; Γιατί άφησες τη γυναίκοϋλα σου μόνη, έ;

Ο Παύλος πήγε να της πη την αλήθεια.

Ξανθά ή καστανά αυτόν δέν τόν έν-διέφερε πιά. Πήγε να της πη πως θα προτιμούσε να κάνουν ένα ταξίδι μαζί, να πάνε να βεβαιωθούνε έπί τόπου για τα μαλλιά της θεάς Άναίς, παρά ότι πήγε κ' ήπια τρεις μπύρες, έπειτα βαρέ-θηκε κ' έφυγε. Έπειτα έκανε σαράντα πενήν-τα, εκατό φορές τό γύρο της πλα-τείας Βεντιμιλί, κουράστηκε κ' έγύρισε. Τούρθε να τά πη, μα τό άνδρικό του γόητρο δέν τόν άφισε να φανή τόσο άδυ-νατος μπροστά στη γυναίκα του και είπε με ύφος εύχαριστιμένο.

— Πώς πέρασα αυτές τις δύο ώρες; Θαυμάσια, αγάπη μου, θαυμάσια! Βέβαια που ήθελες να τις περάσω; Πήγα, πήγα... ναί πήγα, στο Γκαλιτώ και παίξαμε ζά-ρια να περάσι ώρα, τόν κέρδισα μάλι-στα... αλλά τρεις ώρες ζάρια, να σου πώ, ζαλίστηκα.

MAE KAI ALEX FISEP

βράδυ; Να τού ξεσχί-ση με τα νύχια της τό πρόσωπο, όταν θα τόν έπαιρνε ο ύπνος; Να τού κάψι τις πατούσες με τό σίδερο πουκανε τα κασαρά της; Να τόν στραγγαλίση με τη μεταξωτήν έσάρπα της;

Ξάφνου χτύπησε από χαρά τό χέρι. Φόρε-σε γρήγορα τό καπέλ-λο της και κατέβηκε τα σκαλοπάτια, μουρ-μουρίζοντας μέσα από τα μυτερά της δοντά-κια:

— Τώρα θα δής, κύρ-αντρα μου, άν είναι καστανά τα μαλλιά της θεάς Άναίς.

Όταν κατέβηκε στο

πέζοδρόμιο, έκανε λίγα βήματα και μπήκε σε μια πόρτα που άπέναντι σπιτιού. Άνέβηκε τα δυο πατώματα και χτύ-πησε στη πόρτα τού Γκαλιτώ.

Θα ήταν μισή ώρα που ή Λουκία είχε γυρίσει κ' είχε κουκουλοθεί στο κρεβάτι όταν κατέφθασε και ο Παύλος. Έκανε στην άρχή πως κοιμότανε. Άνάμεσα από τα βλέ-φαρά της, μισόβλεπε τόν άντρα της που γδυνότανε να πέσει και αισθανόταν μια μεγάλη άγαλλιαση που τόν είχε τιμώρησι.

Για μια στιγμή έκανε πως ξύπνησε:

— Πώς; Ήρθες, αγάπη μου; Πιστεύω να ξεθύμωσες έ;

«Ελα, έλα μπράβο να μου ζητήσης συγγνώμη. Ξανθά έ;»

Ο Παύλος γλύστρησε κάτω από τα σκεπάσματα άναστε-νάζοντας.

— Τετράξανθα!

— Και που ήσουν, κακέ, τόσες ώρες, έ; Γιατί άφησες τη γυναίκοϋλα σου μόνη, έ;

Ο Παύλος πήγε να της πη την αλήθεια.

Ξανθά ή καστανά αυτόν δέν τόν έν-διέφερε πιά. Πήγε να της πη πως θα προτιμούσε να κάνουν ένα ταξίδι μαζί, να πάνε να βεβαιωθούνε έπί τόπου για τα μαλλιά της θεάς Άναίς, παρά ότι πήγε κ' ήπια τρεις μπύρες, έπειτα βαρέ-θηκε κ' έφυγε. Έπειτα έκανε σαράντα πενήν-τα, εκατό φορές τό γύρο της πλα-τείας Βεντιμιλί, κουράστηκε κ' έγύρισε. Τούρθε να τά πη, μα τό άνδρικό του γόητρο δέν τόν άφισε να φανή τόσο άδυ-νατος μπροστά στη γυναίκα του και είπε με ύφος εύχαριστιμένο.

— Πώς πέρασα αυτές τις δύο ώρες; Θαυμάσια, αγάπη μου, θαυμάσια! Βέβαια που ήθελες να τις περάσω; Πήγα, πήγα... ναί πήγα, στο Γκαλιτώ και παίξαμε ζά-ρια να περάσι ώρα, τόν κέρδισα μάλι-στα... αλλά τρεις ώρες ζάρια, να σου πώ, ζαλίστηκα.

MAE KAI ALEX FISEP

Στὸ ἄκουσμα αὐτῶν τοῦ τῶν λόγων ἡ κυρία τῆς Ἀγίας Λουκίας, ἔχασε ἐπίτηδες τὸ βῆμα καὶ στάθηκε ἀπότομα, κύτταξε ἀνέρωχα τὸ χορευτὴ τῆς καὶ τοῦ εἶπε :

— Νομίζω, κύριε, ὅτι σὰς ἐγέλασε κάποια ὁμοιότης. Πρῶτη φορὰ σὰς εἶδα αὐτὸ τὸ βράδυ· πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατὸ νὰ μὲ ἀναγνωρίζετε ;

— Ἀρμάνδος τὴν ἄκουγε κάτωχρος, ἐν ᾧ ἡ καρδιά του δὲν χτυποῦσε καθόλου. Ἐν τούτοις δὲν εἶχε οὔτε τὴν παραιμικρότερη ἀμφιβολία, ὅτι ἡ βαρὼνις καὶ ἡ μετεμψιευμένη ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν της, δὲν εἶπε λέξη, ἀλλὰ τὸν ἐπίασε μὴ μανιώδης τρέλλα. Τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν ἐτράβηξε μέσα στοὺς στροφογυρίζοντας χορευτὲς, σφίγγοντας τὴν σὰν μανιακός. Ἄλλ' ὁ χορὸς ἐτελείωσε, ἡ κυρία τῆς Ἀγίας

Λουκίας τὸν ἄφισε, τὸν χαιοέτησε τυπικὰ κι' ἀντὶ νὰ καθήσῃ στὴ θέσῃ της, στηρίχθηκε στὸ χέρι τοῦ Στεβάν, ποὺ εἶχε ἔρθει κείνη τῇ στιγμῇ, κι' ἔφυγε μαζί του, ἀφίονοντας τὸν Ἀρμάνδο σὰν ἀπολιθωμένο.

— Ὁ Ραοῦλ τὸν ἐπλησίασε κι' ἔμαθε τὰ διατρέξαντα.

— Λοιπὸν πάμε νὰ φύγουμε, τοῦ εἶπε, καὶ νὰ μὴν ξαναρθοῦμε πλέον. Πρέπει νὰ ἔξῃ κανένας νὰ σβύνη μὴ γυναῖκα ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς καοδιάς του. Πάμε νὰ γλεντίσουμε, αὐτὸ θάξῃ παραγορηθῇ.

— Ὅχι ! ἀπήντησε ὁ Ἀρμάνδος, ἐν ᾧ τὰ μάτια του λάμπανε ἀπὸ πυρετὸ. Τὴν ἀγαπᾶω.

— Τότε σκότωσε τὸν Στεβάν. Σπᾶσε δηλαδὴ τὰ τζάμια νὰ κἀνης θόρυβο. Κι' ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα εἶναι ποᾶγμα ἀλλόκοτο, κακομεταχειρίσῃ τὴν νὰ σ' ἀναπήσῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἶσαι κατακίτρινος καὶ ἀρχίζουν νὰ σὲ κυτάνε. Πάμε στὸν κήπο νὰ περπατήσουμε καὶ ν' ἀναπνεύσουμε ἀέρα.

Τὸν παρέσυρε στὸν κήπο, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἤθελε νὰ μείνῃ μοναχός του γιὰ νὰ σκεφθῇ, ξαναγύρισε στὸ χορὸ. Ὁ Ἀρμάνδος ἐκάθησε σ' ἓνα πάγκο. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κήπου φωτιζότανε καὶ εἶχε θάμνους πυκνοὺς. Μεγάλα δένδρα ἐσχιδόταν ἓνα δροῦσκο στενὸ ποῦφενε σὲ κἀποιο περίπτερο στὴν ἀντίθετη ἄκρῃ, κοντὰ στὸν τοῖχο ποὺ χώριζε τὸν κήπο ἀπὸ τὸ βουλευτῆριον τῶν ἀπομάχων. Ἡ δική του θέσῃ ἦταν σκοτεινὴ καὶ οἱ σπάνιοι περιπατῆται περνοῦσαν χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν, ἐνῶ αὐτὸς τοὺς διέκρινε καλὰ.

Ἄλλ' ὁ νεανίας πολὺ λίγο ἐνδιαφερότανε γιὰ τὴν ἐορτὴ καὶ τοὺς καλεσμένους της. Μὴ ιδέα τὸν εἶχε κατακυριεύσει, νᾶβρη πρόφασιν νὰ μονομαχήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν κόμητα Στεβάν.

Δυὸ σκιὲς ἀγκαλιασμένες γλυστοῦσαν διὰ μέσου τῶν δένδρων καὶ ἐπέφταν δύο βήματα μακριὰ ἀπὸ τὸν Ἀρμάνδο, ποὺ στεκότανε ἀκίνητος καὶ ἄμילητος. Ἦσαν ἡ βαρὼνις καὶ ὁ κόμης Στεβάν ποὺ συνομιλοῦσαν μὲ χαμηλὴ φωνή. Τὸν Ἀρμάνδο τὸν ἐπίασε ὕπνο, καὶ τὸ χέρι του ζήτησε μηχανικὰ, ἓνα μαχαίρι, ἢ κἀποιο ὅπλο. Τὸ ζευγάρι πέρασε χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τὴν παρουσία ἀνθρώπου μέσα στὸ πυκνὸ φύλλωμα, καὶ ὁ Ἀρμάνδος τοὺς εἶδε νὰ πηγαίνουν κατὰ τὸ περίπτερο.

Τότε ὁ νέος ἔχασε καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς ψυχραιμίας· δὲν ἐσκέφθη πῶς ὁ κήπος ἦταν γεμάτος ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ὅτι θάκανε μὴ ἀπρεπὴ κατασκοπεῖα καὶ ἴσως κἀποια χειροδικία. Ἡ καρδιά του χοροπηδοῦσε βίαια, αἱματώδεις νέφος σκότιζε τὰ μάτια του καὶ κρύος ἰδρώτας ἐπεφτε σὲ χοντρὲς σταγόνες ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Σὰν ἄνθρωπος μεθυμένος, τοὺς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ, σκουντάβοντας κάποτε—κάποτε. Τοὺς εἶδε νὰ τρυπῶνουν στὸ περίπτερο ὅπου ἔλαμπε φῶς πολυελαίου ἀσθενικὸ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐκλείσαν τὴν πόρτα, ἐμπήκε σὲ λίγο κι' αὐτὸς καὶ βρέθηκε στὴ βάση μιᾶς μικρῆς στροφίτης σκάλας, τῆς ὁποίας τὰ σκαλοπάτια ἦσαν στρωμένα μὲ παχὺ χαλί. Ἀνέβηκε ἀθόρυ-

βα, εἶδε μπροστά του μὴ μισοκλεισμένη πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔβγαине φῶς κι' ἐσπρώξε αὐτὴ τὴν πόρτα.

Ὅταν ἔρριξε μὴ γρήγορη ματιὰ ἐκεῖ μέσα, ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἄφωνος σὰν κερευνόπληκτος, βρισκότανε στὸ κατώφλι τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου δωματίου, ὅπου τότε σὲς γυμνὲς ὥρες πέρασε στὰ πόδια τῆς ξανθῆς μετεμψιευμένης· στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, τὸ βαμμένο κατὰ τὴν ἀνατολίτικον τρῶπον, μὲ τὸ κυκλοτερὲς ντιβάνι καὶ μὲ ἄλλα βάστρινες λάμπες ποὺ κρεμόντουσαν ἀπὸ τὰ ταβάνια. Καὶ εἰς τὴν ἴδια θέσιν ὅπου καθότανε ἡ μετεμψιευμένη, εἶδε τὴν κυρία τῆς Ἀγίας Λουκίας καὶ στὰ πόδια της τὸν κόμητα Στεβάν ποὺ κρατοῦσε τὰ χέρια της. Ἄλλ' ἐξαφνὰ ἡ βαρὼνις ἄφισε κραυγὴ καὶ σηκώθηκε σὰν νὰδε μπροστά της φάντασμα. Εἶχε ἰδεῖ τὸν Ἀρμάνδο κατακίτρινον.

— Κύριε ! ἐφώναξε θυμωμένῃ.

Ὁ Ἀρμάνδος ἐπροχώρησε ἓνα βῆμα, κύτταξε τὸν κατὰ-πληκτο κόμητα καὶ τοῦπε.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμῃ, κύριε, γιατί ἐτάραξα τὴν κρυφή σας συνέντευξιν, ἀλλὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς εἰπῶ ποῦ εἴσαστε.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρμάνδου ἦταν ὑπόκωφη καὶ τὰ λόγια του ἐβγαίναν ἀπὸ τὰ χεῖλιά του ἀργὰ καὶ καθαρά.

— Κύριε ! εἶπεν ὁ κόμης.

Μὲ διστακτικὸ τόνον φωνῆς ποὺ ἐπτόησε τὸν Ρώσσον εὐπατρίδην, ὁ Ἀρμάνδος ἐξηκολούθησε.

— Βλέπετε αὐτὸ τὸ σαλόνι ; Ἐρχόμουνα ἐδῶ ἐπὶ δύο μῆνες σχεδὸν κάθε βράδυ. Μ' ἔφερναν ἐδῶ κι' ἓνα ἀνὰ ἡμέραν, καὶ μὲ ὑποδεχότανε μὴ μὴ μάτια δεμένα, καὶ μὲ ὑποδεχότανε μὴ μὴ μάτια με προσώπιδά. Αὐτὴ τῇ γυναῖκα τῇ συνάντησα στὸ χορὸ τοῦ μελοδράματος.

Γύρισε πρὸς τὴν βαρὼνίδα, καὶ μὲ δυνατώτερη φωνὴ πρόσθεσε.

— Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ; Εἶναι αὕτη !

Ἡ κυρία τῆς Ἀγίας Λουκίας ἄφισε καὶ πάλιν τρομερὴ κραυγὴ, μὴ κραυγὴ ἀγρίου θηρίου ποὺ πιάστηκε σὲ παγίδα.

Πήδησε ἔπειτα πρὸς τὸν Ἀρμάνδον καὶ τὸν ἐχτύπησε στὰ μάτια μὲ ἀνοιχτὴ τὴν παλάμη της

— Εἰσθε ἀνάνδρες ! οὐ εἶπε

Ὁ Ἀρμάνδος ὑποχώρησε σὰν ἄνθρωπος ποὺ χτυπήθηκε θανάσιμα κι' ἔπειτα ἐβάδισε πρὸς τὸν κόμητα τρομερὸς καὶ ἀπηλητικός, μὲ τὰ μάτια γεμάτα αἵματα καὶ τὰ χεῖλιά ἀφρισμένα.

— Κύριε τοῦ εἶπε, γι' αὐτὴ τὴν προσβολὴ μοῦ χρειάζεται ὅλο τὸ αἷμα σας.

Ἄλλ' ὁ κόμης Στεβάν ξανάγινε ἀπαθὴς, ἐκύτταξε τὸν Ἀρμάνδον μὲ περιφρονητικὸ ὄψος καὶ ἀπήντησε.

— Κύριε, δὲν ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ μ' ἀγαπᾷ ἡ κυρία τῆς Ἀγίας Λουκίας, ὅπως μπορέσατε σεῖς νὰ πιστέψετε γιατί μὲ εἶδατε γονατισμένον μπροστά της· τὴν ἀγαπᾶω εἶναι ἀληθινόν, καὶ ἐτόλμησα νὰ γονατίσω καὶ νὰ τῆς εἰπῶ· καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἄκουσε τὴν ἐξομολόγησίν μου, μ' ἔκανε νὰ χάσω καὶ ἐλπίδα μου καὶ δὲν μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα ν' ἀναλάβω τὴν υπεράσπισιν τῆς ὑβρισθείσης τιμῆς τῆς βαρὼνιδος.

Ἡ φωνὴ οὐ ἦταν ἥτυχη καὶ ὁ τρόπος του εὐγενικός. Μίλουσε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά καὶ ἐπρόσθεσε μὲ πολλὴ φιλοφροσύνη.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀφοῦ ἔτρεξε ὅλη τὴ νύχτα, μέσα στὴν καταιγίδα, μυσσκεμένος ὡς τὰ κόκαλα ἀπὸ μὴ βροχὴ κατακλησμία, ὁ Ζερὰρ σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητό του στὴν ἄκρῃ μιᾶς πλαγίας Στὰ πόδια του το χωριὸ ἀφυπνιζότανε κάτω ἀπὸ ἓνα ἐκθαμβωτικὸ ἥλιον.

Ὁ νέος βρ σκότανε κι' ὅλας στὸ τέλος τῆς διεδρομῆς του. Εἶχε ἀφίσει τὸ Παρίσι, τὸν χαμηλὸ οὐρανὸ του καὶ τὴς ἐγνοιῆς του, γιὰ νὰ ἐρθεῖ στὴς Κάννες, ποὺ ἦσαν γεμάτες ἥλιο, φῶς, χρώματα καὶ... κυρίως γιὰ νὰ βρῇ ἐκεῖ τὴ Μαρία.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἱλιγγιάδους κούρσας του ποὺ εἶχε κάνει, ἡ εἰκόνα τῆς νέας γυναίκας δὲν ἔφυγε στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια του, λὲς κι' ἦταν στερεωμένη στὰ φρεσινὰ φανέρια τῶν φάρων του... Μερικὰ μόνον χιλιόμετρα τὸν χωρίζαν ἀπὸ τὴν Μαρία. Θὰ ξανάβλεπε λοιπὸν καὶ πάλιν τὸ ἄβρο προσηλάς της, τὰ βαθεῖα τῆς μάτια καὶ τὴν αἰθέριαν ἐκείνη σιλουέττα της, ποὺ θάλεγε κανεὶς πῶς ἦταν ετοιμὴ νὰ λυγίσῃ σὰν τὸ καλάμι στὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Θὰ ξαναζοῦσε καὶ πάλιν σὲ λιγάκι τὴς μεθυσιτικῆς καὶ ἐπικίνδυνες ἐκείνης

στιγμῆς τῇ ; εὐτυχίας, ὅπου ἡ καρδιά του παρασυρμένη ἀπὸ τὸ παράφορον πάθος της καὶ τυραννισμένη παρ' ὅλα αὐτὰ ἀπὸ μὴ φοβερὴ ζήλεια, τοῦ προξενούσε μὴ ἀφθαστὴ χαρὰ καὶ συγκρό νως ἓνα ἀβάσταχτο πόνο. Μήπως τὴν εὐδοίκε ἀλλαγμένη ἐδῶ καὶ καμπόσους μῆνες ποὺ εἶχαν νὰ εἰδωθοῦν ; Καὶ μέσῃ στὴν εὐτυχία του ποὺ θὰ τὴν ξανάβλεπε, ἄρχισε νὰ γλυστράῃ μὴ ὑπόκωφη καὶ ἄγρια ἀγωνία.

«Ποῖον θὰ βρῶ ἄραγε κοντά της ;» διερωτήθηκε ὁ Ζερὰρ.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἡ Μαρία—τὸ ἀναθυμῶτανε πολὺ συχνὰ αὐτό,—εἶχεν ἀναφέρει πρὸς τοὺς τὰ ὀνόματα ὧν ἐκεῖνον ποὺ ἐσκέπτετο νὰ συναντήσῃ στὴν Κωνσταντῇ. Καὶ μέσῃ σ' ἐκεῖνο τὸν ἥδη μικρὸν κατάλογο τῶν θαυμασμάτων της, ὁ Ζερὰρ εἶχεν ἀπομακρύνει ἀρκετοὺς ὡς ἀκινδύνους, γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν μνήμη του διὰ τρεῖς ποὺ τὸν ἀνησυχούσαν φοβερά... Ὁ μὲν, ἐκεῖνο ποὺ κυρίως τὸν ἀπασχολοῦσε ἦταν ὁ φόβος μήπως κάνει τὴν γνωριμία κανενὸς ἀγνώστου ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὴν συγκινήσῃ καὶ νὰ τὴν κερδίσῃ ὁλόκληρα.

Γιατὶ, τὸ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὸν ἀντίπαλό του, δὲν εἶναι ἓνα βῆμα πρὸς τὴν ἐπικράτησιν.

Ἄλλως τε δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Μαρία ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἀπὸ τὰ γλέντια της, γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὰ μάτια ὧν φίλων της. Ὑπῆρχε στὴν φυγὴ της αὐτὴ καποιο μυστήριον ποὺ ὁ Ζερὰρ ἔλπιζε νὰ τὸ διαφωτίσῃ ἐπὶ τέλους τὴν ἡμέρα ἐκείνη, καὶ αὐτὸ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς ἀπροόπτου ἀφίξεώς του. Τὰ γράμματα ποὺ ἐλάμβανε ἀπὸ τὴν Μαρία ἦσαν στερεωμένα ἀπὸ κάθε λεπτομέρεια τῆς καθημερινῆς τῆς ζωῆς, κι' ἂν δὲν ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ χαρτιοῦ ὁ τίτλος κάποιου μιντερόν ξενοδοχείου, θάλεγε κανεὶς πῶς βρισκότανε πάντοτε στὸ Παρίσι...

Σ' ἓνα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὑπερμοντέρνα ξενοδοχεῖα ποὺ ὀργάνωνταν στὴν προκυμαία, ὁ νέος ἦρθε καὶ σταμάτησε ἀπευθείας. Ἐκράτησε ἐκεῖ ἓνα δωμάτιον καὶ ἀφοῦ ἔκανε τὴν τουαλεττα του, κατέβηκε στὸ χῶλλ καὶ ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὸ διμερίσιον τῆς Μαρίας. Ἀκούγοντας τὴν ἐρώτησιν του ὁ θυρωρὸς φάνηκε πῶς ἀπόρησε :

— Ἡ κυρία Μαρία δὲν εὐρίσκεται πλέον ἐδῶ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν...

— Εἰσθε βέβαιος ; Πρὸ ἡμερῶν ἀκόμη ἔλαβα ἓνα γράμμα ἀπὸ δῶ...

— Καὶ ὅμως εἶναι ἤδη δυὸ βδομάδες ποὺ ἔχει φύγει ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μας... ἐν τούτοις θὰ σὰς δώσω τὴν διεύθυνσίν της, ἐπειδὴ τῆς στέλλομε τακτικὰ τὰ ταχυδρομεῖα της.

Πρὶν ἀναβῇ καὶ πάλιν στὸ ἀνὰ τὸν, ὁ Ζερὰρ ξαναδιάβασε ἄλλῃ μιᾷ φορὰ τὸ μακρὸν χαρτάκι ὅπου ἦσαν χαραγμένες αὐτὲς οἱ λέξεις :

«Πλατεῖα τοῦ Πύργου. Κἂν—σὺρ—Μέρ.»

Τὴ νὰ ἐκρυβε πάλιν αὐτὴ ἡ φυγὴ ; Κατέφυγε ἄραγε στὴν μικρὴ ἐκείνη ἐπαρχικὴ πόλιν κατὸπιν μιᾶς στενωχωρίας, ἡ ἀπε-

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

ναντίας, ζοῦσε ἐκεῖ, σὲ ἐκουσία ἐξορία μέρες γεμάτες εὐτυχία μὲ κανένα προτιμώμενον φίλο της ;

Καὶ χωρὶς πᾶ νὰ περιμένῃ στιγμὴ, ξεκίνησε μὲ μεγάλη ταχύτητα κι' ἔφυγε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ μυστηριώδους καταφυγίου τῆς νέας γυναίκας.

Ἡ πλατεῖα τοῦ Πύργου τῆς Κἂν εἶναι τοποθετημένη στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ φρουρίου, ποὺ μεταμορφώθηκε σιγά—σιγά σὲ μὴ κωμὸ—πολι... Τὸ δυνατό ἀμᾶξι διέσχισε σιωπηλὰ τοὺς δεινὰρφυτευμένους δρόμους κι' ἐφθασε στὴν πλατεῖα ἀπ' ὅπου ἡ θεὰ ἐκτείνεται ὑπέροχη, ἀπὸ τὰ βουνὰ ὡς τὴ θάλασσα, καὶ σταμάτησε. Ὁ ἥλιος εἶχε κι' ὅλας λιποτακτίσει ἀπὸ τὸ πλατωμα ποὺ ἐκτείνεται σιτοὺς προποδοῖς τοῦ παλαιοῦ Πύργου, μὰ ὁ Ζερὰρ δὲν βρῆκε κανένα γιὰ νὰ τὸν πληροφορήσῃ.

Διέκρινε τότε ἓνα χαμηλὸ σπιτάκι, σκεπασμένο μὲ ἀγιόκλημα, ποὺ ἦταν περικυκλωμένο μὲ ἀφθονὰ ἀνθὰ καὶ συλλογίστηκε πῶς αὐτὸ μπορούσε νὰ ἦταν ἡ κατοικία τῆς νέας γυναίκας, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε τὰ ἰδιόρρυθμα μέρη.

Ἐσπρώξε τὸ δρύινο ἐξώφυλλο τῆς πόρτας τοῦ κήπου, αὐτὴ ἀνοιξε ἀμέσως. Μὰ ἦταν τάχα εὐγενικὸ

νὰ εἰσχωρήσῃ ἐτοῖ σ' ἓνα ἔξομο σπίτι, χωρὶς νὰ τὸν ἀναγγεῖλουν ; Ἡ Μαρία δὲν θὰ θύμωνε ἄραγε γι' αὐτὸ τοῦ τὸ πρᾶξι—κόπημα ;... Ὅμως ἡ ἐπιθυμία νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ ὅλες τὶς ἀρχὲς τῆς καλῆς ἀνατροφῆς καὶ αποφασιστικὰ διέσχισε τὸν κήπον... Σὲ μὴ ἀπὸ τὴς πτέρυγες τοῦ σπιτιοῦ ἦταν μὴ βεράντα ποὺ ἐβλεπε πρὸς τὰ βουνὰ. Πρὸς τὴν βεράντα αὐτὴ κατευθύνθηκε ὁ νέος, γιατί διέκρινε ἔπανω σ' αὐτὴ, μὴ ἀνοιχτὴ ὀμπρέλλα. Κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα ἡ Μαρία ἦταν ξαπλωμένη. Ὁ Ζερὰρ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπό της, ὅμως ἐκεῖνο ποὺ ἀντιλήφθηκε ἀμέσως ἦταν ἓνας ἄντρας, νέος ἀκόμη, παρὰ τὰ γκριζωπά μαλλιά του στοὺς κροτάφους, ποὺ, καθισμένος κοντὰ στὴ νέα γυναῖκα τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι. Ὑπῆρχε τόση θερμότης μέσα στὰ μάτια του, μὴ τόση συγκεκριμένη προσοχὴ ποὺ ὁ Ζερὰρ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴ ἀποστρέψῃ τὸ κεφάλι στὴ θεὰ μὴς τόσο φανερῆς τρυφερότητος. Μπρὸς τοῦ ἐπέφταν ὅλες ἡ εὐτυχισμένες μέρες ὅπου βασιλεῦσε ἡ ἀναμνηστικὴ τῆς νέας γυναίκας καὶ μὴ βαθεῖα ἀποκαρδιώσῃ τὸν συνεπῆρε στὴ σκεπὴ ὧν τῶν ἐλπίδων ποὺ τοῦ εἶχε δοθεῖ κάποτε ἡ Μαρία.

— ...Μὰ τότε γιατί φαινότανε πῶς ἐλπιόμηνό γε ; αὐτόν, ἐνῶ ἡ καρδιά της ἦταν δοσμένη σ' αὐτόν τὸν ἄνθρωπον, ποὺ σιμὰ τοῦ ἐρχότανε νὰ καταφύγῃ κάθε χρόνον ;... Ἀπλὴ φιλαρέσκεια ;... Μὴ ἀλλόκοτὴ ἀνδία τὸν ἔκανε ν' ἡ γυρίσῃ πίσω, καὶ τρέχοντας διέσχισε τὸν κήπον καὶ δρασκέλισε τὴν πόρτα του...

Τὸ ἴδιο κι' ὅλας βράδυ, ἐγκατέλειπε τὴν Κωνσταντῇ Ἀκτὴ. Ἐνα ταξίδι σ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, ποὺ τὸ ἀπεφάσισε μὲ μὴ ἐξαλλη βία, δὲν κατώρθωσε νὰ ἡρεμήσῃ τὸν πόνο του, κι' ὅταν ξαναγύρισε στο Παρίσι, μετὰ παρέλευσιν μερικῶν βδομάδων ἡ καρδιά του ἦταν ἀκόμη βαρεῖα ἀπὸ τὴν θλίψιν της.

Ἐνας σωρὸς ἀπὸ γράμματα τὸν περιέμενε. Ἀφοῦ ἔσχισε πολλὰ, ἡ προσοχὴ τοῦ συνεκιντρώθη σὲ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον τὸν συνεκλόνησε ἀπ' τὴς πρῶτες γαστρίδας του.

«Κύριε, εἶπε ἡ ἐπιστολή, εἶμαι ἐπιφορτισμένος ἀπέναντί σας μὲ μὴ θλιβερὴ ἀποστολή. Ἡ κ. Μαρία ἀπέθανε... εἶναι ἤδη πολλὰ χρόνια ποὺ τὴν ἐθεράπευα μὲ ἀπόλυτὴ ἀφοσίωσιν, κάθε φορὰ ποὺ ἡ κλονισμένη ὑγεία της τὴν ἔφευγε πρὸς τὰ μέρη μας... Ἀπέθανε μὴ ὥρατα ἡλιόλουστη ἡμέρα, κατὰ τὸ μεσημέρι, προφῆρ ντας τὸ ὄνομά σας καὶ παρακαλώντας με νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἡ τελευταία της σκέψις ἦταν γιὰ σὰς...»

Ὁ Ζερὰρ ἐκλονίσθηκε ἔτοιμος νὰ σωριασθῇ καταγής...

«Ὅστε λοιπὸν ἡ Μαρία ἦταν βαρεῖα ἄρρωστη καὶ τοῦ τὸ ἐκρυβε αὐτὸ ἀπὸ καθαρὴ γυναικεία φιλαρέσκεια ;

Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ πονῇ ἀκόμη πῶς δυνατὰ γιατί ἐνοιώσε πῶς τὴν ἔχασε τώρα πᾶ γιὰ πάντα καὶ ἀνεπανόρθωτα. Ἡ Μαρία ἀπέθανε, κι' ἂν δὲν ἦταν ἡ ζήλεια του, θὰ μπορούσε εἶχε περάσει ἀπὸ τὴς Κάννες τὰ ὥρατα θλιμμένα μάτια τῆς νέας γυναίκας εἶχαν οὐθεῖν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας...

ΤΟ ΣΚΛΗΡΟ ΧΤΥΠΗΜΑ

Η Λολέτ μόλις είχε ανοίξει τα μάτια της. Έπειτα από μια νύχτα γλεντιού, ένα γενναίο φαγοπότι και πέντε ώρες ύπνου, ο

— Άσφαλώς, είπε η Λολέτ, είναι πολύ ακριβό για μας μολονότι τ' όμολογώ, αυτό με λυπεύει εξαιρετικά. Είναι τόσο όμορφη η φωλίτσα μας.
Δεν έκλαιγε, αλλά τα χείλη της έτρεμαν, ένω ο σύζυγός της έβημάτιζε νευρικά μέσα στο δωμάτιο, ρουφώντας ένα τσιγάρο με μανία. Ο Φρέντ εκάθησε επί τέλους. Σκεπτόταν το μέλλον.Θα τον άγαπούσε ακόμα η Λολέτα ύστερα από έξη μήνες;
— Νά τον πάρη ο διάβολος για Τραπεζίτη, φώναξε. Αυτός μου τ'α κάνει όλα!

Η νεαρή γυναίκα του έν τώ μεταξύ τελείωσε την τουαλέττα της. Κάθισαν στο τραπέζι ένω άρχισε να χτυπά το μεσημέρι. Ήτανε κατεστραμμένοι, αυτό ήταν μια πραγματικότητα, αλλά τίποτα γύρω τους δεν ανήγγελε την καταστροφή. Ο ήλιος πλημύριζε

ΤΟΥ Ρ. VILLETARD

καθρέφτης της είχε το μεγαλύτερο δίκιο, δείχνοντάς της ένα πρόσωπο αρκετά τσαλακωμένο. Καθώς άρχισε να χτενίζεται, το τηλέφωνο χτύπησε στο βάθος του διαδρόμου.

Ο Φρέντ, ο άνδρας της, με πυτζάμες και σέρνοντας τις παντόφλες του, πέρασε από μπροστά της σαν μια σκιά. Πήρε τ' ακουστικό και καθώς το ακούμπησε στ' ατί του, το πρόσωπό του πήρε μιάν έκφραση ανθρώπου που πνίγεται.

— Άτυχία, γρουσουζιά, καταστροφή!
Η Λολέτ τον κύτταξε, ένω χτένιζε τα μαλλιά της.
— Τι τρέχει, Φρέντ; Μήπως είναι άρρωστη ή μαμά;
— Δεν πρόκειται για τί μητέρα σου. Κι κλώντ με πληροφορεί ότι ο Καπλέν χρεωκόπησε. Και είχα όλα τα χρήματά μου σ' αυτό το παληομάγαζο.
— Ποιός Καπλέν; Ο τραπεζίτης σου;
— Ναι, αυτός. Το χτύπημα είναι πολύ σκληρό. Δεν έχουμε πιά πεντάρα.

Παντρεμένοι καμιά είκοσριά μήνες, αυτά τα δυο μεγάλα παιδιά, ζούσαν εύτυχισμένα και πλούσια, μέσα σ' ένα χρυσό όνειρο, χωρίς οι μικροκαυγάδες τους και τα νάζια τους να στερέψουν την έρωτική πηγή απ' όπου έπιναν τα άκμαία νειάτα τους. Σκοπεύανε να πάνε στην Κυανή Άκτι, στη Νίκαια, στη θάλασσα, στα Ιπποδρόμια. Άλλ' όλα τώρα τελείωσαν. Τα θελκτικά όνειρα τ'α διέλυε τώρα η χρεωκοπία.

— Λοιπόν, είπε η Λολέτα με παράξενη φωνή. Θα γίνουμε ζητιάνοι;

— Όχι, θα έργασθώ. Πρέπει να βρω μια οποιαδήποτε έργασία. Με τις γνωριμίες που έχω, είναι αδύνατο να μην βρω κάτι.

Η Λολέτα σηκώθηκε. Ο άνδρας περίμενε καμιά έκρηξη απελπισίας. Άλλ' η νεαρή γυναίκα, χαμογελόντας, τον άγκάλιασε:

— Μη λυπάσαι, του είπε, θα είμαι θαρραλέα. Όποτε, το ταμείο είναι άδειο; Δεν έχουμε ούτε ένα χιλιάρικο;

— Όχι. Θα μπορούσαμε να περάσουμε ακόμη μερικές βδομάδες. Άλλά δεν αξίζει τίποτα στην έποχή μας ένα τόσο μικρό ποσό. Από σήμερα πρέπει να αλλάξουμε τη ζωή μας. Πρέπει από τώρα να περιορίσουμε τ'α έξοδά μας.

— Νά πουλήσωμε το αυτοκίνητο, είπε η Λολέτα με άναστεναχμό.

— Φυσικά, τ' αυτοκίνητο και τ'α υπόλοιπα.

— Τι έννοεις «τ'α υπόλοιπα»;

— Μα... το προσωπικό μας. Την Μαρία, τον σωφέρ και τον καμαριέρη μου. Όσο για την Άντουανέττα θα σκεφθούμε.

— Σύμφωνα, φίλε μου. Θα τούς φωνάξω άμέσως.

— Όχι τώρα, είπε ο Φρέντ. Μετά το πρόγευμα. Πόσο δυσάρεστα είναι αυτά τ'α πράγματα! Άλλά δεν είναι μόνον αυτό. Πρέπει να άφίσωμε και το σπίτι.

το δωμάτιο, ή ξανθή Άντουανέττα σεργιάνιζε το πρόγευμα και ή κοτολέττες ήταν ψημένες θαυμάσια.

Ένώ μ' άγωνία πίναν τον καφέ

τους, το καταραμένο τηλέφωνο άρχισε να ξανακουδουνίζει. Ο Φρέντ πήρε τ' ακουστικό ζαρώνοντας τ'α φρύδια του.

— Ωραία, είπε στη γυναίκα του, δεν μας άφίνουν ή άχους. Τώρα είναι ο μπαμπάς σου.

Η Λολέτ άρπάξε τ' άλλο ακουστικό. Ένα χλωμό κόκκινο χρώμα άρχισε να χρωματίζει τ'α μάγουλά της.

— Είδες; ψιθύρισε, όλα διορθώνονται. Ο μπαμπάς θα σέ πάρη στο έργαστάσιο. Τριάντα χιλιάδες φράγκα το χρόνο. Και σ'α που πάντα τον έλεγες «παληά άστική νεροκόλοκ'α». Μπορούμε ν' αγοράσωμε πολλά πράγματα με τριάντα χιλιάδες φράγκα.

Άλλά ο Φρέντ νευριασμένος σήκωσε τούς ώμους του.

— Με τριάντα χιλιάδες φράγκα δεν κάνουμε τίποτα. Μας κάνουν δυόμισυ χιλιάδες το μήνα. Και μείς ξοδεύουμε περισσότερο από δώδεκα χιλιάδες. Χωρίς να λογαριάσουμε ότι ή ζωή του υπαλλήλου δεν είναι και τόσο εξαίρετη.

— Έσ'α το νομίζεις, έκανε η Λολέτ, που ήταν αισιόδοξη. Πολύ πιθανόν όμως ο πατέρας μου να σου κάνει άύθηση. Φυσικά, όχι αύριο, αλλά στο τέλος του χρόνου. Λοιπόν, αν θέλεις, κρατάμε τ'α αυτοκίνητο.

— Και τ'α προσωπικό...

— Ναι, και τ'α προσωπικό και τ'α σπίτι.

Ο Φρέντ κάθησε κοντά της και της πήρε το χέρι.

— Άκουσε, αγαπητή μου, πρέπει να σου πω την αλήθεια. Έσ'α δεν κράτησες ποτέ λογαριασμούς. Δεν θέλω να σε μαλλώσω γι' αυτό, αλλά αυτή είναι ή πραγματικότητα. Ο πωσδήποτε, τώρα πρέπει να καταλάβεις.

Η Λολέτ, σκεπτόταν βαστώντας το κεφάλι της μέσα στα χέρια της. Ξαφνικά πετάχτηκε επάνω και πιάνοντας τον Φρέντ από τούς ώμους, είπε με ένα ύφος παράδοξο.

— Μο'α φαίνεται, ως κατάλαβα:

— Μας χρειάζονται χρήματα για να πηδήσουμε αυτό το έμπόδιο. Θαυμάσια τότε, καλέ μου Φρέντ, θα σ'α προμηθεύσω. Θα θυσιάσω τ'α κοσμήματά μου.

— Τι; ! Τ'α κοσμήματά σου;!

— Ναι, θα τ'α ξεφορτωθώ. Ο κοσμηματοπώλης μου θα τ'α ξαναπάρη. Θα πάω τώρα άμέσως.

— Και θα γυρίσης γρήγορα;

— Πώς το λές αυτό, αγάπη μου;

Έχω τόσες δουλειές! Και πρέπει να πάω να πάρω τ'α τσάι μου στ'α Σολάνζ, στ'α πεντέμισυ. Έλα να με συναντήσης το βράδυ στο έστιατόριο. Ένα θαυμάσιο δείπνο θα τ'α διορθώση όλα.

— Λολέτ, δεν είναι καιρός για τέτοια πράγματα.

— Είναι και παραείναι, αφού θα πουλήσω τ'α κοσμήματά μου. Και μο'α φαίνεται πώς έχω τ'ο δικαίωμα να φάω άπόψε ένα μικρό διαμαντάκι.

Τί μέρα ήταν αυτή για τ'ο Φρέντ! Όλα τ'α έσπερινά φύλλα έπεββαίωσαν την καταστροφή και όλο τ'ο Παρίσι, αρκετά χαρούμενο, δεν γνώριζε τη δικιά του λύπη. Άύριο θα πάω στ'ον πεθερό», σκέφθηκε με θυμό, ένω πήγαινε στο έστιατόριο. Στις όκτώ ακριβώς, ή Λολέτ έκανε την εμφάνισή της στο έστιατόριο, ακόκκινη και με ένα χαμόγελο εύτυχίας στο στόμα.

— Είμαι ζαλισμένη, είπε άξαφνα. Σε παρακαλώ, μικρέ μου Φρέντ, άς μην μιλήσουμε για χρήματα. Τώρα θέλω μια σουπα ζεστή, ένα κοτόπουλο με σάλτσα, σαμπάνια και φρούτα. Παράγγειλέ τα, σέ παρακαλώ.
— Διάβολε, είπε ο Φρέντ ειρωνικά, θαυμάσια σκαρώνεις τις δουλειές σου.

Πόσο πεινούσε! Και τί όμορφη που ήταν! Αυτό τ'ο δει νο τ'ο θυμίζε τόν καιρό που ή ζωή ήταν γι' αυτούς ένα αιώνιο γλέντι. Άλλά ο Φρέντ, έκείνο τ'ο βράδυ, δεν σκεπτόταν παρά τ'α κοσμήματα: «Πόσο τ'α πουλήσε;» έλεγε μόνος του. Και με τ'α βλέματά του καρφωμένα πάνω στή μικρή από δέρ-

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Η καλλιέργεια τ'ο φραγκοστάφυλου στη Γαλλία άποφέρει 12.000.000 χιλιόγραμμα. 100 χιλιόγραμμα στοιχίζουν 500 φράγκα. Με τόν καρπό τ'ο κατασκευάζεται ένα λικέρ που ξοδεύεται πρό πάντων στη Γαλλία και λίγο στην Άγγλία.

— Μια άσφαλιστική εταιρία τ'ο Λονδίνου, που έχει ξενοδοχεία και έστιατόρια, δέχεται, εάν καταβάλη ο άσφαλιζόμενος 5.000 λίρες, να τ'ο παρέχη δυο γεύματα τή μέρα ως που να πεθάνη. Για να τόν άσφαλίση, πρέπει να είναι τ'ολάχιστον 40 χρονών και να υποστή άστηρη λατρική εξέταση, ή όποια θ' άποδείξη ότι δε θα ζήση ως τ'α έκατό.

— Στην Άγγλία μεταχειρίζονται τήν τσουκνίδα για να διώχνουν απ' τήν κουζίνα τις μυίγες. Η μυίγα δεν υποφέρει τή μυρωδιά της τσουκνίδας. Οι Άγγλοι, λοιπόν, βάζουν ένα μπουκέτο απ' τ'α φυτά αυτά μπροστά στο παράθυρο, και τ'α έννοχλητικά έντομα δεν τ'α πλησιάζουν. Εάν βάλετε τις τσουκνίδες μέσα σ' ένα βάζο γεμάτο νερό, τ'ο μπουκέτο διατηρείται μια βδομάδα περίπου.

— Τ'α μεγαλύτερα τ'ουννελ της Εύρώπης είναι: Σεμπλόν 19.825 μέτρα, Άγιος Γογάρος 14.985, Λοέσπερυ 14.605, Μάν - Σενίς 12.850, Άρλεμπεργ 10.260, Ρόνκο 8.920, Ρίγκεν 8.600. Βείσενστείν 8.560, Τόερν 8.525 μέτρα.

— Κοντά στην Σαγκάη υπάρχουν πηγές με ζεστό νερό. Οι νοικοκυρές λοιπόν

μα κροκοδείλου τσάντα της, προσπαθούσε να μαντεύση τ'ο μυθικό ποσόν που κρυβόταν μέσα κει. «Έπειτα θα της τ'α πάρω. Η Λολέτ είναι καλή αλλά δεν έχει μυαλά. Τ'α χρήματα θα είναι περισσότερο άσφαλισμένα μέσα στο πορτοφόλι μου».

Η νεαρή γυναίκα έπινε ένα κοκτέιλ. Βρήκε έκείνη τή στιγμή να τή ρωτήσει:

— Πώς πήγε ή πουλήση! Είσαι ευχαριστημένη;

— Ά, για τ'α κοσμήματα μιλάς; Δεν τ'α πουλήσα. Αυτός ο άθλιος κοσμηματοπώλης θέλησε να με γελάση. Μο'α έδινε πολύ λίγα λεπτά. Ξέρω πώς πρέπει να πάω τ'α τριπλάσια. Γι' αυτό, καταλαβαίνεις, θέλω να σκεφθώ πριν τ'α δώσω.

Αυτή τή στιγμή ένα γκαρσόνι έφερε τ'ο λογαριασμό. Ο Φρέντ τόν κύτταξε και ζάρωσε τ'α μούτρα του.

— Τριακόσια έβδομήντα πέντε φράγκα... Ένα τίποτα, αγαπητή μου φίλη. Θέλεις να σου πω τήν αλήθεια; Δεν είμαστε παρά δυο τρελοί!

Άλλά ή Λολέτ, άρχισε να τόν κυττά παράξενα. Μια ξαφνική χαρά άρχισε να φωτίζει τ'α μάτια της.
— Τρελλή!, διαμαρτυρήθηκε... δεν είμαι τρελλή. Σ' αγαπώ, φτώχέ μου Φρέντ, και ή ζωή είναι ωραία. Κι' έπειτα, τελειώνοντας τ'ο κοκτέιλ, έσκασε στα γέλια:

— Τρελλή. Όχι δά. Δεν είμαι τρελλή, είμαι χαρούμενη. Φαντάσου πώς κόντεψα να τ'ο πιστέψω!

— Τι πράγμα;

— Ότι είμαστε κατεστραμμένοι.

για να βράσουν αυγά, τ'α βάζουν μέσα σ' ένα μεταλλικό καλάθι και τ'α κατεβάζουν στην πηγή.

— Ένα χιλιάρικο ζυγίζει ακριβώς 1 γραμμ. 53. Λοιπόν ένα έκατομμύριο δραχμές δεν αντιπροσωπεύει παρά ένα βάρος ενός κοιλού και 530 γρ. που μπορούμε να τ'ο βάλουμε, πολύ εύκολα, μέσα στις τέσσερις τσέπες τ'ο σακακιού μας.

— Σε μια πόλη της Καλιφορνίας, ή άστυνομία έφήρμοσε τήν έξης διάταξη: Όταν συμβαίνει ένα αυτοκινη-

στικό δυστύχημα, δεν θα καταδικάζεται πιά ο σωφέρ σέ φυλακή αλλά τ'ο αυτοκίνητο. Έτσι τ'α δυστυχήματα έλαττώθησαν. Έννοείται ότι ή άποζημίωση τ'ων θυμάτων θα γίνεται όπως και πριν.

— Στη γαλλική ακαδημία τ'ων έπιστημών έγιναν πειράματα έμβολιάσεως διαφόρων ζώων με τ'ο μίasma της λύπης. Τ'ο χέλι και ή έχιδνα δεν έπαθαν τίποτα. Η αίτία αυτής της άνοσίας άποδίδεται στις ιδιότητες τ'ο αίματος τ'ους που σκοτώνει τ'ο μίasma της λύπης.

— Η πρώτη και μεγαλύτερη σήραγγ τ'ο κόσμου προορισμένη άποκλειστικώς και μόνον διά τήν διόδον αυτοκινήτων, είναι τ'ο «Χόλαντ Τισινελ» που συνδέει τήν Νέαν Υόρκην, με τήν Νέαν Ίερσέην.

— Η σήραγγ αυτή περνά κάτω τ'ο Χάιντον Ρήβερ και περιλαμβάνει δύο λεωφόρους, μίαν διά τήν μεταβασιν και μίαν διά τήν έπιστροφήν.

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

Η Κυρία:

— Καταπληκτικόν! Τήν περασμένη έβδομάδα έδωσα έδω 600 δρ. να αγοράσω ένα ζευγάρι γοβάκια και μ' άνοίξανε κι' όλας.

Ο Παπουτσής:

— Καθόλου περίεργο, κυρία μου. Φαίνεται ότι σεις περπατάτε, ένω ή πελατεία μας όλη πηγαίνει με αυτοκίνητο.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ Θ' ΑΦΙΣΗ ΕΠΟΧΗΝ
Η ΤΡΕΛΛΗ
ΜΑΝΝΑ
ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—'Η Νότα, μιὰ ώραία νέα, ἐνὼ ἦταν ἐκνευσι-
σμένη ἀπὸ τὴν διήνηση τῆς καυαρίας τῆς Κωνσταντίνας, ποὺ
τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι ἦταν ἀρρωστή ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀρρώστεια
τοῦ γλυντιοῦ, κι' ἔχασε τὸ παιδί της, ὅταν νοσηλευότανε μισό-
τρελλή στὸ νοσοκομεῖο, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Στέλιου Κον-
τῶνη, ἐνὸς παιδιοῦ ποὺ ἦταν τρελλὸ μαζὶ τῆς ἀπ' ἀγάπη. 'Ο
Στέλιος ποὺ ὀλίγου εἶχε μάθει ὅτι δὲν ἦταν γυνὴς τοῦ Κ ν-
τῶνη, ἀλλὰ κάποιος ἀρρωστής γυναίκα, ἀγνωστο ποιάς, καὶ
ἐπῆγαινε νὰ τὸν παρηγορήσῃ ἢ ἀγαπημένῃ του. 'Εκείνη σχε-
δὸν τὸν ἔβρισε· τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ ἐκεῖ κι' ἔφυγε. 'Η καυα-
ριέρα ποὺ μισοῦσε τὴν κοινωνία γιὰ ὅσα ἐτράβηξε καὶ ποὺ
ἐνοιώθε ἀνεξήγητο μῖσος γιὰ τὸ Στέλιο, ἄρχισε νὰ τὸν συμβου-
λεύῃ πῶς γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ Νότα ἔπρεπε νὰ ξεδεύῃ χρήμ-
α τὰ ὅποια μποροῦσε νὰ πᾶσῃ μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν τράπεζαν ὅπου
ἦτο βοηθὸς ταμίου. 'Επειτα τὸν ἔκανε νὰ ζηλέψῃ καὶ τοῦ εἶπε
μὲ τρόπο ὅτι ἡ Νότα πῆγε σὲ μιὰ φίλη της στὸ Κολωνάκι. 'Ο
Στέλιος πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ εἶδε νὰ παραινέσῃ κάποιον
ἄλλο, ὁ ὅποιος τέλος μπῆκε μέσα καὶ σὲ λίγο βγῆκε μὲ τὴ φ'λη
τῆς Νότας. τὴν Τούλα, ποὺ ἦταν γυναίκα του. Σὲ λίγο εἶδε νὰ
βγαίῃ ἡ Νότα ποὺ στηριζότανε στὸ μπράτσο ἐνὸς ἀνδρός, μ'
ἐναν ἄλλον ἀκόμη, τὸν ἑοσαστὴ ποσφανῶς τῆς Τούλας. Θολωμέ-
νος ἀπὸ τὴ ζήλεια ἔτρεξε νὰ τοὺς προστάσῃ ἐν ὧ τὸ ἀνδρό-
γυνο μπῆκε σ' ἕνα ταξὶ καὶ νόησε σπῆτι του. Τοὺς παρακολού-
θησε κι' ὅταν ἡ Νότα πῆγε σπίτι της, ἔτρεξε νὰ τὴν ἱλῇ, ἀλλ'
ἐκείνη δὲν τὸν ἐδέχθη. 'Η Κωνσταντίνα τὸν πῆρε καὶ πάλι σ' ἡν
κάμαρά της. τοῦπε καὶ πάλι τὴ ἔπρεπε νὰ κἀνῃ καὶ ὁ Στέλιος,
πράγματι, ἐπλάστογράφῃ μερικὰ ἐνδάλματα, πῆρε γοῦματα ἀπὸ
τὴν τράπεζα καὶ τὰ πῆγε στὴ Νότα. 'Υστερα ἡ Νότα τὸν πα-
ρέσυρε σ' ἕνα σπῆτι ὅπου τοῦδωσαν καὶ πῆρε κοκαῖνη καὶ ἔ-
πειτα τοῦπαν νὰ βρῇ κι' ἄλλα λεπτὰ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ παίξουν
στὸ χαρτοπαίγνιο.

Ἐνὼ πῆγαινε, συνῆντησε τὴν Πιπίτσα, μιὰ παιδική του φίλη,
ποὺ τὸν ἀγαποῦσε μυστικά, καὶ δὲν τοῦ τῶχε εἰπεῖ καθαρὰ πο-
τέ της. Τὸν εἶχε παρακολουθήσῃ, ἔτρεξε ὅτι εἶχε κἀναι πλαστο-
γραφία, ὅτι τὸ περασμένο βράδυ ἦταν σὲ σπῆτι ὅπου πῆγε ναο-
κωτικό. Τοῦ νόησε νὰ πᾶνε στὸ Ζάππειο, κι' ἐκεῖνος δὲν τῆς
ἀρνῆθηκε. 'Ομιολόγησε ὅτι εἶχε πῶσι ἀπὸ τὴν Τράπεζα χρή-
ματα, κι' ὅτι ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴν Νότα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ποῦσε καὶ πρόσφερε γι' αὐτὴν τὴν τιμὴ του, κλέβοντας, καὶ τὴ
ζωή του, συχνάζοντας στὰ κατὰ γινὰ ὧν κοκαίνουσαν γιὰ
νὰ δώτῃ τὴν ἡδονὴ στὴ νοσηρὴ τῆς ψυχῇ, ὅτι τὸν ἔβλεπε νὰ
κατιστρέφεται γι' αὐτὴν, ἔτσι χωρὶς κανένα ὑπολογισμό, μόνο
καὶ μόνο γιὰ χάρι της.

'Ηθελε νὰ υπιορῶσε νὰ ἔρωσή, ν' ἀφίση τὴν ἀπελπισία
τῆς νὰ ξεχυθῇ ὡς ἐνὶ βροντοφῶν στεναγμῶ καὶ μὲ δάκρυα ποὺ
τὴν πνίγανε. 'Αλλ' ἀντὶ νὰ κλῖψῃ, ἔχαμογέλασε. Καὶ ἦταν αὐτὸ
τὸ χαμόγελό της ἕνας σπασμὸς ἐπιθιγῶν, ἦταν ἀρῶνη ἐκ-
δήλωση τῆς τρέλλας ποὺ ἀντάρασσε τοὺς θλιβεροὺς λογι-
σμούς της.

'Ελυωνε γι' αὐτόν, ἀσφυκτιοῦσε, ἐπῆβαινε. Κι' ἐκεῖνος ἔ-
ψυχουσε προφέροντας τὴ γλυκεῖα αὐτὴ λέξη ποὺ σὰν ἕνα πυ-
ρακτωμένο μαχαίρι κομματίζε τὴν ψυχὴ της. 'Εδινε τὸν παλ-
μὸ τῆς ζωῆς του σ' αὐτὸν τὸν ψιθυρισμὸ τῆς τρομερῆς ὁμολο-
γίας του.

Τὴν ἀγαποῦσε, τὴν ἀγαπῶσε. 'Ολα τῆς τὰ δνείρα σβύνανε
στὴν φλόγα μιᾶς τρομερῆς ἀλήθειας. 'Ενας πύρνος εὐτυχίας,
ποὺ τὸν ἔχτιζε ἰπὸ τὰ παιδικὰ της χρόνια μὲ αἰσθημὰ ἀδολα
καὶ σχέδια χωρὶς ὑπεροβὴν, γ' ὑπευξότανε ὀριστικά καὶ ἀνε-
πανόρθωτα γιὰ νὰ θύψῃ κατὰ ἀπὸ τὰ ἐρεϊπία του κάθε τῆς εὐ-
γενικὸ ὄνειροπόλημα, κάθε ἐλπίδα καὶ κάθε χαρά.

Τὴν ἀγαποῦσε, τὴν ἀγαπῶσε. 'Ω, πόσο ἤθελε νὰ ξεψύχαγε
ἐκεῖ μπροστά του, χάμω σ' ἀ πόδια του, νὰ ξεψύχαγε μὲ τὸν πόνο
ἀπὸ τὴν τρομερὴ του βεβίωση γιὰ ἕνα πρᾶγμα ποὺ ὀξέρε, κι'
δωρὸς τὴν συντόνιζε γιὰ τ' ἄκουσε ἀπὸ τὸ σπῆτι του.

'Ετέρασεν λίγες στιγμὲς βιδε αἰσιωπῆς. 'Υστερα ἡ Πιπίτσα
ποῦχε τὴν ἡρωϊκὴ δύναμιν νὰ μὴν πεθάνῃ, οὔτε καὶ νὰ τρελλαθῇ,
μὲ φωνὴ πύτρεμε, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐνὶ χαμόγελο πικρίας καὶ πόνου,
τοῦ εἶπε.

— Κι' ἐκείνη, Στέλιο; Σ' ἀγαπάει κι' αὐτὴ;
— Τρελλά, σὰν κι' ἐμένα.

Πᾶψινε καὶ πάλι. 'Η Πιπίτσα γιὰ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ
χωρὶς ν' ἀναλυθῇ σὲ λυγμούς. 'Ο Στέλιος γιὰ νὰ θυμηθῇ τῆς
χάρες, τὴν ἀντίπῃ καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς γυναίκας ἐκείνης, ποὺ
συνκεντροῦσε τὴν ὕπνοξή του.

Προχόρῃσιν λίγο. Καὶ ξαφνικὰ ὁ Στέλιος, σὰν νὰ τοῦ ἔδω-
σαν τὴν ἐκνευστὴ αὐτὴ τῆς τὰ λόγια, ἄρχισε νὰ μιλᾷ γιὰ κεί-
νην. Καὶ πόσι εἶπε! Μὲ ποιὲς ἐκφράσεις θεμελῆς παρέστησε
τὰ θεϊκὰ τοιοῦτῃ τῆς λατρευτῆς του! Μὲ πόσο ἐνθουσιασμὸ
μίλησε γ' ἂν καθεὶ τὴ ποὺ τὴν ἀρωροῦσε. Τὶ θυμήθηκε νὰ πῇ καὶ
πῶς τὰ εἶπε!

Μωρὸς καὶ ἀτυλλόγιστος. Δὲν εἶδε πῶς τὴν ἔσφαξε μὲ κάθε
του λόγο, δὲν σκέφθηκε νὰ ρωτήσῃ τὸν ἐνὸς του ποῖα εἶχε
ἀφορμὴ ἢ παραχρῆ, ἢ ὠχρότης, ἢ ζαλὰ ποῖα τοῦ βῆμα
τῆς νὰ τοεκλίξῃ καὶ τὴ φωνὴ της νὰ σβύσῃ καὶ νὰ μὴν ἀκούεσθαι.

Ἐφλυάρησε ἀνεκτὴ ὦρα, βρῆκε τῆς πῶς ἐνθουσιώδεις λέξεις
γιὰ κείνην καὶ τῆς πῶς παρὰστικῆς βεβαιώσεως τῆς εὐτυχίας
του, γύρῃσε ἀπὸ τὴν Πιπίτσα νὰ συμμερισθῇ τὴ χαρὰ του, τῆς
ἐπρότεινε νὰ πᾶνε μαζὶ νὰ τῆς τὴν συστήσῃ γιὰ νὰ γίνουνη
φίλος.

Τὴ τελευταίῃ αὐτὸ τὴν ἐτάραξε 'Ιταμε 'κεῖ λοιπὸν θάφτανε;
Καὶ τόσο ἤθελε νὰ τὴν τιπινώσῃ; Γιατί, σὲ μιὰ στιγμή, σκέ-
φθηκε ὅτι ὁ Στέλιος δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν εἶχε καταλάβῃ πῶς
τὸν ἀγτιποῦσε. Καὶ ἀφοῦ εἶχε τὴ σκληρότητα νὰ τῆς τὸ εἰπῇ
ἐῖσι ὡς ἂν πῶς ἀγτιποῦσε μιὰ ἄλλη, εἶχε καὶ τὴν τόλμην νὰ τῆς γυ-
ρέψῃ νὰ γνωρίσῃ ἐκείνη ποὺ ἔλεγε τὴν εὐτυχία της.

'Ο θυμὸς, ἡ λύπη, ἡ ἀπελπισία, ἡ ἀνυπερβλήτῃ τὴν ἔβασάνι-
ζαν καὶ τὴν ἐπνίγαν. 'Αλλὰ ἡ ζήλεια ἐκυριάρχησε κάθε αἰσθη-
ματός της. Μὲ ὕφος ἀπτόμιο, ποὺ προδίδε τὸ θυμὸ της, ποῦθελε
ὡς τόσο νὰ κρύψῃ, ἀπάντησε.

— Ναί, θέλω νὰ τὴν γνωρίσω. Καὶ
θέλω νὰ τῆς μιλήσω!

'Ακουσε αὐτὴ τῆς τὴν ὠργισμένη
βεβαίωση μὲ χαρὰ, καὶ τῆς ἐπανελάβε
πῶς θάτανε ἡ χάρα τοῦ ἀμέτρητῃ, ἀν
γινόντουσαν φίλες καὶ μποροῦσε νὰ τῆς
βλέπῃ καὶ τῆς δυὸ μαζὶ, γιὰ νὰ τὸν
βοηθῇ ἡ Πιπίτσα σὲ κάθε δύσκολη
στιγμῇ, γιὰ νὰ κατευνάξῃ τοὺς θυμούς
καὶ τὰ νεῦρα τῆς Νότας.

Τὸν ἄκουσε νὰ λέῃ τέτοιες ἀνοησίες,
τὸν ἄκουσε νὰ παραλογίζεται.

— Στέλιο! Τοῦκανε σὲ μιὰ στιγμή.
Τόσο λοιπὸν τυφλωμένος εἶσαι, ὥστε
νὰ μὴν καταλαβαίνῃς τὸ γκρεμὸ ὅπου
ἔπεσες; Εἶσαι πλαστογράφος καὶ κα-
ταραστής, πέρνεις τώρα καὶ ναρκω-
τικά!

— Πῶς τὸ ξέρεις; ἐτραύλισεν ἐκεῖνος.

— Πῶς τὸ ξέρω; Καῦμένη Στέλιο!
Δυστυχισμένη μου φίλε, θέλεις νὰ πε-
θάνῃς γιὰ ἕνα ἔρωτα ποὺ δὲν σοῦ ται-
ριάζει! Νομίζεις ὅτι κρατᾷς μυστικά
μερικὰ πράγματα, ποὺ ἔχει ὅλος ὁ κό-
σμος! 'Η καταστροφὴ σὲ σφίγγει θα-
νατὰ στὴν μύτη ἀγκαλιά της, καὶ
σὺ πιστεύεις πῶς εἶσαι εὐτυχισμένος.
Στέλιο, καλὲ μου Στέλιο, εἶναι καιρὸς
νὰ σωθῇς. Φεύγα μακριὰ ἀπὸ τὴ γυ-
ναῖκα ἐκείνη ποὺ θὰ σὲ καταστρέψῃ.
Ξαναγύρισε στοὺς φίλους σου, ποὺ σ'
ἀγαπᾶνε.

'Ελα νὰ διορθώσουμε ὅ,τι μπορεῖ νὰ διορθωθῇ, καὶ προσ-
πάθῃς νὰ δημιουργήσῃς ἕνα μέλλον, γιὰ τὸ ὅποιο νὰ μὴν
ντρέπεσαι... 'Αφισέ την, Στέλιο, δὲν εἶναι γιὰ σένα. Δὲν
εἶσαι γιὰ κείνη... Γιατί ἐπιμένεις νὰ γυρίζῃς σὰν πεταλοῦ-
δα, γύρω στὴ φλόγα ποὺ θὰ σὲ κάψῃ ὀλόκληρο;

Συνωφρυνώθη, ταραχθῆκε, θύμωσε ὁ Στέλιος. Πῶς τολ-
μοῦσε νὰ μιλᾷ ἔτσι γι' αὐτὴν ποὺ ἀγαποῦσε; Μὲ σκληρὲς
ἐκφράσεις καὶ προσβλητικὰς μορφασμούς τὴν βεβαίωσε
πῶς τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ τὴν λησιμονήσῃ,
καὶ πῶς καμμιὰ δὲν θεωροῦσε πῶς ἀξία ἀπὸ τὴ Νότα γιὰ
νὰ δώσῃ τὴν καρδιά του, καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ σ' αὐτὴν ὅπως
ἦταν παραδομένος σὲ κείνη.

'Υπόμεινε αὐτὰ τοῦ τὰ ααστιγώματα μὲ τὴν καρδιὰ ματωμένη
ἀλλὰ δὲν τὸν ἔβρισε. 'Ηθελε νὰ χυμοῦσε ἀπάνω του νὰ τοῦ
βγάλῃ τὰ μάτια, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε. Γιατί ἡ δυστυχισμένη τὴν
ἀγαποῦσε καὶ μ' ὅλα αὐτά. Σπαρτάριζε στὰ λόγια τὰ γλυκὰ
ποῦλεγε γιὰ κείνη, πέθαινε ἀπὸ ἀπελπισία, μὰ ὅμως δὲν εἶχε τὴ
δύναμιν νὰ τὸν μισήσῃ.

Ἐκεῖνος, τέλος, τῆς εἶπε πῶς εἶχε μιὰ βιαστικὴ δουλειά. Τὴν
ἄφησε μοναχὴ καταμεσίς του Ζαπτείου, κι' ἔφυγε βιαστικὸς
γιὰ νὰ πᾶν νὰ συμπληρώσῃ τὴν καταστροφὴν του, σύμφωνα μὲ
τῆς ὁδηγίης τῆς Κωνσταντίνας...

'Η Πιπίτσα ἔμεινε μονάχη της, στὴ θέση αὐτὴ ποὺ τὴν ἄφησε,
σὰν νὰ καρφωθῇ κατὰ πόδια τῆς στὴ γῇ. Καὶ τώρα ποὺ κα-
νεῖς δὲν τὴν ἔβλεπε, ἄφησε τὸν πόνο της νὰ ξεσπάσῃ καὶ τὰ δά-
κρυά της νὰ κυλίσουν γοργὰ καὶ θερμὰ, ἔδωσε διέξοδο στὴν
ἀπελπισία της.

Μιὰ ὀλόκληρη ὥρα ἔμεινεν ἐκεῖ, πεσμένη σ' ἕνα πάγκο καὶ
παραδομένη σὲ σκέψεις ἀπελπισίας καὶ σὲ σχέδια τολμηρὰ καὶ
ἐπικίνδυνα. 'Υστερα, μὲ βῆμα ἀργὸ, προχώρησε πρὸς τὴν διεύ-
θυνση καὶ πάλι τοῦ σπιτιοῦ τῆς Νότας. Τὶ ἐπῆγαινε νὰ κἀνῃ
ἐκεῖ;

'Ηταν τόσος ὁ πόνος καὶ ἡ ταραχὴ της, ὥστε πραγματικῶς
μποροῦσε νὰ κἀνῃ καὶ τῆς πῶς μεγάλες τρέλλες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.
ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ...

Τὸ μόνο ποὺ ἔκανε ἐντύπωση στὸ Στέλιο ἀπὸ τὴν συζήτησή
του μὲ τὴν Πιπίτσα ἦταν ὅτι τὴν πλαστογραφία του τὴν ἔτρεπε
καὶ κάποιος ἄλλος. Τὸ ὅτι τῶχε ἐννοήσῃ ἐκείνη δὲν τὸν ἀνησυ-
χοῦσε. 'Η παιδικὴ του φίλη δὲν θὰ τὸν ἐπρόδιδε ποτέ, ὅσο
κι' ἂν τὴν μεταχειρίζετο χειρότερα ἀπὸ ὅτι τῆς εἶχε φερθῇ
εἰς τὸ Ζάππειο.

'Αλλ' ἀφοῦ τῶχε καταλάβῃ ἐκείνη, γιὰ δὲν θὰ τὸ ἀνακάλυ-
πταν κι' ἄλλοι; 'Η Πιπίτσα εἶχε ἐργασθῇ στὸ λογιστήριον τῆς
Τράπεζης, κι' ὅπως εἶπε, θὰ ἀνακάλυπταν τὴν κατάχρησιν μὲ
τὸν πρῶτο ἐλεγχὸ ποὺ θὰ ἔκαναν, καίποῦ, ὅπως πάντοτε, δὲν θ'

διὰ καὶ γυναῖκες.

'Η Νότα ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ θαυματουργὸ «σύστη-
μά της» τὸ ὅποιο μάλιστα ἐξήγησε καὶ στὸ Στέλιο. 'Αλλ' ἐκεῖ-
νος ποὺ δὲν εἶχε ἰδεῖ ποτέ του τὸ διαβολικὸν μηχανῆμα ποὺ ἐκ-
μηδενίζει περιουσίες, δὲν ἐταίλαβε ἀπολύτως τίποτα. Τὸν
ἐπίασε ὅμως ἡ ἐπιθυμία νὰ μάθῃ.

'Ὅπως εἶχεν εἰπῇ ἡ φίλη του, ἕνας νέος δὲν μποροῦσε νὰ θε-
ωρηθῇ ὡς καθὼς πρέπει, ἂν μαζὶ μὲ διάφορα ἄλλα δὲν ἔπρεπε
κοκκαῖνη, καὶ δὲν ἔπαιξε ρολίνα. 'Επειδὴ ἤθελε νὰ γίνῃ κι' αὐ-
τὸς νέος καθὼς πρέπει, γιὰ νὰ τῆς ἀρέσῃ, ἐδοκίμασε τὰ ναρ-
κωτικά, τώρα ἐρχότανε νὰ μάθῃ νὰ παίξῃ.

Καὶ στίς τρεῖς ρολίνες ποῦταν στὴν κεντρικὴν αἴθουσα, ἔπαιξε
κόσμος πολὺς. 'Ο Στέλιος γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκε καὶ τοὺς
παρατηροῦσε. 'Αποροφημένοι ὅλοι στοὺς ὑπολογισμούς καὶ τῆς
σκέψεις των, δὲν ἐπρόσεχαν στοὺς διπλανούς των, οὔτε σὲ κεί-
νους ποῦρχοντο γεμάτοι ἐλπίδες καὶ στοὺς ἄλλους ποῦφευγαν χω-
ρὶς μιὰ πεντάρα. Τοποθετοῦσαν τῆς φῖδες στοὺς ἀριθμοὺς τῶν
πινάκων καὶ τίποτα ἄλλο δὲν τοὺς ἀπασχολοῦσε παρὰ μονάχα
ἡ μπάλλα τῆς ρολίνας.

Μὲ τὰ νεῦρά τους σὲ μιὰ διαρκὴ ὑπερένταση, γιὰτὶ προσπα-
θοῦσαν νὰ μαντεύσουν ἢ ἐπερίμεναν ν' ἀκούσουν τὸν ἀριθμὸ
ποὺ ἐκέρδιζε, φαίνοντουσαν ὅλοι σὰν νὰ προσπαθοῦσαν νὰ ἡλεκ-
τρίσουν τοὺς ἀριθμοὺς, νὰ μποῦν στὸ μυστήριον τῆς τύχης καὶ
νὰ βρουν ἐκεῖνον ποὺ θὰ κερδίσει. 'Εκάναν τὴν ἐντύπωση ἀν-
θεώπων, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ συγκρατήσουν τὸ ποτάμι τῆς
τύχης ἢ νὰ νικήσουν τῆς ιδιοτροπίας της μὲ τὴ θέλησιν καὶ τὴν
ἐπιθυμίαν τους.

Φωνάζανε ἕναν ἀριθμὸ, αὐτὸν ὅπου ἔπεσε ἡ ἄσπρη κοκκαῖνη
μπάλλα. Μάτια ἀστραφταν, ἐκείνων ποὺ κερδίσαν. Φοῦδια ἔπε-
φταν, μορφασμοὶ δυσαρρεσκείας ἀντάκωναν τὰ πρόσωπα τῶν
περισσοτέρων. Ψιθυρισμοὶ ἀκούγοντο, ὑπόκωφες βρυσίδες καὶ
βλαστήμιες, καὶ ὁ κρότος τῶν μαρμάρων ποὺ μαζεύοντο μὲ τὸ φτυ-
σάκι τοῦ γκρουπιέρος κι' ἐξακαθάριζε τὸ τραπέζι μὲ ἀστραπι-
αία ταχύτητα. Καὶ ἄρχιζε ἀμέσως ἡ νέα τοποθέτησις, τὸ νέο

ποντάρισμα, ενώ ο δίσκος της ρολίνας έγυριζε και ή μπάλλα εκουδούνιζε χοροπηδώντας μέσα από τα χωρισματάκια με τούς άριθμούς.

Δεν τούς επρόσξεε κανείς. Είδε πολλούς κυρίους που συναντούσε στο δρόμο ή τούς έβλεπε στην Τράπεζα ή στα δημόσια γραφεία, είδε όμορφες νέες να παίζουν, να καπνίζουν, να γελάνε ή να θυμώνουν ανολόγως του χαμογέλοιου της τύχης ή της άτυχίας των. Ήταν εκεί άνθρωποι που παίζαν έξ επαγγέλματος, πονταδόροι που τούς έπληρωνε το καζίνο και να παρασύρουν τούς άλλους ή να κρατούν τόν παιγνίδι, γυναίκες που μισθοδοτούντο κι' αυτές για να φέρουν εκεί τούς θαυμαστάς τών θεληγέτων τους.

Ή Νότα εκάθησε πρώτη. Ο Στέλιος έτρύπωνε δίπλα της. Με τις μάγκες που άγρόσαν από τόν ταμείο του καζίνο άρχισαν να παίζουν. Ή Νότα έδειξε στο φίλο της να παίξει, κι' έποντάριζαν κι' οι δυό. Αυτός, που παίζει για πρώτη φορά, κέρδιζε σχεδόν πάντα, άλλ' έπαιζε φοβισμένα και έπιφυλακτικά. Ή Νότα που παίζει στ' άνοιχτά και με πείσμα, έχανε διαρκώς. Τό άποτέλεσμα ήταν πώς ύστερ' από λίγη ώρα όλα τα χρήματά τους έχάθησαν.

Γύρισαν στην Αθήνα έκνευρισμένοι. Ή Νότα θεωρούσε υπεύθυνο για την άτυχία τόν Στέλιο που καθότανε δίπλα της και της έφερνε γρουσουζιά. Και κείνος, γιατί παρηδεχότανε ίσως την εύθυνη του, την καθησύχαζε, λέγοντας ότι έλιπιζε πώς θα κερδίζανε την άλλη φορά.

Να λοιπόν τώρα ο δυστυχισμένος Στέλιος, ανέος καθώς πρέπει». Έπερνε ναρκωτικά, έπινε ούζο, έπαιζε στη ρολίνα, παραδινότανε σε κάθε είδους όργιώδεις άπολαύσεις, που τούσκαβαν την όχη και τόσο άνθηρη ύγεια του. Και, τόν πιδ χειρότερο άπ' όλα, τόν είχε πιάσει ο ίλιγγος της σπατάλης.

Κάθε μέρα έλεγε στόν έαυτό του ότι θάπερνε χρήματα για τελευταία φορά.

— Θα πάω στη ρολίνα να κερδίσω όσα έχω παρμένα. Θα τά βάλω στη θέση τους και ούτε ή γάτα, ούτε ή ζημιά.

Τό να βρη χρήματα ήταν πράγμα εύκολο. Τό μέσο πρόχειρο. Και κατεγράφο διαρκώς μεγαλείτερα ποσά, χωρίς διαταγή και χωρίς φόβο τώρα, κατεγράφο κι' έπαιζε στη ρολίνα, άγρόαζε φορέματα και κοσμήματα, κι' ικανοποιούσε όλες τις ιδιοτροπίες της Νότας, που έξασκούσε επάνω του μια κυριαρχία τυραννική.

Δέν τόν έβριζε μονάχα τώρα. Τόν φοβέριζε πώς θα τόν καταγγείλη. Έτσι τόν υποχρέωνε να άνέχεται τις ιδιοτροπίες της, τόν ανάγκαιε να μη διαμαρτύρεται που έβλεπε πώς μοιραζότανε τίν όμορφιές της με άλλους.

Και ο νέος εκείνος, αληθινόν κουρέλι κι' αυτός, έσυνείθιζε να μη θεωρή τίποτα πια σοβαρό. Οι ήθικες άρχες με τις όποιες τόν αναθρόψανε, οι ιδέες του για την τιμή, την υπόληψη και την αξιοπρέπεια, είχαν αλλάξει κατά τρόπο έντελώς άξιοθρήνητο. Λίγο—λίγο συνείδιζε την κατάστασι. Ένα πράγμα που τόν στεναχωρούσε την πρώτη φορά, τόν ένοχλούσε έπειτα λιγώτερο και στο τέλος τόν θεωρούσε έντελώς φυσικό. Τώρα τίποτα δέν ήτο κακό. Ούτε καν να προσέχη ο ίδιος να μην ιδή κανέναν τή Νότα πουτανε κλεισμένη στο διπλανό δωμάτιο με κάποιον της φίλο.

Ή κυρά Κωνσταντίνα, με τόν παρόδοξο μίσος της, τόν έσπρωχνε διαρκώς σε νέες άτιμωτικές υποχωρήσεις και νέες καταχρήσεις, τού υποδαύλιζε διαρκώς τόν πάθος που τόν είχε πιάσει να πέρνη ναρκωτικά, τόν έστελνε κάθε νύχτα στο καζίνο για να κερδίση τα χρήματα που τού χρειαζόντο. Κι' εκείνος την άκουγε σάν ύπνωτισμένος.

Όσο για την Πιπίτσα,

Ένός σοφού δασκάλου ή κυρά, που ήταν κι' άπό κόρη μαθημένη σε έρωτες και χάδια τρυφερά, τή ήθελε και τώρα παντρεμένη ή καυμένη!

Και τού δασκάλου ζάλιζε τ' αυτιά: Για τή παιγνίδια—τούλεγε—πεθαίνω! Όμως αυτός δέν έννοιωσε φωτιά: τή λεξικά τόν είχαν κρυμμένο τόν καυμένο!

Δέν έβγαζε ένα λόγο τρυφερό —Τά ρήματα, οι πτώσεις και τή γέννη δέν τάφιναν για έρωτα καιρό, — κι' εκείνη σπαρταρούσε λιγωμένη ή καυμένη!

Όσο για την Πιπίτσα,

Τούς φόβους και τās ύποδείξεις της, είχε τώρα έντελώς λησμονήσει κι' αυτός και εκείνη...

Ή νεαρή έρωτευμένη έξ άλλου, πέρασε ήμέρες θανάσιμου πόνου. Πήγε, μόλις χώρησε με τόν Στέλιο, κατά τόν σπίτι της Νότας, γύρεψε να την ιδή, αλλά δέν την βρήκε εκεί. Είχε φύγη, λίγες στιγμές ύστερα από κείνον, κι' άνιγκάστηκε ν' αναβάλη για άλλη φορά την συνάντησή της μ' αυτή που της είχε καταστέψει τή όνειρα.

Έκλαψε όλη τή νύχτα. Άρρώστησε και κάμποσες ήμέρες δέν πήγε στην Τράπεζα. Και κλεισμένη στο σπίτι της, άγωνιζότανε να τόν λησμονήση, παραμιλούσε και βεβαίωνε τόν έαυτό της πώς θα τόν έζήναγε, άφού δέν ύπήρχε άλλος τρόπος να σωθή, άφού μάλιστα προσπάθησε να σώση κι' εκείνον.

Άλλ' ύστερα από μια στιγμή άλλαξε αίσθήματα.

— Να τόν ξεχάσω! Έλεγε. Αυτό πρέπει, κι' αυτό θα κάνω. Άνάγκη όμως να τόν σώσω κι' όλας!

Μελετώντας τόν τρόπο της σωτηρίας του, κατέληξε να παραδέχεται, ότι δέν ύπήρχε άλλος, άπό τού να πάη στη Νότα, και να της παραστήση τόν κίνδυνο, και να της γυρέψη, αν αγαπούσε τόν Στέλιο, να τού έπιβληθή και να τόν συγκρατήση στόν κατήφορο που είχε πάρει να κλέβη χρήματα της τραπέζης.

Σ' αυτή της τή σκέψη άνακουφιζότανε. Άς δεχόταν εκείνη, κι' επί τέλους άς μην την αγαπούσε ο Στέλιος ποτέ. Άς τόν έδιωχνε, άς μην τόν είχε μαζί της στα όργια, άς μην τόν έσπρωχνε στην καταστροφή, και δέν έπείραζε. Μια μέρα θα θεραπευότανε κι' αυτή.

Έτσι κατόρθωσε να πείση τόν έαυτό της, πώς θα έδιορθωνότο όλα, και ή αίσιοδοξία που την έπιασε, της επέτρεψε να πλάση τή πιδ εύχάριστα όνειρα.

Μοναχή της, με τόν έλαφρό πυρετό της, νόμιζε πώς ήταν κοντά του και τού μιλούσε. Πόσα γλυκά λόγια τού έλεγε, και με πια έπιχειρήματα προσπαθούσε να τόν πείση ότι δέν έπρεπε πια να λυπάται! Και τούλεγε, όλοένα τούλεγε πόσο πολύ τόν έλάτρευε, πώς μέσα στόν άπέραντο όκεανό της δικής της αγάπης, εύκολα θα κατόρθωνε να πνίξη τή αίσθήματα, που παρ' όλίγον να τόν οδηγήσουνε στην άνεπανόρθωτη καταστροφή.

Τού μιλούσε, όλο τού μιλούσε. Τού χάριδεε τή μαλλιά, τού κρατούσε τή χέρια, σκούπιζε τή μάτια του, κι' όλοένα τούλεγε λόγια άνάπτυς και παρηγοριάς, άποζητώντας να την κάνει να καταλάβη ότι μέσα στην άγκαλιά τή δική της θα μπορούσε να βρη ή καρδιά του τή ζεστασιά που μάταια προσπάθησε να βρη στην άλλη.

Έτσι, τή κανονίζόντουσαν όλα. Ούτε ναρκωτικά, ούτε καταχρήσεις, ούτε έλκεινές σχέσεις πλέον. Θα έθανάγυριζε στη νοικοκυρσική προηγούμενη ζωή του, κι' αυτή δίπλα του, θα τού κρατούσε τρυφερά συντροφιά στην άνάγκωση της πληγωμένης ψυχής του.

Όταν έγινε καλά και πήγε στην Τράπεζα, της άγγειλαν ότι την έανάχαν τοποθετήση στο λογιστήριο, κι' αυτό της έδωσε τέτοια χαρά, που παρ' όλίγον ν' άγκαλιάση και να φιλήση εκείνον που της είχε τήν είδηση.

Θα μπορούσε τώρα να σκεπάση τόν πλαστά έντάλματα, ίσως και να τή έξαφανίση. Άσφαλώς, κι' αυτό να μην κατόρθωνε, θα πετύχαινε να έπιβραδύνη την ανακάλυψη, ώστε να προλάβη εκείνη να βρη και να καταθέση τα χρήματα.

— Να ή πρώτη έπιτυχία! σκέφθηκε. Τώρα άς εκτελέσω τόν ιδικό μου σχέδιο.

Και ένα άπόγευμα γύρεψε άδεια και πήγε εις τόν σπίτι της Νότας.

† ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ

Τό μάγο τόν τραγουδι σου στής νύχτας

μου διώχνει άναπάντεχα κάθε βαθειά

Μοιάζει για μέν' αληθινά παρηγοριά

και στο θλιμμένο τόν είναι μου χαρί-

Κι' αν είναι τόσο πένθιμη τού τραγου-

κι' αν μοιάζει ή φωνούλα σου σάν πο-

Μένα, καλή μου, μ' όδηγεί σε Παραδεί-

δπου ξεχνώ της ζήσης μου τ' άτέλειω-

Μην πύεις τόν τραγουδι σου: Θυμίζει

που ένα φιλι θ' αλλάχτηκε σε χρόνια

Κι' είναι ή στιγμή που εύλαβικά θα

για κάποιον χρόνια πούσβυσαν, για χρό-

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

ΠΑΛΗΑ ΒΙΟΛΙΑ.

Παλιά βιολιά

στη σιγαλιά

ριγόνει λυπημένα...

Είναι πουλιά

δίχως φωλιά

που μοιάζουν με μένα...

Νοσταλγικά

πονετικά

άναρριγούν και κλαίνε...

Κάποια πουλιά

στη σιγαλιά

τόν πόνο τους που λένε...

Όλα σιγούν

μόνο ριγούν

τόν δέντρων γυμνοί οι κλώνοι...

Μέσ' τή βραδυά

φτωχή καρδιά

στον πόνο μαραζώνει...

Μέσ' τή σιγή

μοιάζει κραυγή

κάποιοι χαμένου κόσμου...

Λές και μιλεί

με τόν βιολί

κι' ο πόνος ο δικός μου...

ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΦΥΓΕΣ

Δέν έχει τόν βαζάκι λούλουδα

και μύρα ή κάμαρα δέν έχει:

ΠΛΗΓΕΣ...

Τόν άπατούσει!

Οι άόριστες ύποψεις της ζήλειας

χάθηκαν.

Είχε πιά χειροπιαστή την άπόδειξη

της άτιμίας της κι' ή αγωνία της άμ-

φιβολίας, που τόν έπνιγε ως τώρα και

που νόμιζε πώς ήταν τόν μεγαλείτερο

μαρτύριο, δέν ύπήρχε πια.

Είχε νομίσει πώς μια άπόδειξη της

άπιστίας της θα έπεφτε στην πλη-

γή του σάν τού χειρουργού τόν μαχαί-

ρι. Θα πονούσε εκείνη την στιγμή κι'

ύστερα θα γιατρευόταν. Έτσι ένόμιζε.

Τό σκοτάδι της άμφιβολίας που τή

κάνει όλα θαμπά και ύποπτα, τόν εί-

χε μισοτρελλάνει, κι' είχε ποθήσει τόν

Όταν βεβαιώθηκε πια για την άπι-

στία της, έννοιωσε στην πληγή του ένα

ξέσχιμα. Νόμιζε πώς αυτό θα τόν

γιατρευε. Υπάρχουν όμως πληγές

που αλλάζουν μορφή. Δέν κλείνουν.

Ή πληγή του είχε μολυνθή με την

δύση της εκδικήσεως.

Αν άνεστέναζε, δέν άνεστέναζε πια

γιατί την έχασε, γιατί είδε πώς δέν

τόν αγαπούσε, αλλά γιατί βιαζόταν

να εκδικηθή. Ήθελε να εκδικηθή: να

της πάρη ό,τι είχε πολυτιμότερο στόν

κόσμο: Τήν ζωή της, τή νειάτα της.

Βγήκε και πήρε τόν συνθησμένο

δρόμο που τόν έφερνε κοντά της. Δέν

κρατούσε—όπως άλλοτε—ένα λου-

λούδι: Έσφιγγε σπασμωδικά στο δε-

ξί του χέρι κάτι άλλο κρυμμένο στην

τσέπη τού παλτού του.

Ή άπόφαση αυτή τού είχε δώσει

τό συναίσθημα που έχει ο άρρωστος

όταν τόν πείσουν, πώς σε λίγο θα γί-

νη καλά. Μόλις όμως έφτασε, είδε κάτι

που δέν τόν περίμενε. Βρήκε πεθαμένη

αυτή που πήγαινε να σκοτώση! Σκο-

τωμένη άπό κάποιον τυχαίο αυτοκί-

ΚΟΡΔΕΛΙΑΣΤΡΑ

Τής γειτονιάς τόν τρελλοκόριτσο

ή Μαργαρώ, ή κορδελιάστρα

πούχει τή μάτια τή πανέμορφη

πούχει τή δυό ματάκια τ' άστρα:

βρήκε ένα νηό που την έγέλασε

κι' ένα φιλι της είχε πάρει

κάποια βραδυά γλυκειά, άσημόλουστη

κάτω άπ' τόν πλανό τόν φεγγάρι...

Μά την έξέχασε της έφυγε

κι' έχει ή καρδούλα της ματώσει,

—ποτέ στα στήθεια της δέν έννοιωσε

καμιά λαχτάρα αγάπης, τόση—

και γκρεμισμένα βλέπει μέσα της

παλάτια αγάπης που χτίσει.

Άλόη ή πίκρα άπ' τή χιλιάκια της

τά φυλλοκάρδια έχει ποτίσει.

Με μια κορδέλλα, στενή κι' άσπαστη

τή Μαργαρώ, την κορδελιάστρα

γύρω άπό τή σπαστο λαιμουδάκι της

και με σβυστά τή δυό της τ' άστρα,

ψές την έβρηκαν στο κρεβάτι της,

κι' είχε τόν στόμα της ματώσει,

σε κάτι τ' άύλο και πετούμενο

τά δυό της χέρια ως είχε άπλώσει...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΗΔΟ-ΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Άγριος χειμώνας έρχεται σάν κάθε

(χρόνο πάλι,

και σβύνει γάλι—γάλι,

τήν κάθε μου χαρά.

Τά φύλλα πέφτουνε χλωμά, τρύπια

(και μαμαμένα

σάν τις ψυχές παρμένα

και κείτονται νεκρά.

Έτσι οι χαρές κι' οι πόθοι μου κι' ό,τι

(είχα αγαπημένα

σαρακοφαγωμένα

σαρώθηκαν σωροί.

Και στο στερνό τού λυτρωμού τόν ξύ-

(λινο κλινάρι

δ' ύπνος θα μου πάρη

τόν πόνο τόν βαρύ.

Θα σβύσω τότε δάπαλα, γαλήνια,

(άπλά θα σβύσω

χωρίς καν να δακρύσω:

σά θάμπος δειλινό.

Κι' ίσως κεί πάνω—ίσως!—βρω τή θεία

(της Λήθης βρύση,

που βάλαμο θα χύση

και πια δέ θα πονώ.

Τ. ΟΡΕΙΝΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΟ.

Έπέρασα τόν καιρό

μονάχος να σε καρτερώ

στην άκρη πέρας τού χωριού,

αγαπημένο ταίρι μου.

Και μόνο πρὸς τόν βράδυ άργά

ξεπρόβαλλες γοργά—γοργά

στην άκρη ενός μονοπατιού

χαρταρασμένου κι' έρημου.

Κι' είχα καυμό—να σε χαρώ!

που μ' άφισες να καρτερώ

όρες ολόκληρες, φρικτές,

στην έρημία μου, μόνος.

Μά όταν πια σ' είδα γελαστή

άφισα εύθως να ξεχαστή

μεσ' στα τρελλά σου τή φιλιά

κάθε καυμός και πόνος. ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο ἀρχίζουμε τὸν «Κρεμασμένο», παρμένο ἀπὸ τὴς σημειώσεις τοῦ Βαλαωρίτη. Εἶναι τὸ μυθιστόρημα τοῦ ἔρωτα, τοῦ πόνου καὶ τῆς λεβεντιάς, ποὺ ἐξελλίσσεται 60 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δῆτε καὶ μιὰ ἄλλη ἐκπληξη. Λίγα λόγια καὶ πολλὰ ἔργα. Αὐτὴ τὴν ἀρχὴ ἀκολουθήσαμε καὶ θὰ τὴν κρατήσουμε πάντα.

Μ α τ. Π ο ὅ ρ. —Τὰ δυὸ ποῦτα τετράστιχα καλὰ, τὰ δυὸ τελευταία ποὺν παιδικὰ. Διορθώστε το. Π α ν. Ἰ ω ά ν. —Τὸ «μαννούλα μου» εἶναι τόσο συγκινητικὰ ἀφελές, ποὺ θὰ τὸ δημοσιεύω ἀν ἡ γλώσσα δὲν ἦταν τόσο ἀκατάστατη. Στείλτε μου τίποτ' ἄλλο προσέχοντας τὴ γλώσσα. Ν ι κ. Α Δ α ζ. —Τώρα οἱ «Μικρὲς ψυχὲς» ἔχουν τὸ κανονικὸ μέγεθος, εἶναι ὅμως τόσο πηχτὸ καὶ γιὰ τὴν συντομευτοῦν οἱ φράσεις ἔχουν γίνεи τόσο στριφνές, ποὺ καταντᾷ ἀδημοσίευτο. Ἐλάτε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἀγαπητέ μου φίλε, 6—7, νὰ μιλήσωμε. Τ ρ ι κ. Τ ρ ά κ. —Οἱ στίχοι σας εἶναι ἀκόμα ἀγούροι, μὰ οἱ ποιητικὲς ἔννοιες πηδακίζουν ἐδῶ καὶ κεῖ πολὺ ἐλπιδοφόρες ἔργασθητε. Σ. Κ. —Μ' ἀρέσει πολὺ τὸ προσταυτικὸ ὕψος ποὺ πέρνετε στὸ γράμμα σας, μὰ δὲν μ' ἀρέσουν, οἱ κατὰ τὴν γνώμη σας... «στίχοι» σας. Ἄν δὲν βαρύνετε, περᾶστε ἓνα βραδάκι ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου. Θὰ χαίρομαι νὰ γνωρίσω ἓνα νέο, σὶ τὴν περίοδο ποὺ νομίζω—(ὅλοι μας περάσαμε ἀπ' αὐτὴ τὴ με αλομανία σὶ τὴν ἡλικία σας)—ὅτι πρόκειται νὰ ἀναμορφώσῃ τὴν Τέχνην καὶ τὰ πάντα. Τ α κ. Γ ε ρ. —Τὸ πεζοτράγουδά σας, ἔχει πολλὰς ἀρετὰς, ἀλλὰ τὸ μεγάλο ἐλάττωμα—γιὰ μένα—ὅτι εἶναι πεζοτράγουδο. Στείλτε τίποτ' ἄλλο. Ἀ γ ν ω σ τ ο ν Π. Γ. Γ ε ω ρ. Ι. Γ ε ω ρ., Σ ε ρ γ. Ρ ω σ., Τ ι τ ά ν α, Γ. Κ α τ ε β., Π. Α ὕ γ. : Δὲν συμμορφωθήκατε μὲ τοὺς ὅρους μας. Κ ε ρ κ υ ρ α ῖ ο ν. —Τὸ σατυρικὸ ποίημά σας, δὲν κάναμε πολιτικὴ, θὰ τὸ δημοσιεύω. Τὸ πεζοτράγουδό σας ὑστερεῖ πολὺ. Τ ω ν. Μ υ ρ. —Δὲν εἶμαι ποτὲ ἀυστηρός. Πῶς θέλετε ὅμως νὰ δημοσιεύσω τὸν «Πόνος» σας, ποὺ καθὼς εἶναι γραμμένος, εἶναι ἐντελὲς προσωπικός; Μιὰ καὶ γράφετε τόσο στρωτὰ καὶ σὲ τόσο καλὴ γλώσσα γιὰτὶ δὲν δικιμάζετε τὸν ἑαυτὸ σας σὲ ἀντικειμενικότερα θέματα; Προσπαθήστε καὶ θὰ μ' εὐγνωμονήτε ἀργότερα. Δ Η Μ. Α. Μ Α Υ Ρ. —Σὰς συγχαίρω φίλε μου γιὰ τὸ θάρρος σας μὰ καὶ τὸ γραφικὸν σας. Τὸ ποίημά σας δὲν εἶναι βέβαια δημοσιεύσιμο, ἀλλὰ μαρτυρεῖ ὅτι μιὰ μέρα θὰ πᾶ-

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΑΓΙΑΤΡΕΦΤΗ Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ ΠΛΗΓΗ. Πει- ναιτὰ. Ἀποφεύ- γετε τὰ σκανδα- λιστικὰ θεάματα καὶ τὰ τοιοῦτον εἶδους ἀναγνώ- σματα. Περνάτε κάποτε πρὸς ὅλο τὸ σῶμα σας μ' ἓνα σφουγγάρι βουτηγμένο σὲ κρύο νερό. Με- σημέρι καὶ βράδυ μετὰ τὸ φα- γητό, πάρτε ἓνα cachet ἀπὸ τὰ κατωῖ: Protoxal, de Fer 0,20 cent. Poudre de rhubarbe 0,10 » p. 1 paquet No 30 Πρὸς δὲ καὶ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου, πάρτε μιὰ κουταλιά τῆς σούπας ἀπ' τὸ ἑξῆς: Bromure de Potassium » » Sodium » » d'Ammonium à 3 g. Eau distillée 300 gr. Ἀποφεύγετε τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ καρυκεύματα. Π. ΑΛΒΕΡΤΟΝ. Παρακαλεῖ- πετε τὴν ἡλικία σας. Γνωρίστε μου πόσα χρόνια ἔχετε, σὲ προ- σελή σ' ἐπιστολὴ. Κάθε βράδυ ἀλείψετε τὸ πᾶσxon μέρος μετὰ τὴν ἐξῆς ἀλοιφή: Soufre 3 gr. Vaseline 30 gr. Τὸ πρῶν, πλένεσθε μὲ χλιαρὸ νερό. Ἀποφεύγετε τ' ἀλμυρὰ, τὴς σάλτσες καὶ τὰ λιπαρὰ. Ν. Κ. ἐνταῦθα. Σὲ μισὴ ὁκτὰ Μαυροδάφνη, προσθέσατε τὰ κατωῖ φάρμακα, ποὺ θὰ προμη- θευθῇτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο σας: Extr. fluide de Quinquina » » » Kola » » » Coca à 30 gr.

Κάθε ἀναγνώστης μας ἔχει δικαίωμα νὰ μᾶς στείλῃ ἔργα του—δοο τὸ δυνατόν συντομώτερα—μὲ πέντε δραχμὲς ἀμεταχειρίστα γραμματόσημα γιὰ τὴν ἐγκριση. Ἄν τὸ ἔργο ἐγκριθῇ—ἡ κρίσις θὰ γί- νεται λίγο αὐστηρὴ βέβαια—θὰ δημοσιεύεται σὶ τὴν σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕ- ΧΝΕΣ». Κάθε μῆνα θὰ γί- νεται ἐκλογὴ τοῦ καλότε- ρου κομματιοῦ καὶ ὁ συγγρα- φεὺς του θὰ καλῆται νὰ μᾶς δώσῃ μιὰν ἐκκλησιὴν σελίδα του, ποὺ θὰ δημοσιεύεται τιμητικῶς μέσα σὶ τὴν ἄλλη ἑλὴ τοῦ περιοδικοῦ.

τε πολὺ μακριά. Ἀ σ τ έ ρ η ν Σ. Κ ο β. —Ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ μοῦ στείλατε, τὰ πεζὰ ὑπερέχουν κατὰ πολὺ, καὶ αὐτὸ γιὰ- τὶ δὲν συνηθίσατε τὴν τεχνικὴ τοῦ σίχου. Οἱ ἐμπνεύσεις σας γενικὰ φτωχὲς, ἀλλὰ εἶναι πλουσιώτατα κεντημένες μὲ ποιητι- κὰς ιδέας καὶ παρρησιᾶς. Ἄν ἀγαπᾶτε τὰ γράμματα καὶ θέλετε νὰ ἀφιερωθῇτε σ' αὐτὰ, τότε χρειάζεται πολὺ δουλειά. Σὰς λεί- πει ἡ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ τὸ ἐχ- ρητικὸν περπάτημα τῆς φράσης, ἀνάλογα μὲ τὸ περιεχόμενόν της. Μπορεῖτε ὅμως νὰ τ' ἀποκτή- σετε διυβάζοντας φωναχτὰ ἑλλήνες

πεζογράφους. Ἡ λ. Ο ὅ ρ. —Τὸ ποίημα καλλίτερον, ἀλλὰ ἔχει καὶ αὐτὸ ἀτέλειες. Προσέχετε μὴν πνίγετε τὰ νοήματα σὺν τῷ σί- χῳ καὶ μὴν κουτσουρεύετε τὴς ιδέας γιὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν. Κ ω ν σ τ. Χ λ ω ρ. —Πενιμένω καλλίτερά σας. Ι. Μ. Σ α ρ. —Τὸ θέμα χλιμεταχειρισμένο. Ἐπειτα, γιὰτὶ καὶ οἱ στίχοι πεζοτρά- γουδα; Θ. Π. Πα π., Φ ά σ μ α, Δ. Μ π ε ρ., Φ ι λ. Ἰ ω ά ν. Π ο λ υ τ. Π., Χ ρ έ ι σ τ ο ν, Ν. Χ., Π. Μ α σ., Α. Β., Ρ ό ρ υ, Ρ έ ρ υ, Σ. Ν. Κ ο υ ν τ., Ἀ γ γ ε λ ο ν, Ι. Π ε τ ρ ο π. —Τὸ πεζοτράγουδο εἶναι στεῖρο καὶ νόθο εἶδος. Γράφετε ἡ πεζὰ ἢ πεζὰ μὲ ὑπόθεσιν, δόξα, δι- ἄλογο, κίνησι, ἢ ποιήματα μὲ σωστοὺς ρυθμικοὺς σί- χους. Π υ θ. Β ο ν. καὶ Σ τ. Ν α τ σ., Ἀ θ. Ἀ δ. Δ α μ. Μ. Β ε λ α δ. καὶ Χ. Ν. Ν. —Οἱ ποιητικὲς ἔννοιές σας εἶ- ναι μὲν ἀπλές, ἀλλ' ἀξιοπρό- σεχτες. Πρέπει ν' ἀποκτή- σετε ὅμως τὴν τεχνικὴν τοῦ σίχου, γιὰτὶ ὑστερεῖτε. Ἐν- τείνετε τὴς προσπάθειάς σας καὶ θὰ ἐπιτύχετε. Β α σ. Ἀ δ α μ. —Πρέπει νὰ συνεννοή- θοῦμε. 6—7 εἶμαι στὸ γρα- φεῖο μου. Π ρ ω τ ά ρ η ν. Προτιμῶ τοὺς σίχους σας, ἀλλὰ εἶναι γεμάτοι ἰδιωτι- σμοὺς καὶ στριφνοὶ στίχοι ἔν- νοιες. Δὲ εἶναι δύσκολο νὰ διορθώσετε αὐτὰ τὰ ἐλαττώ- ματα. Ἀ χ. Β λ α ν τ. Ἐχ- τε τὴν τεχνικὴν τοῦ σίχου. Γιὰ- τὶ κατατρίβεστε μὲ μηδανὰς θέματα; Μ. Λ υ γ. —Γιὰ νὰ κάνετε σπάνιες ρίμες χαρ- μίσετε. Ἐρῶ πῶς γράφετε πολὺ καλότερα. Β. Κ. —Διορ- θώστε γλωσσικῶς τὸ «Σκλη- ρὲς γραμμές» καὶ ἔλαστε τὸ. Ν ε ρ. τοῦ Γ. Π. Ἐ α ν. —Περᾶστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου ἓνα βραδάκι. Γ. Ἰ α. —Τὸ πρῶτον τετράστιχο ἀρ- ρω. Τὸ δεύτερον ὅμως χλωαίει σὶ τὴν ἔννοιαν. Τὸ βιαστήκατε. Γ. Δ. —Τὸ ἴδιον καὶ οἱ στίχοι τρεῖς τελευταίους σίχους. Ν. Σ α ρ. —Πολὺ καλότερον, ἀλλ' ἀκόμη ὄχι δημοσιεύσιμο. Μὴν ἀπελπίζετε ὅμως. Δου- λέψτε. Σ α β. Α ὕ γ γ. —Πο- λὺ ὠραία ἰδέα τοῦ πεζοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀνάλογο φινά- λε. Φτιάξτε ἓνα φινάλε δυ- νατὸ καὶ ἔλαστε τὸ. Πο- λὺ μοῦ ἀρεσε. ΜΟRANGE. —Τὰ ποιήματά σας δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμα: Δὲν κα- τέχετε τὴ γλώσσα.

Teint, noix vo- miques 10 gr. Arrhéнал 1 gr. Ἀφοῦ δὲ θὰ ἀναμίξετε καλὰ, πέρνετε μετὰ τὸ φαγητὸν μιὰ κου- ταλιά τῆς σού- πας μεσημέρι καὶ βράδυ ἐπὶ κάμποσον διὰ- στήμα. Ἐὰν γράψτε μου, με- τὰ τὴν πρώτην χρῆσιν.

Π. ΚΑΝΑΒΟΝ Τρίπολιν. Τῆς σημερινῆς σας δερματικῆς παθή- σεως δὲν εἶναι ἀφορμὴ ἡ παληά. Ὅσα συνιστᾷ ὁ ἱατρός σας, τὰ εὐθίσκω ἐπαρκῆ διὰ τὰς τοπι- κὰς ἐνοχλήσεις. Ἡ προσοχή σας ἐν τούτοις δέον νὰ στραφῇ μάλ- λον ἐναντίον τῆς ἀσθματικῆς δια- θέσεως τῆς ὁποίας ἐκδηλώσεις εἶναι, ὅσα μοῦ ἀναφέρετε.

Κάμνεται δαίταν. Ἀποφύγετε τὰ κρέατα, τ' ἀλμυρὰ, καὶ τὰ καρυκεύματα, τὰ οἶνοπνευματώ- δη, τὸν καφέ καὶ τὸ πολὺ σιγάρ- ο. Πέρνετε 20 μέρες τοῦ μηνὸς 1)2 κουτάλι τῆς σούπας μεση- μέρι καὶ βράδυ μετὰ τὸ φαγητὸν ἀπὸ

Sirop Iodotannique 250 gr. Arrhéнал 1 gr.

Τὰς 10 δὲ τελευταίας ἡμέρας τοῦ μηνὸς, πέρνετε μιάν σκόνην ἀπὸ τὴς κατωῖ: Bicarb. de soude 1 gr. Benjoate de Lithine 0,20 cent. Poudre de belladonne 0,01 cent. Pour 1 paquet No 20

Μία τὸ μεσημέρι καὶ μία τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητὸν μέσα σὲ λίγο νερό.

ΑΝΤ. ΧΡ. ΑΣΙΜΗΣ

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΤΗΝΟ — ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ Η ΣΧΟΛΗ
ΑΘΗΝΩΝ — Ν. ΛΙΟΣΙΩΝ
ΜΑΝΟΥΣΟΥ & ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ ΚΑΙ ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ ΣΧΟΛΗ

Ἰδρυθεῖσα δυνάμει τοῦ νόμου 2203 καὶ ἐγκειμένη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2284,933 ἀπο- φάσεως Ὑπουργείου Γεωργίας καὶ ὑπὸ τὸν διαρκὴ ἐλεγχον αὐτοῦ διατελουσα. Οἱ χπόφοι τοῖς Σχολῆς εὐεργετοῦνται ὑπὸ σημαντι- κῶν προνομίων.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ:

Κτηνοτροφία ἐν γένει, Πτηνοτροφία, Μελι- σοκομία, Σηροτροφία, Γεωργικά, Δενδροκο- μικά, κλπ.

ΔΙΔΑΣΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ:

Ἐκ τῶν εἰδικευμένων ἐπιστημόνων, Γεωπό- νων, Κτηνιάτρων, Μελισσοκόμων, Πτηνολό- γων καὶ Σηροτρόφου. Διὰ τὰς πρακτικὰς ἀσκήσεις ἰδιόκτητον τῆς Σχολῆς ἀγρόκτημα.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ καὶ ΕΓΓΡΑΦΑΙ:

Παρεχ' τῷ κ. Κ. Σταυρίδῃ, Ἀγ. Μάρκου 11
Ἀθ ἡ ν α ς Ρ. & Μ

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ — ΑΓΓΛΙΚΟΣ

Ποιότης ἀρίστη, Ζύγιον ἀκριβές
Ἄμεσος Παράδοσις

ΚΩΚ — ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ

ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΥΝΔΡΑ

Σταδίου 23 β

Τηλ. 23 — 538

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΕΧΝΗ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ ΑΡ. 1

ALEX

ΜΗΧΑΝΑΙ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΑΝΩΤΕΡΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΧΡΗΣΕΙ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΥΠΩΝ

Κοι Κομμωταί

ὁ μόνον μέσον διὰ τὰ ἑξασ-
φ λίσσετε πελατεῖαν μ νιμον
καὶ ἱκανὴν νὰ εἰς διαφημίση
εἶναι νὰ ἀποκτήσετε μιάν μη-
χανὴν ALEX.

Ἀποφύγετε ὅλους τοὺς
κινδύνους. Μαλλιά φυσικὰ
ὡς καὶ πολὺ σγουρὰ κατὰ
βούλησιν.

Δοκιμαὶ καθ' ἐκάστην
(Ρόμβης 13)

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ζητή-
σατε πληρ. φορίας Ρόμβης 13

Διὰ τὴν βαφὴν τῶν φορεμάτων
σας νὰ μεταχειρίζεσθε μόνον
τὰς γυνύσιαις Γερμαν. Βαφάς: ARTI
ποῦ οὐδέποτε ξεβάθουν. Πωλοῦνται
στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικὰ τῆς Συνοικίας
σας.

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Μόνον ἡ χάρις τῶν Γυναικείων βραδυνῶν
φορεμάτων, μᾶς ξεχωρίζει ἀπ' τ' ἄλλα.
Δεχόμεθα ὑφάσματα πρὸς ραφήν.
Ἑβδομαδιαῖαι ἀφίξεις Croquis

“MARION”

Ἐτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίαν
Ὑποκατάστημα Παρισίων

Φορέματα — Παλτὰ — Καπέλλα
Εἰδικότης εἰς φορέματα νυφικά.

Παράδοσις ἐντὸς 48 ὥρων.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Εἰς τό Ὑπόγειον “ΗΒΗΣ,,

Πλατεία Ὀμονοίας

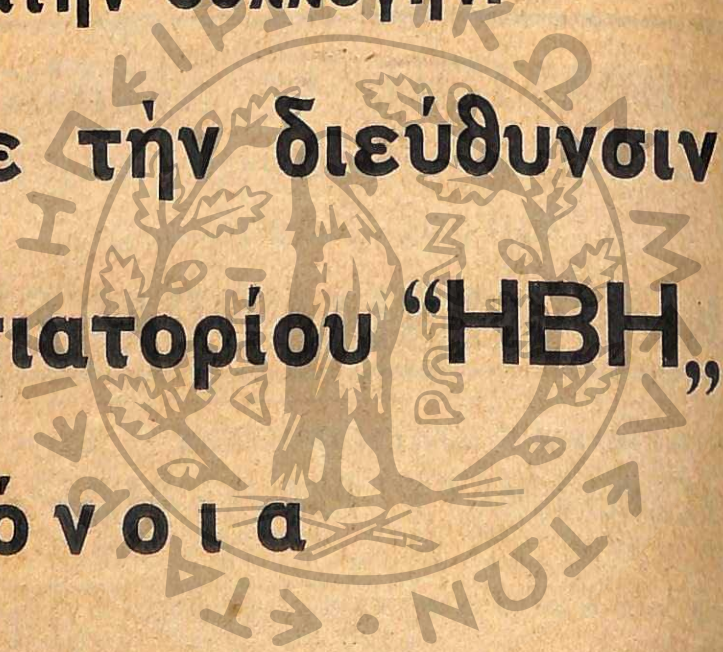
Πωλοῦνται ἀναγκαστικῶς κατόπιν
ἀδείας τοῦ κ. Προέδρου Πρωτοδικῶν
τοῦ πτωχεύσαντος ἐμπόρου

ΑΔΡΙΑΝΟΥ Παλτά Ἐνδύματα, Ὑπο-
δήματα, Ὑποκάμισα, Γραβάτες, Φα-
νέλλες καὶ ὅτι χρειάζεται κάθε ἄνθρω-
πος, εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν.

Μὴ λησμονεῖτε τὴν διεύθυνσιν

Κάτωδι Ζυδεστιατορίου “ΗΒΗ,,

Ὀμόνοια

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ